

Цілі в цьому перекладі

Метт Тіаббі є найкращим з американської журналістської традиції. Він дивиться на сюжети, що стоять за цими історіями, і особливо на те, як саме американські ЗМІ вкрай скомпрометовані. Кілька імен демонструють істинність цієї пропозиції. Джуліан Асанж Wikileaks гниє під вартою вже майже десять років. Гленн Грінвальд, що перехоплює, схоже, стикається з тим самим. Таких письменників, як Джон Стоссел та Ніколас Уейд "Нью-Йорк Таймс" звільняють за те, що вони чесно писали про клімат та еволюцію людини.

Якими б не були вади, американська журналістика - найкраща. Медіа, де я живу у Східній Європі, настільки повністю контролюються олігархами, що справді чути інакомислення. Незручні репортери зникають з певною регулярністю, а незручні випуски новин, здається, навіть починаються.

Цілі перекладу

Для багатьох країн Східної Європи США залишаються маяком на пагорбі, ідеалом демократії. Я маю намір перекласти роботу Тіаббі - показати, що корупція проходить так само глибоко в Америці, як і в інших місцях, і що корупція в Америці сприяє корупції в усьому світі, особливо в Східній Європі.

See document

http://grahamseibert.com/Translations/The_Great_Russia_caper/Dual_Language_Ukrainian.pdf

for instructions on reading dual-language texts.

http://grahamseibert.com/Translations/The_Great_Russia_caper/Dual_Language_Ukrainian.pdf.

Objectives in making this translation

Matt Tiabbi represents the best of the American journalistic tradition. He looks at the stories behind the stories, and especially the way in which American media itself has become extremely compromised. A few names demonstrate the truth of this proposition. Wikileaks' Julian Assange has been rotting in detention for close to a decade. The Intercept's Glenn Greenwald seems to be facing the same. Writers such as John Stossel and the New York Times' Nicholas Wade get fired for writing honestly about climate and human evolution.

Whatever its flaws, American journalism is the best there is. Media where I live in Eastern Europe is so completely controlled by oligarchs that one really hears of dissent. Inconvenient reporters go missing with some regularity, and inconvenient news outlets really seem even to get started.

Objectives of Translation

To many in Eastern Europe, the United States remains a beacon on a hill, the ideal of democracy. My intent in translating Tiabbi's work is to show that corruption runs just as deep in America as elsewhere, and that the corruption in America fosters corruption throughout the world, especially in Eastern Europe.

Велика Росія Капер, спроба вигнати Дональда Трампа з посади, вимагала отруєння відносин між США та Росією. Спецслужби США глибоко втручалися у внутрішні справи всього колишнього Радянського Союзу, особливо останнім часом Росії та України. Вони роблять це з різних причин: внутрішньоамериканські політичні цілі, милі стосунки з бізнесом, хабрі, ксенофобія та сувора дурість. Вони отруїли відносини між Росією та США та посилили військові дії між Росією та Україною. В Україні, де я живу, більшість зараз бачать Путіна як самого втіленого диявола. Це не корисна позиція, з якої потрібно шукати розв'язання конфлікту між країнами.

Українська преса страждає від тих же недоліків, що й американська преса, можливо, тим більше. Він майже повністю належить олігархам, які мають сильний інтерес до контролю над розповіддю. Сильні сили в Америці зацікавлені у підтримці високого рівня ворожнечі між Росією та Україною. Точно так само і в Росії, і в Україні. Перспективи, які може надати такий сторонній чоловік, як Тіаббі, є новими та освіжаючими.

Тіаббі не в силах зазначити, що Путін не є ангелом - він, очевидно, був автором вибухів у московському багатоквартирному будинку, які привели його до влади. Однак США не є чужими фальшивим операціям з прапором, які призводять до цивільних жертв. Хоча тривалі воєнні дії можуть бути корисними елітам цих країн, американському, російському та українському людям було б краще служити, шукаючи шлях до миру.

Методи перекладу

The Great Russia Caper, the attempt to drive Donald Trump from office, required poisoning relations between the United States and Russia. The United States intelligence agencies have meddled profoundly in the internal affairs of all of the former Soviet Union, especially recently Russia and Ukraine. They do it for a variety of reasons: domestic American political objectives, sweetheart relationships with business, hubris, xenophobia and sheer stupidity. They have poisoned relations between Russia and the United States, and exacerbated hostilities between Russia and Ukraine. In Ukraine where I live, most now see Putin as the very devil incarnate. This is not a helpful posture from which to seek a resolution to the conflict between the countries.

The Ukrainian press suffers from the same deficiencies as the American press, perhaps more so. It is almost entirely owned by oligarchs who have a strong interest in controlling the narrative. Strong forces in America have a vested interest in maintaining a high level of hostility between Russia and Ukraine. Precisely the same is true in both Russia and Ukraine. The perspectives that can be provided by an outsider such as Tiabbi is novel and refreshing.

Tiabbi is at pains to note that Putin is no angel – he apparently authored the Moscow apartment house bombings that brought him to power. However, the United States is no stranger to false flag operations that result in civilian casualties. Though continued hostilities may be useful to the elites in these countries, the American, Russian and Ukrainian people would be better served by finding a path to peace.

Methods of Translation

Такий письменник, як Тіаббі, є художником. Окрім того, щоб розповідати переконливу історію, марширувати факти та представляти їх логічно, він повинен писати так, що цікаво читати. Традиційний перекладач поділяє ці цілі. Найкращі переклади намагалися відтворити стиль, ліризм, поетичність оригіналу.

Моя мета простіша: зробити текст Тіаббі зрозумілим для іноземного читача. Це означає подолання недоліків у процесі автоматизованого перекладу. Це також означає пояснення культурних посилань, за якими Тіаббі вважає, що вони будуть знайомі американцеві, але не будуть для іноземця. Більшість читачів двомовного тексту матимуть деякі знання англійської мови. Якщо вона досить сильна, вони можуть купатися в красі оригінального тексту Тіаббі, звертаючись до перекладу лише для уточнення.

Моя техніка користується перевагою інтернет-середовища. Дотримуючись американської конвенції про червоно-синій колір, я наношу назви ліворуких носіїв **синім кольором**, а правого - **червоним**. Тіаббі широко використовує розмовну англійську, не все це добре перекладається. Розуміння історії Тіаббі вимагає деякого ознайомлення з американською культурою та політикою. Я вкладаю слова, які не добре перекладаються або потребують пояснення, **зеленим кольором**, і слідую за ними з поясненням, також **зеленим кольором** та в дужках, використовуючи прості слова, які, напевно, добре перекладуть.

Помилки перекладу відрізняються залежно від мови, на якій ви хочете. У цьому випадку я використав російську мову, щоб оцінити, що перекладається погано. На мій досвід, помилки перекладу українською та російською мовами зазвичай схожі, тому те, що працює для російського читача, зазвичай буде корисним для українського читача. Слов'янські мови, як правило, не перекладаються так само, як західноєвропейські. Тому використання російської мови для цієї мети, здається, пропонує оптимальний компроміс між повнотою та ефективністю.

A writer such as Tiabbi is an artist. In addition to telling a compelling story, marshaling facts and presenting them logically, he must write in a way that is interesting to read. A traditional translator shares these objectives. The best of translations have attempted to reproduce the style, the lyricism, the poetry of the original.

My objective is simpler: to make Tiabbi's text intelligible to a foreign reader. This means overcoming deficiencies in the automated translation process. It also means explaining cultural references that Tiabbi assumes will be familiar to an American – but will not be to a foreigner. Most readers of the dual-language text will have some knowledge of English. If it is strong enough, they can bathe in the beauty of Tiabbi's original text, turning to the translation only for clarification.

My technique takes advantage of the online medium. Following the American red-blue convention, I put the names of left-leaning media in **blue** and right-leaning in **red**. Tiabbi makes extensive use of colloquial English, not all of which translates well. Understanding Tiabbi's story requires some familiarity with American culture and politics. I put words that did not translate well, or need an explanation, in **green**, and follow them with an explanation, also in **green** and in parentheses, using simple words that I expect will translate well.

Translation errors differ depending on the target language. In this instance I have used Russian to judge what translates badly. In my experience, Ukrainian and Russian translation errors are usually similar, so what works for a Russian reader will usually be useful to a Ukrainian reader. Slavic languages generally do not translate as well as Western European languages. Therefore, the use of Russian for this purpose seems to offer the optimal trade-off between completeness and efficiency.

Я сподіваюся, що це робить текст Тіаббі в цілому читабельним мовою. Однак подвійний мовний підхід означає, що читач завжди має доступ до оригінальної англійської мови як резервного.

Тіаббі виконує майстерну роботу з надання гіперпосилань на підтримку своєї історії. Це може бути непростим для того, хто не говорить англійською мовою: для цього потрібно перейти за посиланням та передати все, що з'явиться у перекладача. Я включаю розділ в кінці цього документа з дуже коротким обговоренням деяких термінів, понять та скорочень, про які Тіаббі очікує, що читачі знають.

It is my hope that this makes Tiabbi's text generally readable in the target language. However, the dual language approach means that a reader always has access to the original English as a fallback.

Tiabbi does a masterful job of providing hyperlinks to support his story. These can be somewhat daunting for a non-English speaker: it requires following the link and dropping whatever shows up into a translator. I include a section at the end of this document with a very short discussion of some of the terms, concepts and abbreviations that Tiabbi expects readers to know.

Зміст

Цілі в цьому перекладі	1
Зміст	5
1. Новий проєкт: Untitledgate	6
2. Russiagate був журналістом QAnon (частина 1)	19
3. Russiagate був журналістом QAnon (частина 2)	38
4. Коріння "Пасивної змови"	57
5. Військові проти військових	66
6. Розвідувальній спільноті потрібна прибирання будинку	85
7. Експозиція в "Пагорбі" кидає виклик Мюллеру, ЗМІ	98
8. Ласкаво просимо до " За новинами (як створюються новини) "	109
9. Пам'ятаєте мільярди безкоштовного покриття, які Дональд Трамп отримав на останніх виборах? Він знову отримує це.....	112
10. Підйом і падіння супергероя Роберта Мюллера	119
11. "Нью-Йорк Таймс" - це вже не папір	125
12. Остання російська шпигунська історія виглядає як черговий обманний медіа-обман	131
13. Ми в постійному перевороті	137
14. The New York Times опускається нижче Фокса	148
15. Кольорові революції повертаються додому	159
16. На великоросійському каперсі.....	165
Глосарій.....	173
Поводження з двомовними текстами в Adobe.....	176

Table of Contents

Objectives in making this translation.....	1
Table of Contents	5
1. New project: Untitledgate.....	6
2. Russiagate was journalist QAnon (Part 1)	19
3. Russiagate was journalist QAnon (Part 2)	38
4. The roots of "Passive Collusion"	57
5. Military vs. military	66
6. The intelligence community needs a house-cleaning	85
7. Exposé in "The Hill" challenges Mueller, media	98
8. Welcome to 'Behind the News (how news is produced)'	109
9. Remember the billions of free coverage Donald Trump got last election? He's getting it again	112
10. The rise and fall of superhero Robert Mueller	119
11. The New York Times is no longer the paper of record	125
12. Latest Russian spy story looks like another elaborate media deception.....	131
13. We're in a permanent coup.....	137
14. The New York Times sinks below Fox	148
15. The Color Revolutions Come Home	159
16. On the Great Russia Caper	165
Glossary	173
Handling Dual-Language Texts in Adobe	176

1. Новий проект: Untitledgate

І чому Russiagate - це як Deflategate

[Метт Тайббі](#) 16 квітня 2019 року

Примітка читачам:

Hate Inc. завершено ([почніть звідси](#) , якщо ви пропустили це). Він вийде на полицях із незначними змінами у жовтні, опубліковані [АБО Книгами](#) . Пізніше цей же видавець публікує друковані версії «*Бізнес-секрети наркотиків*» ([які ви можете прочитати тут](#)) .

1. New project: Untitledgate

And why Russiagate is like Deflategate

[Matt Taibbi](#) Apr 16, 2019

Note to readers:

Hate Inc. is completed ([start from here](#), if you missed it). It will be out on shelves with minor alterations in October, published by [OR Books](#). The same publisher will later be publishing hard copies of *The Business Secrets of Drug-Dealing* ([which you can read here](#)).

Я боровся досить багато, що робити далі на цьому просторі. Я почав працювати над одним нарративним проектом у лютому, потім над іншим у березні.

Нарешті, кілька тижнів тому, після запису на підстанції, «[Росіягейт - це ЗМЗ цього покоління \(Зброя масового знищення\)](#)», мене викликала в Fox News колишня репортерка за 60 хвилин Лара Логан. Це призвело до нової ідеї.

Суть коментаря Логана полягала в тому, що було все добре і добре писати про декілька речей, які ЗМІ помилялися на Russiagate, але про іншу, щоб зробити всебічне розслідування справи. Це означає, що репортер з ліберальної точки зору, як *Rolling Stone*, ніколи туди не поїде.

Це справедливий момент. Отже, гра на. Я проведу це розслідування.

Назва цього проекту - заповнювач. Я додам справжню, як тільки я викопую достатньо, щоб знати, з чим ми тут маємо справу.

В останні кілька років Russiagate взяв на мене особисту та психологічну справу, і я навіть не дуже покрив це! Кілька ранніх коментарів, що [висловлювали скептицизм](#) до "Роллінг Стоун", і один великий нарис у цьому просторі кілька тижнів тому перемогли майже універсальну презирство колег, здавалося б, неприємність на кабельних та радіостанціях, де я колись був постійним гостем, і викликала регулярні звинувачення. (від політичних та медійних діячів) - бути російським шпигуном. Це було для початку.

Все вищесказане чудово. Ніхто, хто хоче друзів, не повинен займатись цією роботою. Справжня стурбованість, яку [висловлював Russiagate](#), полягала в тому, що це змусило мене турбуватися, що я втрачаю розум.

I struggled quite a bit over what to do next in this space. I started working on one narrative project in February, then another in March.

Finally, a few weeks ago, after the Substack entry, "[Russiagate is this generation's WMD \(Weapons of Mass Destruction\)](#)," I got called out on Fox News by former *60 Minutes* reporter Lara Logan. This led to a new idea.

The gist of Logan's comment was, it was all well and good to write about a few things the media got wrong on Russiagate, but another to do the job of fully investigating the case. The implication was a reporter from a liberal outlet like *Rolling Stone* would never go there.

It's a fair point. So, game on. I'll do that investigation.

The title of this project is a placeholder. I'll add a real one once I do enough digging to know what we're dealing with here.

In the last few years, Russiagate has taken a personal and psychological toll on me, and I haven't even really covered it! A few early commentary pieces [expressing skepticism](#) in *Rolling Stone* and one big essay in this space a few weeks ago won the near-universal scorn of colleagues, a seeming blackout on cable and radio stations where I once was a regular guest, and spurred regular accusations (from political and media figures both) of being a Russian spy. That was for starters.

All of the above is fine. No one who wants friends should go into this job. The real concern [Russiagate](#) posed was that it caused me to worry I was losing my mind.

Майже три роки більшість моїх колег здавалося певним у чомусь, що мені спочатку червоніло. Вони вважали, що Дональд Трамп був встановлений у Білому домі внаслідок хитрого, багаторічного [заговору про шпигунство в стилі кандидата на маньчжурську кандидатуру](#), в якому з Москви був відправлений [шантажний Трамп](#), щоб згубити нас зсередини. Розповіді, [націлені на](#) кон'юнктуру, на кшталт [Ось 18 причин, чому Трамп може бути російським активом](#), раптом стали звичними явищами в торгових точках, таких як *Washington Post*.

Ця історія була настільки малоймовірною, що я вважав, що журналістам знадобиться вдвічі більше звичайного підтвердження, щоб запропонувати її публічно. Натомість їм, здавалося, потрібно набагато менше, ніж звичайна сума. Я почав чути від людей в бізнесі про те, що там багато значних шепотів, але підкреслюючи ці казки.

Однією з тем, яку я намагався наголосити, є те, що більшість змов відбувається на відкритому повітрі. Проблема багатьох серйозних форм корупції полягає не в тому, що вони тримаються в секреті, але вони видимі всім і нікого не цікавлять.

Наприклад, до і після краху 2008 року, у будь-якому напрямку можна виявити розгалужену системну фінансову корупцію. Ви також можете зайти в майже будь-яку окружну будівлю по всій країні і знайти докази шахрайства.

Банки та їхні юридичні фірми з питань викупу довгі роки домагалися виселення на основі підроблених документів, підписаних роботою. Все, що вам потрібно було зробити, щоб знайти злочин, було донести до будь-якої окружної реєстратури список основних фальшивих «старших керівників», які підписали тисячі інших дій щодо викупу («[Лінда Грін](#)» - це приклад), і ви можете знайти викривлене виселення. справа.

For nearly three years, most of my colleagues seemed certain about something that to me looked riddled with holes at first blush. They believed Donald Trump had been installed in the White House as a result of a devious, years-long [Manchurian Candidate](#) style espionage plot in which a [blackmailed Trump](#) had been sent from Moscow to ruin us from within. Conjecture-ridden stories like [Here are 18 Reasons Trump Could Be a Russian Asset](#) were suddenly commonplace in outlets like the *Washington Post*.

This story was so unlikely on its face that I thought reporters would need twice the usual amount of confirmation to suggest it in public. Instead, they seemed to need far less than the usual amount. I started to hear from people in the business that there was a significant amount of off-the-record whispering buttressing these tales.

One of the themes I've tried to emphasize is most conspiracies happen in the open. The problem with many serious forms of corruption isn't that they're kept secret, but they're visible to everyone and no one cares.

For instance, before and after the 2008 crash, you could find rampant systemic financial corruption in any direction. You could also walk into almost any county courthouse across the country and find evidence of fraud.

Banks and their "foreclosure mill" law firms for years sought evictions on the basis of phony, "robo-signed" documents. All you had to do to find crime was bring to any county record office a list of the major fake "senior executives" who'd signed thousands of other foreclosure actions ("[Linda Green](#)" is an example) and you could find a bent eviction case.

Протягом багатьох років це спричиняло викидання людей із своїх домівок на основі форми систематичної брехні. Тим не менш, звернення стягнення було складним і нудним, тому людей в основному не хвилювало. Компанії, які побудували цю систему шахрайства, врешті-решт з'ясувались і навіть спонукали визнати, що вони робили в деяких випадках, але їм було дозволено вести бізнес без кримінальних покарань.

На мій досвід, так виглядають змови. Потужні актори не хочуть брати участь у сюжетах з плащом та кинджалом, оскільки їм в основному цього не потрібно. Вони можуть красти та розкрадати на відкритому повітрі, оскільки громадськість або надто незацікавлена, або безсильна реагувати.

Є винятки, один з яких я натрапив, живучи за кордоном. Наприкінці вересня 1999 року водій автобуса в [російському місті Рязань](#) помітив підозрілу машину, яка зупинялася перед житловим будинком. Він спостерігав, як двоє чоловіків несуть мішки до під'їзду будівлі.

Він подзвонив поліцейським, які знайшли близько 300 фунтів рідкісного військового вибухівки під назвою гексаген у підвалі. Місцева влада вивезла вибухівку в милі від міста та підірвала її. Новий прем'єр-міністр Володимир Путін розпочав війну проти Чечні наступного дня.

Все це відбулося в контексті серії смертельних вибухів на квартирах у Москві та навколо неї, які уряд Путіна звинувачував у чеченцях. Для росіян ці вибухи були [схожі за національним психологічним впливом](#) на вибухи 11 вересня.

На той час гаряча конспіративна чутка полягала в тому, що під час знешкодження бомби в Рязані місцеві поліцейські виявили докази, що вибухівку там розмістила ФСБ, наступна агенція КДБ. Ідея полягала в тому, що уряд Путіна намагався підірвати власних громадян, щоб виправдати початок війни.

For years, this caused people to be tossed out of their homes based on a form of systematic perjury. Still, foreclosure was complex and boring, so people mostly didn't care. The companies that built this fraud system were eventually found out, and even induced to admit what they'd done in some cases, but were allowed to stay in business without criminal penalties.

In my experience this is what conspiracies look like. Powerful actors are disinclined to engage in cloak-and-dagger plots because they mostly don't have to. They can steal and embezzle out in the open, because the public is either too disinterested or impotent to respond.

There are exceptions, one of which I ran into while living abroad. In late September of 1999 a bus driver in the [Russian city of Ryazan](#) spotted a suspicious car stopping in front of a residential building. He watched two men carry sacks into the building entrance.

He called the cops, who found about 300 pounds of a rare military explosive called hexagen in the basement. Local authorities took the explosives a mile out of town and detonated it. The new Prime Minister, Vladimir Putin, launched a war against Chechnya the next day.

This all took place in the context of a series of deadly apartment bombings in and around Moscow, which Putin's government blamed on the Chechens. For Russians, these bombings were [similar in national psychological impact](#) to the 9/11 bombing.

The hot conspiratorial rumor at the time was that in the process of defusing the Ryazan bomb, local cops uncovered evidence the explosives had been placed there by the FSB, the KGB's successor agency. The idea was, the Putin government had tried to blow up its own citizens to justify the launch of war.

Я в той час жив у Москві і мав друзів у російській пресі, включаючи деяких кращих **мукракерів країни (журналістів-розслідувачів)** , які були впевнені, що це зробив Путін. Я думав, що вони божевільні. Ця теорія здавалася чужоземною навіть за російськими мірками.

Але мої російські колеги були наполегливі, і незабаром усілякі факти прокляття, офіційно підтверджені / визнані державою, почали з'являтися. ФСБ не лише публічно підтвердила роль у інциденті в Рязані (вони заявили, що це "**навчання**"), але й ряд репортерів, які розслідували Рязань, закінчилися побитими або вбитими, в тому числі двох, яких я знав особисто.

Один з них був колишній *Нової газети* асі репортер і член парламенту в кінцевому підсумку **Юрій Schekochikin** , від якого я часто радилися на інших історій в дев'яностих роках. Його вбили в 2003 році. Він очолював парламентську комісію з розслідування вибухів.

Я досі не знаю, що думати з цього приводу, але інцидент в Рязані був головним уроком не скидати жодну історію тільки тому, що це звучить безглуздо. Як сказав мені один із моїх російських друзів-репортерів, «Навіть люди у ФСБ переглядають занадто багато фільмів». Іншими словами, в цьому світі дуже багато дурості, і різноманітність його плащів-кинджалів існує, серед іншого, тому що багато шахраї уявляють себе романтичними фігурами і не досить розумні, щоб **нудні корупційні діяння були нудними (зробіть їхні погані дії нецікаві)** .

У випадку з цим проектом я називаю його *Untitledgate*, оскільки інформації все ще недостатньо, щоб дати йому остаточну назву.

I was living in Moscow at the time and had friends in the Russian press, including some of the country's top **muckrakers (investigative reporters)**, who were convinced Putin had done it. I thought they were crazy. The theory seemed outlandish even by Russian standards.

But my Russian colleagues were insistent, and soon all sorts of damning facts officially confirmed/conceded by the state began rolling in. Not only did the FSB publicly confirm a role in the Ryazan incident (they said it was a "**training exercise**") but a number of reporters who investigated Ryazan ended up beaten or killed, including two I knew personally.

One was former *Novaya Gazeta* ace reporter and eventual parliament member **Yuri Schekochikin**, from whom I'd frequently asked advice on other stories in the nineties. He was assassinated in 2003. He had been heading a parliamentary commission to investigate the bombings.

I still don't know what to think about that case, but the Ryazan incident was a major lesson not to discount any story just because it sounds preposterous on its face. As one of my Russian reporter friends told me, "Even people in the FSB watch too many movies." In other words, there is a lot of stupidity in this world, and the cloak-and-dagger variety of it does exist, among other things because many crooks imagine themselves romantic figures and are not smart enough to keep their **corrupt acts boring (make their bad actions uninteresting)**.

In the case of this project, I'm calling it *Untitledgate* because information is still too lacking to give it a definitive name.

Я не знаю, чи казка "Трамп-Росія" - це міжнародна змова, яка належним чином позначена "Росгейгейт", чи це насправді більше схожий на скандал зі спостереженням, який республіканці називають "Шпигунтом", або якщо це навіть щось дурніше, можливо, масове психогенне масове породження хворобу, ми повинні назвати щось на кшталт **Reportergate**.

Майбутнє заголовок цієї книги зводиться до одного питання: про що, до біса, ця історія?

Жодна історія не має сенсу, поки ви не дізнаєтеся, як вона почалася, і ми все ще не знаємо цього.

Роки тому, під приступ пікету, я вирішив заглянути в спортивний скандал **Deflategate (У футболі не вистачає тиску)**. Як уродженець Бостона та патріотів, висвітлення справи у ЗМІ зводило мене з розуму. Я не знав, чи варто обурюватися над мазкою мосі улюбленої команди, чи вступати в плач над тим, щоб мій клуб рідного міста був шахраєм.

Головним чином, це було тому, що основне правило звітності було порушено близько десятка разів на день.

Я називаю це правилом Рона Бургундії: *Кількість експертів, яких ви маєте взяти на співбесіду, перш ніж ви зможете отримати довіру до технічної теми, обернено пропорційна вашому рівню незнання.*

Тож якщо ви щось трохи знаєте про тему, ви можете піти з інтерв'ю, можливо, трьох-чотирьох експертів. Якщо ви абсолютно нічого не знаєте, це повинно бути більше, як десять-п'ятнадцять.

Я пережив це, коли почав висвітлювати Уолл-стріт. Коли мені довелося писати про свопи кредитів за замовчуванням, CDO та інші фінансові інструменти, я знав нуль.

I don't know if the Trump-Russia tale is an international conspiracy that has appropriately been tabbed Russiagate, or if it's actually more like the surveillance scandal the Republicans call **Spygate**, or if it's even something dumber, maybe a media-generated mass psychogenic illness we should call something like **Reporteragate**.

The future title of this book comes down to one question: what the hell is this story?

No story makes sense until you know how it started, and we still don't know that here.

Years ago, in a fit of pique, I decided to look into the sports scandal **Deflategate (The football has not enough pressure)**. As a Boston native and Patriots fan, media coverage of the case was driving me crazy. I didn't know whether to get outraged over a smear of my favorite team, or go into mourning over my hometown club being cheaters.

Mainly, this was because a basic reporting rule was being violated about a dozen times a day.

I call it the Ron Burgundy rule: *The number of experts you have to interview before you can be credible on a technical topic is in inverse proportion to your level of ignorance.*

So if you know a little something about a subject, you can get away with interviewing maybe three or four experts. If you know absolutely nothing, it should be more like ten or fifteen.

I went through this when I started covering Wall Street. When I had to write about credit default swaps and CDOs and other financial instruments, I knew zero.

Єдиний спосіб почуватися в безпеці під час виконання такої роботи - це якщо ви опитуєте тону людей. І ви відчуваєтеся справді впевнено лише тоді, коли починаєте слухати одну і ту ж історію знову і знову.

Тому перед Суперкубком я опитував тону експертів щодо тиску повітря та інших таємничих наукових питань, що домінують у цій історії. Мені довелося вибачитися за те, що втратили час таких людей. Історія, яку я писав, але ніколи не подавав, містив два відмови: про те, що я з Бостона, і це:

Це, без сумніву, найглухіша історія, над якою я коли-небудь працював.

З точки зору (наскільки дурна ця казка), я також висвітлював гонку мішків проституток у Москві, постановку театру-клоуна «Дон Джованні» та невдалу спробу (насправді не дуже близька спроба) побив рекорд Гіннеса для найбільшої у світі піраміди з кришкою ...

Я буду чесною: глибоко всередині я сподівався, що відповіді, які я отримав, звільнить патріотів.

Цього не сталося. Я закінчив опитування близько п'ятнадцяти різних професорів з усієї країни. Деякі розважалися, що після багатьох років важкої інтелектуальної праці ця історія надихнула дзвінка репортера.

Один професор надіслав мені такий веселий електронний лист:

"Походження кору поширюється через те, що купа науково-неграмотних глухарів не вакцинують своїх дітей, смокіновий лист Додда-Франка стає лобістами з конгресменами в кишені, оскільки громадськість занадто **численна (не в змозі зробити арифметику)**, щоб піклуватися. або навіть помітити, і остання в світі **справжня пустеля (незаймана природа)**, відкритий океан, знаходиться на рубаючі кліматичні зміни, в той час як наші представники заявляють про кліматичну науку як підступ.

"Але обов'язково, запитайте мене про закон про ідеальний газ [для DeflateGate] ..."

Я запитав його про закон про ідеальний газ.

Відповіді, які я отримав від нього та інших, були послідовними. Атмосферні умови на футбольній грі в холодну погоду, можна

The only way to feel safe when doing such work is if you interview a ton of people. And you only feel really confident if you start hearing the same story over and over again.

So before the Super Bowl, I surveyed a ton of experts about air pressure and the other arcane scientific questions dominating the story. I had to apologize for wasting the time of such folks. The story I wrote but never filed contained two disclaimers: that I was from Boston, and this:

This is without a doubt the dumbest story I've ever worked on.

For perspective (how stupid this tale is), I've also covered a prostitute sack-race in Moscow, a clown-theater production of "Don Giovanni," and a failed attempt (a not-even-close attempt, actually) to break the Guinness record for world's largest bottle-cap pyramid...

I'll be honest: deep inside, I hoped that the answers I got would exonerate the Patriots.

That didn't happen. I ended up surveying about fifteen different professors from all over the country. Some were amusingly pissed that after many years of hard intellectual labor, *this* was the story that inspired a call from a reporter.

One professor sent me the following hilarious email:

"Measles is spreading because a bunch of scientifically-illiterate dumbasses won't vaccinate their kids, the fig leaf of Dodd-Frank is getting trimmed by lobbyists with congressmen in their pockets because the public is too innumerate(unable to do arithmetic) to care or even notice, and the world's last remaining true wilderness (unspoiled nature) , the open ocean, is on the climate-change chopping block while our representatives declare climate-science a hoax.

очікувати, трохи знижують м'ячі, але не сильно. Половина фунта на квадратний дюйм (PSI) становила приблизно нижній кінець спектру, а трохи більше 1 PSI - високий кінець.

Одна відповідь вченого в державі, що не є Новою Англією, в значній мірі підсумувала його:

"Якщо припустити [*тут виключається багато пропозицій з щільного жаргону*] ... виходячи з цих оцінок, я не був би здивований зменшенням базового рівня на 1 PSI".

Коли я отримав ці відповіді, я все ще працював за припущенням, спричиненим єдиним [помилковим ранньою доповіддю ESPN](#), просоченою анонімними чиновниками ліги (існує неймовірна кількість паралелей між Deflategate і Russiagate як новинними явищами), що футболи Петса були спущений двома цілими PSI.

Тож те, про що я дізнався, не тільки не звільнило [патріотів \(футбольна команда Бостона\)](#), але настійно підказало, що вони підробляють свої [футболи \(овальні кулі\)](#).

Я був у середині написання цієї гнітючої історії, коли *ProFootballTalk* (головний письменник Майк Флоріо вважав Патріотів Нацією ненависником) [вийшов із історією з посиланням на джерело, в якому](#) сказано, що фактична недооцінка ближче до 1 PSI, ніж 2 PSI.

“But sure, ask me about the ideal gas law [for DeflateGate]...”

I asked him about the Ideal Gas Law.

The answers I got, from him and others, were consistent. Atmospheric conditions at a cold-weather football game could be expected to deflate balls a little, but not much. Half a pound per square inch (PSI) was about the lower end of the spectrum, and slightly over 1 PSI the high end.

One answer from a scientist in a non-New England state pretty much summed it up:

“If we assume [*many sentences of dense jargon excluded here*]... based on these estimates, I wouldn't be surprised by a decrease in the ballpark of 1 PSI.”

When I got those answers, I was still operating under the assumption, caused by a single [erroneous early ESPN report](#) leaked by anonymous league officials (there is an incredible number of parallels between Deflategate and Russiagate as news phenomena) that the Pats' footballs had been deflated by two whole PSI.

So what I learned not only did not exonerate the [Patriots \(Boston football team\)](#), it strongly suggested they'd tampered with their [footballs \(oval balls\)](#).

I was in the middle of writing up that depressing story when *ProFootballTalk* (whose chief writer Mike Florio was thought by Patriots Nation to be a hater) [came out with a story citing a source](#) saying the actual under-inflation was closer to 1 PSI than 2 PSI.

Я збирався переписати цю (для мене) веселу історію, коли я зупинився, зрозумівши, що ключової інформації не вистачає. Я поняття не мав, чому хтось вирішив в першу чергу виміряти футболі.

Було близько п'яти різних історій, які досліджували спортсмени. Більшість із них з'явилася друком у тому чи іншому місці.

Спочатку повідомлялося, що Колтс (команда Балтімора) лінійний захисник Д'Квелл Джексон, який перехопив перевал Брейді, відчув м'яч занадто м'яким. Пізніше Джексон [збив цю теорію](#). Інша версія історії полягала в тому, що чоловік з обладнанням Colts, якому Джексон вручив м'яч, [вважав, що він занадто м'який](#), що викликало випробування.

Третьою версією історії був Балтімор Воронів, ліквідований Патріотами за тиждень до того, як [відбив Кольтс](#), щоб перевірити кулі.

Четвертий варіант розповіді був тим, який найбільше турбував. Казали, що у Кольтів десь з'явилася інформація про передбачувані проблеми з фальсифікацією патріотів ще місяцями раніше, навіть перед грою в регулярному сезоні на 11 тижні в Індіанapolisі.

Згідно з цим звітом, який я також закінчив слухати від джерела ліги, Кольтс виявив футбольні патріоти покритими " [липкою речовиною](#) " та "губкою", коли безпека Майка Адамса перехопила два м'ячі Брейді в цій грі 11 тижня. Пізніше Колти назвали невказане " [балаканини](#) " навколо ліги, що вказувало на те, що практики патріотів підробляються як інші команди.

Я не розумів, чому таку «невказану» балаканину не можна було «уточнити» тепер, коли це стало національною манією скандалу, але це було достатньо, щоб змусити мене зробити паузу.

I was about to rewrite that (to me) cheerier story, when I stopped, realizing a key piece of information was missing. I had no idea why someone had decided to measure the footballs in the first place.

There were about five different stories sportswriters were examining. Most of these eventually appeared in print in one place or another.

Initially it was reported Colts ([Baltimore team](#)) linebacker D'Qwell Jackson, who'd intercepted a Brady pass, had felt the ball to be too soft. Jackson later [shot that theory down](#). Another version of the story was that the Colts equipment man to whom Jackson handed the ball [felt it was too soft](#), triggering the test.

A third version of the story was the Baltimore Ravens, eliminated by the Patriots the week before, had [tipped off the Colts](#) to check the balls.

The fourth version of the story was the one that was most bothersome. It was said the Colts had information from somewhere about alleged tampering issues by the Patriots even months before, even ahead of a regular-season game in week 11 at Indianapolis.

According to that report, which I also ended up hearing from a league source, the Colts found the Patriots' footballs to be coated in a ["tacky substance"](#) and "spongy" when safety Mike Adams intercepted two Brady balls in that week 11 game. The Colts later cited unspecified ["chatter"](#) around the league indicating the Patriots' tampering practices were known to other teams.

I didn't understand why that "unspecified" chatter couldn't be "specified" now that this had become a national scandal-mania, but it was enough to make me pause.

За одним сценарієм, " Дефлайтгейт" - це історія про Колтів та Ворон, які випадковим чином вирішили провести перевірку на футбольні патріоти, можливо, за знаннями, хто в лізі чи пресі не буде розумним, щоб зрозуміти, що холодні футболи природним чином втрачають тиск повітря.

В іншій версії, хтось насправді мав законну підставу підозрювати Патріотів у тому, що вони робили щось іффі до перевірки куль.

Різниця між цими двома версіями історії була досить великою. По-перше, " Дефлайтгейт" був аварією і аварією засобів масової інформації. Друга версія - це принаймні потенційно реальна історія обману. Мені ніколи не вдалося розібратися, що було чим, хоча, чесно кажучи, я не дуже старався.

Я розповідаю цю абсурдну історію, щоб зазначити, що неможливо знати, як обрамувати будь-яку історію, поки не дізнаєшся її походження.

Дефлайт , як би це було абсурдно, в кінцевому підсумку мав багато тих же характеристик, що і Russiagate , як медіа-явище. Ця історія також була спричинена витоками з "офіційних" джерел, деякі з яких виявилися правдивими, а деякі дуже.

Частково через це Deflategate , як і Росгейт , зазнавав регулярних гіпервентиляційних надмірних звітів та [грубих помилок](#) . Був навіть один про те, що працівник "Патріоти " [вручав](#) судді [несанкціонований бал](#) , історія, яка призвела до, можливо, першої в історії мережі: репортер [виправив власного колегу](#) в прямому ефірі.

Також в пресі була широко поширена надмірна реакція, як, наприклад, момент, коли колишній захисник [Марк Брунелл кричав по телевізору](#) про тугу від усього цього.

Under one scenario, Deflategate was a story about the Colts and Ravens randomly deciding to spring a check on the Patriots' footballs, perhaps in the knowledge no one in the league or the press would be smart enough to realize cold footballs naturally lose air pressure.

In another version, someone actually had a legit reason to suspect the Patriots of doing something iffy prior to checking the balls.

The difference between those two versions of the story was pretty large. In the first, Deflategate was a hoax and media train wreck. The second version is at least potentially a real cheating story. I was never able to sort out what was what, although to be honest, I didn't try very hard.

I tell this absurd story to point out that it's impossible to know how to frame any story until you know its origin.

Deflategate, absurd as it was, ended up having a lot of the same characteristics as Russiagate, as a media phenomenon anyway. The story was similarly driven by leaks from "official" sources, some of which turned out to be true and some of which very much did not.

In part because of that, Deflategate, just like Russiagate, was plagued by regular hyperventilating over-reports and [gross errors](#). There was even one about a Patriots employee [handing an unapproved ball](#) to a referee, a story that led to maybe a first in network history: a reporter [correcting his own colleague](#) on live TV.

There was also widespread overreaction in the press, like for instance the moment when former quarterback [Mark Brunell cried on TV](#) about the anguish of it all.

Але головна схожість цієї дурної історії з нескінченно більш серйозною справою « Росіягет » - це питання про походження: ми все ще не знаємо, як воно почалося.

Я вже неофіційно шукаю Росгейг уже майже три роки. Більшість із цього стосувалася перегляду опублікованих новин та повторного інтерв'ю з названими джерелами, щоб побачити, чи отримали я ті ж відповіді, що й оригінальні репортери.

Деякі історії виходили так само, але багато інших, як, наприклад, часто цитована казка про кампанію Трампа, що втручалася створити « проросійську » платформу в Республіканській національній конвенції, під час перегляду давали різні розповіді.

Історія, яка створює найбільш широку дисперсію, - це те, як розпочалося розслідування ФБР. Офіційно розслідування ФБР із кричущою назвою " [Ураган](#) перехресної вогню " розпочалося 31 липня 2016 року і було викликане підозрами щодо залучення свого часу радника з питань зовнішньої політики Трампа Джорджа Пападопулоса (якого одне джерело кампанії Трампа назвало мені " не рівним " хлопчик-кава ").

У цій історії я вже знайшов низку дір. Є дані про те, що якесь розслідування фігур адміністрації Трампа - включаючи не лише Пападопулоса та подібних экс-менеджера кампанії Пола Манафорта, але й генерала Майкла Фліна - тривало, можливо, на півроку раніше, ніж повідомлялося, і, можливо, навіть раніше, ніж що.

Що я вже дізнався з цього приводу, буде предметом майбутнього першого розділу. Основна проблема інформації знову схожа на влучну справу Дефлайтгейт . Це куряче-яєчне питання. Чи була законна причина почати збирати дані про кампанію Трампа та її " посилання " на Росію, чи це було розслідування у пошуках причин?

But the main similarity of that silly story to the infinitely more serious Russiagate affair is the origin issue: we just don't know how it started, still.

I've been informally looking into Russiagate for almost three years now. Most of this has involved going over published news stories and re-interviewing named sources, to see if I got the same answers as the original reporters.

Some stories came up the same, but many others, like for instance the oft-cited tale about the Trump campaign intervening to create a "pro-Russian" platform at the Republican National Convention, produced different narratives upon review.

The story that produces the widest variance is the one about how the FBI investigation began. Officially, the FBI's goofily-named "[Crossfire Hurricane](#)" investigation began on July 31, 2016, and was spurred by suspicions involving onetime Trump foreign policy advisor George Papadopoulos (whom one Trump campaign source described to me as a "not-even-a-coffee-boy").

I've already found a number of holes in that story. There's evidence that some kind of investigation of Trump administration figures – including not just Papadopoulos and the likes of ex-campaign manager Paul Manafort, but also General Michael Flynn – was going on perhaps six months earlier than has been reported, and probably even earlier than that.

What I've already found out on that score will be the subject of the coming first chapter. The basic problem of the information is again similar to the maddening Deflategate affair. It's a chicken-egg issue. Was there a legitimate reason to start collecting data on the Trump campaign and its "links" to Russia, or was it an investigation in search of reasons?

" Росіягейт " - одна з великих таємниць сучасності. Без сумніву, він перетворився на один з найдивовижніших і невинуватих медіа-повідомлень. Я буду детально розбиратися в цьому. Вже зрозуміло, що основні організації новин були навмисно піддані дезінформації нинішніми та колишніми силовиками, які неналежним чином внесли себе у внутрішню політику безпрецедентно.

Численні історії, які я переглядав, можливо, навіть були винайдені оптом (включаючи кілька історій, які нібито стосувались інформації, розробленої іноземними спецслужбами).

Тут також може бути історія про те, як певні не зовсім легальні форми спостереження є більш рутинними в Америці, ніж нам було придумано. Спроби приховати цю більш широку реальність, можливо, зіграли певну роль у деяких публічних дезінформаціях щодо цього конкретного випадку.

Нарешті, може відбутися жорстоке чи тривожне поведінка з боку людей у та навколо кампанії Трампа, що спричинило чесну, якщо надмірну реакцію влади. Безсумнівно, щось спровокувало ранній ряд запитів. Але незалежно від того, що *що* - то є, не була повністю розкрита.

Я буду дивитися на все це, і я сподіваюся, що читачі будуть довіряти тому, що я викопати з тієї простої причини, що я не особливо хвилює ця історія в кінцевому рахунку, **скорочення для або проти (це добре чи погано для) Дональд Трамп, за або проти демократів, за чи проти служб безпеки.**

Я не фанат Трампа - я написав про нього книгу під назвою [Президент клоуна Insane](#). Я також глибоко підозрюю американських та британських діячів розвідки, які, здається, були ключовими джерелами багатьох новин Russiagate.

“Russiagate” is one of the great mysteries of modern times. Without question it developed into one of the most bizarre and inexcusable media messes ever. I’ll be getting into that in some detail. It’s already clear major news organizations were intentionally fed disinformation by current and former security officials, who improperly inserted themselves into domestic politics on an unprecedented scale.

Numerous stories I’ve looked at may even have been invented wholesale (including several stories that supposedly involved information developed by foreign intelligence services).

There may also be a story here about how certain not-quite-legal forms of surveillance are more routine in America than we have been led to imagine. Attempts to conceal this wider reality may have played a role in some of the public misinformation about this specific case.

Lastly, there may have been malfeasance or troubling behavior on the part of people in and around the Trump campaign that triggered an honest, if overzealous, response by authorities. Undoubtedly something triggered an early series of inquiries. But whatever that *something* is, hasn’t been fully disclosed.

I’m going to look at all of this, and I hope readers will trust what I dig up for the simple reason that I don’t particularly care whether this story ultimately **cuts for or against (is good or bad for)** Donald Trump, for or against Democrats, for or against the security services.

I’m no fan of Trump – I wrote a book about him called [*Insane Clown President*](#). I also have a deep suspicion of the American and British intelligence figures who appear to have been key sources behind many of the Russiagate news stories.

Це новинна історія, на яку я підозрюю, що ніхто не хоче виходити в ефір повністю. Як ми, швидше за все, дізнаємось, коли доповідь Мюллера буде опублікована, будь-яке розслідування Дональда Трампа, ймовірно, дасть низку неприємної інформації про президента. Але також є вказівки на те, що аспекти цієї історії можуть збентежити представників федерального правоохоронного та розвідувального типу, які десятиліттями були колегами як генерального прокурора Білла Барра, так і спецпрокурора Роберта Мюллера.

З цієї причини я не очікував, що повний деполітизований виклад цієї історії з'явиться в будь-якій великій новинній організації. Тільки той, хто має розкіш небайдужих, хто ображається на історію, може очікувати, щоб повідомити про цю річ у повному обсязі.

Мені все одно. **Перший внесок (глава)** приблизно через тиждень.

This is a news story that I suspect no one wants aired out in full. As we'll likely find out when the Mueller report is released, any investigation of Donald Trump will likely yield reams of embarrassing information about the President. But there are also indications that aspects of this story may ultimately be embarrassing to federal law enforcement and intelligence officials of the type who for decades have been colleagues to both Attorney General Bill Barr and Special Prosecutor Robert Mueller.

For this reason, I wouldn't expect a full, depoliticized account of this story to appear in any large mainstream news organization. Only someone who has the luxury of not caring who takes offense to the story can be expected to report this thing out in full.

I don't care. [First installment \(chapter\)](#) in about a week.

2. Russiagate був журналістом QAnon (частина 1)

У звіті Мюллера видно: три роки висвітлення новин були божевільною теорією змови (передмова Untitledgate)

[Метт Тайбі](#) 24 квітня 2019 року

Зауважте читачам: називайте це двоскладовою передмовою Untitledgate . У першій главі найближчим часом йдеться про витoki розслідування, але я вважав, що має сенс переглядати доповідь Мюллера. З цього випливають деякі висновки.

Остаточне одкровення, яке було розміщене на [дні " MUELLER DAY"](#) , було національною надзвичайною ситуацією для більшості новинних організацій.

2. Russiagate was journalist QAnon (Part 1)

The Mueller report reveals: three years of news coverage was insane conspiracy theory (Untitledgate preface)

[Matt Taibbi](#) Apr 24, 2019

Note to readers: call this a two-part preface to Untitledgate. Chapter One, coming soon, is about the origins of the investigation, but I thought it made sense to go through the Mueller report now that's out. Some conclusions follow.

The final revelation, [tabbed MUELLER DAY](#), was a national emergency for most news organizations.

Більшість кожного репортера та редактора з профілем відкликали людину на барикадах вранці 18 квітня, * і чекали, коли бомбардують бомби.

Кожна радіостанція та кабельна станція, основна газета та інтернет-майданчик перейшли у режим аварій, драматургія в старій школі, в якій кожен працівник кави готується, щоб передати безперервний марафонський контент про найважливішу історію історії.

Чи нарешті народить [панду Ведучий \(фільм\)](#) ? Чи оживе [немовля Джессіка](#) після 56 годин під колодязь? Чи можуть бути звуки життя всередині затонулого Курська?

Зовсім недавно: чи справді всі "поважні" інформаційні засоби Америки витрачали 22-х плюс місяці, гуляючи прозору теорію змови, молившись вголос за колишнього начальника ФБР, щоб врятувати їх від Дональда Трампа, як культисти, які очікують проходу до Небесних воріт на Хейлі-Боппі Комета?

Господарі кабелів зайняли місця на надзвичайно великих наборах, щоб чекати священного документа. Він ухвалить рішення щодо Трампа, підтвердить роки остаточного висвітлення та надасть дозвіл залишити Землю в класі та закінчити еволюційний рівень людини.

У CNN було представлено безглузде [вісім чоловік](#) , члени якого були заздалегідь розлучені. Коментатори перебувають у повному режимі ярості з 24 березня, коли злий завжди брехун та генеральний прокурор Білл Барр (який у незручності розповіді вже [30 років](#) є [близькими друзями зі Сент-Робертом Мюллером](#)) надіслали [короткий лист](#) Конгресу. Змова про закінчення президентства.

Most every reporter and editor with profile was recalled to man barricades on the morning of April the 18th,* and await the bombshell of bombshells.

Every broadcast and cable station, major newspaper, and online outlet went into crash mode, an old-school newsroom drama in which every employee coffees up to deliver nonstop marathon content about the Most Important Story In History.

Will the [Anchorman \(movie\) panda](#) finally give birth? Will [Baby Jessica](#) come up alive after 56 hours down a well? Could there be sounds of life inside the sunken Kursk?

More recently: did America's entire "respectable" news media really spend 22-plus months humping a transparent conspiracy theory, praying out loud for a former FBI chief to save them from Donald Trump, like cultists awaiting passage to Heaven's Gate on the Hale-Bopp Comet?

Cable hosts took places on extra-large sets to await the sacred document. It would pass judgment on Trump, validate years of fulminating coverage, and grant permission to leave Classroom Earth and graduate the Human Evolutionary Level.

CNN featured a preposterous [eight-person panel](#), whose members were furious in advance. Commentators had been in full rage mode since March 24th, when evil always-liar and Attorney General Bill Barr (who in a narrative inconvenience has been [close friends with St. Robert Mueller for 30 years](#)) sent a [brief letter](#) to Congress dashing hopes for a Presidency-ending conspiracy.

Те, що так зване "лист Барра" було " [підробкою](#) ", і зрадницька брехня - " [безглузда](#) ", як сказав Джо Скарборо, - було прийнято без сумнівів у комерційних ЗМІ. Це було визнано політичним документом і затримує тактику, покликану дати шанувальникам Трампа час накручувати речі до того, як з'явиться справжня правда.

Емоція, яка заряджала панель [CNN](#) вранці 18-го року, була [помітною річчю \(щось дуже вражаюче\)](#) . Професійні медіа-діячі, чия робота - підтримувати прохолодну голову в зонах війни, природних стихійних лих, розстрілах школярів та інших жажливих сценах - були помітно похитнуті, подолані поєднанням сподіваного очікування та превентивного обурення.

Вони були розлючені, Барр навіть запланував прес-конференцію, розлючений з приводу редакцій, яких вони ще не бачили, і навіть бурчав через неправомірності, які вони не мали б і найменшого вказівки, як, наприклад, Трамп або Барр, що стверджують виконавчий привілеї.

"Ось важлива річ - про те, що ми не знаємо", - [відрізала](#) Лора Коутс, юридичний аналітик [CNN](#) , на тему привілеїв.

"Хоча ми знаємо його особистий погляд", - сказав ведучий Джон Кінг. "Ми знаємо особистий погляд Білла Барра на дуже сильну, виконавчу владу".

"Дуже сильний", - сказала старший політичний аналітик Глорія Боргер.

"Дуже сильно", - погодилася кореспондент Дана Баш, адже ніколи не можна мати занадто багато людей на телеканалі, що погоджуються про щось, що за кілька хвилин виявиться не так.

Вони продовжували міркувати, що Трамп чи Барр можуть спробувати відмовитись від привілеїв виконавчої влади щодо дій епохи кампанії. Коутс наполягав Варр «краще бути в змозі пояснити» , якщо він планував зробити що .

That the so-called “Barr letter” was a “[fake](#)” and a treacherous lie – “[meaningless](#)” as Joe Scarborough put it – was accepted without question across commercial media. It was deemed a political document and delaying tactic, designed to give Trump fans time to spin things before the real truth came out.

The emotion charging the [CNN](#) panel the morning of the 18th was [a thing to behold \(something very impressive\)](#). Professional media figures – whose job is keeping a cool head in war zones, natural disaster areas, shootings of school children, and other horrific scenes – were visibly shaken, overcome with a mix of hopeful anticipation and pre-emptive outrage.

They were furious Barr even planned a press conference, angry about redactions they hadn’t yet seen, and even seething over improprieties they hadn’t the slightest indication had or would occur, like Trump or Barr asserting executive privilege.

“Here’s the important thing about – about what we don’t know,” [snapped](#) Laura Coates, [CNN](#)’s legal analyst, on the privilege subject.

“We know his personal view, though,” said anchor John King. “We know Bill Barr’s personal view on a very strong, executive power.”

“Very strong,” said senior political analyst Gloria Borger.

“Very strong,” agreed correspondent Dana Bash, because you can never have too many people on a cable news set agreeing about something that in just a few minutes will turn out to be wrong.

They went on to speculate that Trump or Barr might try to assert executive privilege over campaign-era actions. Coates insisted Barr “better be able to explain” if he was planning to do *that*.

"Кори Букер тепер не могла вимагати пільги на виконавчу службу, Камала Харріс, Піт Буттігіг, вони не є президентом Сполучених Штатів", - заявила вона.

Над на [MSNBC](#) «Ранок Джо» Scarborough, Міка Бжезінський і Віллі Geist були в повному селезінці (дуже злий) над вирішенням Барр про проведення притискну (прес - конференція) до виходу звіту, а НЕ після. Це спонукало Скарборо переосмислити рамки виконавчої влади. "Це здається дивним, що в цей момент Президентіві слід вибрати, щоб вибрати (мати можливість обрати) свого власного генпрокурора", - урочисто сказав він.

Вся сцена являла собою мікрокосм останніх років висвітлення: безперервна спекуляція, хитлива, відкрито звинувачувальна позиція, максимально злі мотиви, приписувані незначним діям, домовленість про швидкий крок у всьому (особливо безмежна зрада президента), не допускаючи можливості сірих районів, ворожість до простої думки, що розслідування Мюллера може виявити Трампа та його співробітників передвиборної кампанії невинними навіть не у всьому, а лише в деяких речах.

Репортери повинні бути цікавішими, ніж вкладеними (захопленими вірою). Тому багато з нас пішли в цю роботу, тому що ми поділяємо цю особистість. Політик, якого ви давно захоплювались, був спійманий на захопленні та їжі автостопів? Цікаво! Антивоєнну половинку, яку ви знали роками, помітили на офісній вечірці Lockheed-Martin, а потім проголосували за повторну авторизацію F-35? Це не звучить правильно, але давайте перевіримо. Частина роботи полягає в тому, щоб ніколи не піклуватися про те, щоб бути впевненим у чомусь, принаймні, не в робочий час.

“Cory Booker couldn’t now claim executive privilege, Kamala Harris, Pete Buttigieg, they’re not the president of the United States,” she declaimed.

Over on [MSNBC](#), “Morning Joe” Scarborough, Mika Brzezinski and Willie Geist were [in full spleen \(very angry\)](#) over Barr’s decision to hold a [presser \(press conference\)](#) before the release of the report, instead of after. It prompted Scarborough to re-think the framework of executive government. “It seems bizarre at this point the President should [get to pick \(be able to select\)](#) his own Attorney General,” he said solemnly.

The whole scene was a microcosm of the last years of coverage: unhinged speculation, a flailing, openly accusatory posture, maximally evil motives ascribed to insignificant actions, lockstep agreement on everything (especially the limitless treason of the president), no allowance for the possibility of gray areas, hostility toward the mere suggestion that the Mueller investigation might reveal Trump and his campaign staffers to be innocent, not even of everything, but just some things.

Reporters are supposed to be more curious [than invested \(captured by belief\)](#). That’s why a lot of us went into this line of work, because we share that personality quirk. A politician you long admired has been caught capturing and eating hitchhikers? Interesting! The antiwar pol you’ve known for years was spotted at a Lockheed-Martin office party, then voted to reauthorize the F-35? Doesn’t sound right, but let’s check. Part of the job is to never care enough to be certain of anything, at least not during business hours.

Визначальною характеристикою прес-корпусу « Росгейгейт» була визначеність. Це все знало заздалегідь, і кожного разу, коли виявлялося невірним, просто переходило до наступного, що знала. Наприклад, вранці 18-го року, перш ніж виходити звіт, ми дізналися, що привілей виконавчої влади ніколи не затверджувався. Так довго (Прощання) до чергової суперечки, якої ніколи не було.

Вони перейшли до наступної впевненості: повний звіт буде підтверджувати роки підозр істинними, підтверджуючи всі ці емоції, що стримуються.

"Я впевнена, що всі охоче натискають кнопку оновлення на веб-сайті Міністерства юстиції", - [гукнула](#) старша кореспондентка Білого дому CNN Памела Браун. "На даний момент ми просто дуже прагнемо почати читати".

Вони були готові [пролити \(викинути\)](#) свої контейнери. Вони були готові роками.

Потім вийшов звіт.

Почнемо з того, що *не міститься* у [звіті](#) спецзахисника Роберта Мюллера [про розслідування втручання росіян у президентські вибори 2016 року](#) :

Немає шантажу, жодного плану Володимира Путіна «принаймні п'яти років» виховувати Дональда Трампа, не [вимагати хабара](#) на [сто мільйонів доларів](#), запропонованого шефом «Роснефти» Ігорем Сечіном Картеру Пейджу, і не відбувається «регулярного обміну розвідкою» між Росією і Трампом, який, за словами британського екс-супер шпигуна Крістофера Стіла, повідомляв про діяльність російських олігархів в Америці для Путіна, починаючи щонайменше з "8 років".

The defining characteristic of the Russiagate press corps was certainty. It knew everything in advance, and whenever it turned out to be wrong, it just moved to the next thing it knew. On the morning of the 18th, for instance, before the report came out, we learned executive privilege was never asserted. **So long (Farewell)** to another controversy that never was.

They moved to the next certainty: the full report would prove years of suspicions true, validating all that pent-up emotion.

“I’m sure everyone is eagerly hitting the refresh button on the Department of Justice Web site,” **gushed** CNN senior White House correspondent Pamela Brown. “At this point, we’re all just very anxious to start reading.”

They were ready to **shed (throw away)** their containers. They’d been ready for years.

Then the report came out.

Let’s start with what *isn’t* in Special Counsel Robert Mueller’s [Report on The Investigation Into Russian Interference In the 2016 Presidential Election](#):

There’s no blackmail, no plan by Vladimir Putin of “at least five years” to cultivate Donald Trump, no [hundred-million-dollar bribe](#) offered by Rosneft chief Igor Sechin to Carter Page, and no “regular exchange” of intelligence between Russia and Trump, who according to British ex-super spy Christopher Steele had been informing on Russian oligarchs’ activities in America, for Putin, dating back at least “8 years.”

Адвокат Трампа Майкл Коен також не має поїздки до Праги; відсутність будь-якого *квандипро-кво (це для цього)*, ніякий Трамп "відступає від російського втручання в Україну" як виборча кампанія в обмін на *витоки DNC (надання несанкціонованої інформації для журналістів)*; відсутність «добре розвиненої змови про співпрацю» між Росією та кампанією Трампа, що використовує Пейджа та інших як посередників; і жодних "широких сексуальних послуг [російських] повій".

Пописати стрічку (відео, як жінки urinat e) дійсно отримує згадка в доповіді Мюллера. Це виноска 1395 року і описує бізнесмена Джорджі Рцхіладзе, який каже Коену, що він "зупинив потік стрічок", пізніше наполягаючи на слідчих, що "компрометуючі стрічки" були підробленими. Але це все. З цих та інших питань, що стосуються домінуючої теорії змови останніх трьох років, доповідь Мюллера є чіткою та остаточною.

Буде проведено велике зусилля зі зв'язків з громадськістю, наполягаючи на тому, що "реальна історія" весь час була деякою комбінацією російського втручання та / або перешкоджання справедливості. Звичайно, у доповіді є тон, який турбує, і якщо ти фанат Трампа, яким я не є і ніколи не був, можливо, навіть якийсь матеріал, який описує Мюллер, вразить тебе. Дональд Трамп, описаний у цьому звіті, є в значній мірі персонажем, якого ми добре познайомили: нужденний, коливальний, невіглас, явно настільки звиклий до життя у верхівці приватних організацій, що він не може зрозуміти поняття обмеження поведінки, як закон. Зрештою він говорить те, що не сказав би політик з почуттям, вимагаючи «лояльності» від директора ФБР, коли кримінальний скандал кружиться навколо нього, стогнучи своєму генеральному прокурору: «Як ти міг дозволити це статися, Джефф?» і: "Ти повинен був захистити мене!" Спочатку рум'янець, що найбільш кричущий уривок з юридичної точки зору передбачає директиву адвоката Білого дому Дон Макгана:

There is also no trip to Prague by Trump lawyer Michael Cohen; no *quid pro quo* (*this for that*) of any kind, no Trump “sidelining Russian intervention in Ukraine” as a campaign issue in exchange for DNC leaks (*providing unauthorized information to reporters*) ; no “well-developed conspiracy of cooperation” between Russia and the Trump campaign using Page and others as intermediaries; and no “extensive sexual services from [Russian] prostitutes.”

The *pee tape* (*video as women urinate*) does get a mention in the Mueller report. It's footnote 1395, and describes businessman Giorgi Rtskhalidze telling Cohen he'd “stopped the flow of tapes,” later insisting to investigators the “compromising tapes” were fake. But that's it. On these and other questions relevant to the dominant conspiracy theory of the last three years, the Mueller report is curt and definitive.

There will be a massive PR effort insisting the “real story” all along was some combination of Russian interference and/or obstruction of justice. Of course there is a ton in the report that is disturbing, and if you're a Trump fan, which I'm not and never have been, it's even possible that some of the material Mueller describes will shock you. The Donald Trump described in this report is pretty much the character we've come to know pretty well: a needy, vacillating, ignoramus, clearly so used to life at the top of private-sector organizations that he can't understand the concept of behavioral constraints like the law. Over and over he says things no politician with sense would say, demanding “loyalty” from an FBI director as a criminal scandal swirls around him, moaning to his Attorney General, “How could you let this happen, Jeff?” and, “You were supposed to protect me!” At first blush the most damning passage from a legal perspective involves a directive to White House Counsel Don McGahn:

17 червня 2017 року президент зателефонував МакГану додому і наказав йому зателефонувати виконуючому обов'язки генпрокурора та сказати, що Спеціальний радник мав конфлікт інтересів і його потрібно усунути.

Схоже, в реальній розмові Трамп сказав Макгану: "Подзвони Род [Розенштейн], скажи Роду, що у Мюллера конфлікти і не може бути Спеціальним радником". Пізніше, після виходу історії *New York Times* про його наказ МакГану, Трамп попросив МакГана "створити протокол, щоб зрозуміти, що президент ніколи не скеровував Макгана звільняти Спеціального захисника". Як зробив висновок Мюллер, це не була будь-яка стратегія преси, але "ймовірно, передбачала триваюче розслідування та будь-яке провадження, що впливає з нього", тобто для цілей створення помилкових записів для слідчих.

У будь-якому випадку, коли МакГан відштовхувався від ідеї створення фальшивої записи, Трамп грав карту прямо з початкової школи. "Я ніколи не казав" вогонь ", - сказав він. "Я сказав слово" вогонь "?" (Трамп не буде єдиним персонажем цієї історії, який вдається до цієї тактики). Все це, звичайно, прямо суперечить тому, що Трамп сказав публічно про цей рахунок: «Фальшиві новини, люди. Підроблені новини Типова фейкова новина *New York Times* ».

У будь-якому іншому контексті (і, мабуть, у будь-якого іншого президента) це, безумовно, буде перешкодою для справедливості. Хто знає, це все ще може бути, технічно. Однак я, можливо, міг би сісти і перерахувати тисячу речей, які Трамп зробив або сказав, що є більш скандальними, ніж це, тим більше, що, як сказав Мюллер, не було жодних доказів "основного злочину". Рішення Мюллера поставити Барру питання про перешкоди, знаючи, що він не буде його переслідувати, схоже, сильно говорить про його оцінку решти цієї історії, або як не-історію. Трампу довелося не бути винним у «основоположних злочинах» майже до абсурду для Мюллера, який досить вимогливо ставився до інших персонажів цієї таблиці, щоб відстояти від обструктивної поведінки (а її було набагато більше).

On June 17, 2017, the President called McGahn at home and directed him to call the Acting Attorney General and say that the Special Counsel had conflicts of interest and must be removed.

It seems in actual conversation Trump said to McGahn, “Call Rod [Rosenstein], tell Rod that Mueller has conflicts and can’t be the Special Counsel.” Later, after a *New York Times* story reporting on his order to McGahn came out, Trump asked McGahn “to create a record to make clear the president never directed McGahn to fire the Special Counsel.” As Mueller concluded, this was not any kind of press strategy, but “likely contemplated the ongoing investigation and any proceedings arising from it,” i.e. for the purposes of creating a false record for investigators.

In any case, when McGahn pushed back on the idea of creating a fake record, Trump played a card straight out of elementary school. “I never said ‘fire,’” he said. “Did I say the word ‘fire’?” (Trump will not be the only character in this story to resort to this tactic). All of this of course directly contradicts what Trump said publicly about that account: “Fake news, folks. Fake news. A typical *New York Times* fake news story.”

In any other context (and probably with any other president), this would surely be obstruction of justice. Who knows, it may still be, technically. However, I could probably sit down and list a thousand things Trump has done or said that are more scandalous than this, especially since, as Mueller put it, there was no evidence of an “underlying crime.” Mueller’s decision to punt the obstruction question to Barr, knowing he wouldn’t pursue it, seems to speak powerfully to his assessment of the rest of this story, or non-story as it were. Trump had to be not guilty of “underlying crime” almost to the point of absurdity for Mueller, who was pretty exacting with other characters in this tableau, to stand down on the obstructive behavior (and there was a lot more of it).

Імпічмент Трампа щодо перешкоджання розслідуванню неіснуючого злочину - мабуть, перший публічний скандал його життя, в якому він був справді невинний, - був би **найбільшою річчю Америки в 2019 році (характерною для сучасної Америки)** , хоча це **здається малоімовірним** . Що більш передбачувано - це парад обурених діячів ЗМІ, що вказують на цей розділ звіту та наполягають на тому, що портрет Мюллера Трампа підтверджує останні три роки божевілля.

Вони будуть просити нас ігнорувати той факт, що підтекст тисяч новин, що датуються 22 місяцями (підкреслені ще 11 місяців або близько попередніх історій до Мюллера), був пророкою релігією, заснованою на двох основних віруваннях, і тепер явно доведено помилковим.

Перший - Трамп був винним у «змові». Це було слово синьо-статери сподобалося досить добре , коли це було в назві двох **різних нечитабельним** моментальних-рамен *Нью - Йорк Таймс* бестселерів, і коли він згадується 10000 **раз день на каналах, як CNN і MSNBC** . «Картина російської змови **зараз стає в центрі уваги!** "Увінчав Кріс Меттьюс минулої осені, в типовому сегменті" *Trump Watch* " (який також міг би називатися" *Кінець Trump Watch* ") .

Це було ще тоді, коли «змова» посилалася на певні проступки зрадника, який скоро стане екс-президентом. Після того, як Трамп був оголошений очищеним від "змови" **ненависним Барром (Барром, якого ненавидять)** , основні торгові точки **зробили 180 (повністю обернулися)** , заперечуючи саме використання цього терміна.

An impeachment of Trump for obstructing an investigation into a non-existent crime — probably the first public scandal of his life in which he's been genuinely innocent — would be the [most 2019 America thing \(characteristic of modern America\)](#) ever, although it [seems unlikely](#). What's more predictable is a parade of outraged media figures pointing to this section of the report and insisting Mueller's portrait of Trump validates the last three years of insanity.

They'll be asking us to ignore the fact that that the subtext of thousands of news stories dating back 22 months (buttressed by another 11 months or so of pre-Mueller stories) was a prophetic religion based on two core beliefs, both now clearly proven false.

The first was Trump being guilty of "collusion." This was a word blue-staters liked well enough when it was in the title of two [different unreadable](#) instant-ramen *New York Times* bestsellers, and when it was being mentioned 10,000 [times a day on channels like CNN and MSNBC](#). "The picture of Russian collusion [is coming into focus now!](#)" crowed Chris Matthews last fall, in a typical *Trump Watch* segment (which might as well have been called *End of Trump Watch*).

That was back when "collusion" referred to the certain misdeeds of a traitorous soon-to-be-ex-President. Once Trump was pronounced cleared of "collusion" [by the hated Barr \(by Barr, who is hated\)](#), mainstream outlets [did a 180 \(turned around completely\)](#), denouncing the term's very use.

New York Times навіть дав місце колишньому агенту ФБР (кому ще?) Наступного дня після виходу звіту Мюллера, щоб пояснити. Оператор спеціального агента Аша Рангаппа, який, звичайно, мав графік молотка та серпа, заявив, що співвіднесення Барра з "змовою" (секретним обміном інформацією для злих цілей) з "змовою" (таємний план зробити щось зло) було прикладом підручника відомої російської тактики "інформаційної війни" під назвою "[рефлексивне управління](#)".

Миттєво сказавши, що не було змови (обміну інформацією) стало не просто помилкою, а російською інформаційною війною. Мабуть, щойно оприлюднена новина про те, що ніколи не було змови, не прийняла - навіть прес-конференції Білла Барра були російськими операторами (операціями). Колишній редактор ФБР (письменник-думка) продовжував, на сторінках доповіді, яка щойно витрчала більшу частину трирічної аудиторії годуванням ложкою фальшивою історією, щоб неіронічно описати "рефлексивний контроль" як "корм [інг] ваш супротивник набір припущень, які дадуть передбачувану відповідь."

Якщо стовп однієї з віри Мюллера в ворота - це злочинна провина Трампа в якійсь змові з Росією, другий стовп Мюллера **неминуче виявляв (безумовно, виявить)** змову. Він розкриє таємні важелі, які російські росіяни, **безумовно, тримають** на президенті. Тоді, через імпичмент чи примусову відставку, святий Боб усунув узурпатора з престолу.

Ця тема була підкріплена через роки гіпервентиляційного (новин) висвітлення аудиторій, що "**стіни закриваються**", що ми потрапили в "**поворот**" після "**поворотного пункту**" (де речі змінюють напрям) у розслідуванні (іноді нас попереджали "**переломних точок**") (там, де змінюється нахил), що означало "**початок кінця**", при цьому Трамп впевнено або **пішов** у **відставку** в соромі, **ніксонському стилі**, або буде **дотриманий**.

Все це було підкреслене ретельними фантазіями, які щотижня за тижнем пропонували деякі найвидатніші редактори країни.

The *New York Times* even gave space to a former FBI agent (who else?) the day after the release of the Mueller report to explain. Special Agent Asha Rangappa's op-ed, which of course featured a hammer and sickle graphic, said Barr's conflation of "collusion" (secret information sharing for an evil purpose) with "conspiracy" (secret plan to do something evil) was a textbook example of a known Russian "information warfare" tactic called "[reflexive control](#)."

In a flash, saying there was no collusion (information sharing) became not just wrong, but *Russian information warfare*. Apparently, the just-released news that there never was a conspiracy didn't take — even Bill Barr's press conferences were Russian ops (operations). The ex-FBI editorialist (opinion writer) went on, in the pages of a paper that just spent the better part of three years spoon-feeding audiences a fake story, to un-ironically describe "reflexive control" as "feed[ing] your adversary a set of assumptions that will produce a predictable response."

If pillar one of the Mueller's Gate faith was Trump's criminal guilt in some kind of plot with Russia, pillar two was Mueller inevitably revealing (will certainly reveal) the conspiracy. He would uncover the secret levers Russians surely held on the President. Then, through impeachment or forced resignation, St. Bob would remove the usurper from the throne.

This theme was reinforced through years of hyperventilating (news) coverage telling audiences the "[walls are closing in](#)," that we'd hit "[turning point](#)" after "[turning point](#)" (where things change direction) in the investigation (sometimes we were warned of "[tipping points](#)"), (where the tilt changes) which meant "[the beginning of the end](#)," with Trump certain either to [resign](#) in shame, [Nixon-style](#), or be [impeached](#).

All of it was buttressed by elaborate fantasies, offered week after week, by some of the country's most prominent editorialists.

Дженніфер Рубін з *Washington Post*, працюючий ретранслятор думок і задиханий сикофат (прислужливий похвальщик) з роду, що в бананових автократіях виграв десятки олов'яних медалей, навіть минулого грудня пішов на MSNBC, щоб передбачити, що Трамп "підє у відставку з президентства" За 10 хвилин до того, як [Майк] Пенс підє з посади, дозволяючи Пенсу його помилувати. "

Мій колишній роботодавець Кіт Ольберман рано зазнав "ми вже не суверенна нація, ми вже не демократія!" тому що нас перейняли в "безкровному перевороті", в якому військові мали бути передані " негідникам, ось російським негідникам! "

Olbermann пізніше веселіше сказав нам Trump б піти в відставку «раптом» , зазначивши , GOP оперативники вважають , Trump покинуть офіс «один раз Mueller закривається на (наближається до) і його сім'ю .» Колишній адвокат Watergate Ендрю Холл заявив, що Трамп " безсумнівно буде затриманий ". Скарборо навіть зтягнув адвоката Спиро Агнеу, щоб сказати нам, що Трамп повинен "розглянути відставку" .

Політико опублікував " Єдиний посібник з імпічменту, який вам коли-небудь знадобиться " саме цього січня, оскільки "розмова про слово" нібито "нагрівається". Ганебно, колишній голова ЦРУ Джон Бренан був в ефірі телевізора, який передбачив обвинувачення членів сім'ї обвинувальним звичаєм за кілька тижнів до офіційного завершення Мюллера. Фантазія продовжувалася аж до листа Барра і далі.

Jennifer Rubin of the [Washington Post](#), an industrious repeater-of-thoughts and breathless [sycophant \(servile flatterer\)](#) of the sort that in banana autocracies wins tin medals by the dozen, even [went on MSNBC this past December to predict](#) Trump will “resign the Presidency 10 minutes before [Mike] Pence leaves office, allowing Pence to pardon him.”

My former employer Keith Olbermann early on brayed “we are no longer a sovereign nation, we are no longer a democracy!” because we’d been taken over in a “bloodless coup,” in which the military was about to be handed over to “[scum, beholden to Russian scum!](#)”

A cheerier Olbermann later told us Trump would [resign](#) “[suddenly](#),” noting GOP operatives believed Trump would leave office “once Mueller [closes in on \(gets close to\) him and his family](#).” Former Watergate attorney Andrew Hall said Trump would “[undoubtedly be impeached](#).” Scarborough even dragged out [Spiro Agnew’s lawyer](#) to tell us Trump [should “consider resigning.”](#)

Politico published “[The Only Impeachment Guide You’ll Ever Need](#)” just this January, as “talk of the I-word” supposedly was “heating up.” Infamously, former CIA chief John Brennan was on TV predicting indictments of family members by the Special Counsel just weeks before Mueller formally wrapped up. The fantasy went on right up until the Barr letter, and beyond.

Незалежно від того, що ви думаєте про Трампа або його поведінку, як описано у доповіді Мюллера, не можна перебільшувати, що ці конкретні прогнози щодо руйнівних суджень, які Мюллер, безумовно, зробили, були доведені неправильно, всі вони. Це особливо цинічний і безвідповідальний вид звітності, штучно підвищуючи очікування та експлуатуючи аудиторії, відчайдушно побачивши Трампа пішов. Всі ці "стіни закриваються" гарячими заходами сприяли [дивовижному зростанню рейтингів MSNBC](#) минулого року, і найбільш переглянуте шоу на кабелі було тим, що найбільше [роздувало \(перебільшено\)](#) цю тему - [Шоу Рейчел Меддау](#) . Натисніть [тут](#), щоб побачити, як Рейчел згадувала "Росію" 81 (я думаю, щонайменше) разів у одному ефірі.

Навіть коли не було ніяких новин, нам сказали косити, поки ми не побачили деяких. Нам сказали: « [Мюллер завжди знає більше, ніж ми думаємо](#) », і якби він не показав доказів, це не могло бути, тому що його бракувало. Ні, Мюллер повинен був утримувати його в запасі, щоб в кінці кінців болісніше повернути ніж. "Якщо вам є що сховати, - [сказала Пола Рейд із CBS](#) , - здатність Мюллера тримати свої картки близько до жилета повинна змусити вас нервувати".

Якщо ви хочете нищівного приклад того , де все це призвело, просто спостерігати за горезвісний «Джой Бехар в [передчасні оцінки](#) » сцену на [The View](#) , в якому господар в шоці над [неправильною \(неточної\)](#) Russiagate історії. Чи є ЗМІ новин View ? Ні, очевидно, що ні, але цей епізод був потужним обвинуваченням інших торгових точок, не того шоу.

3 грудня 2017 року чоловік набіг на набір [View](#) і вручив Бехару карту київ, пошепки, [розвівши новини](#) . "Боже мій!" - вигукнула вона. Пожираючи копію, вона читала:

[ABC News](#) Брайан Росс повідомляє, що Майкл Флінн обіцяє повну співпрацю з командою Мюллера і готовий засвідчити, що Дональд Трамп як кандидат доручив йому налагодити контакт з росіянами! Так!

No matter what you think of Trump or his behavior as described in the Mueller report, it can't be overstated that these concrete predictions about devastating judgments Mueller would surely render have been proven wrong, all of them. It's a particularly cynical and irresponsible kind of reporting, artificially raising expectations and exploiting audiences desperate to see Trump gone. All those "walls are closing in" hot takes contributed to [MSNBC's amazing ratings surge](#) last year, and the most-watched show on cable was the one that [hyped \(exaggerated\)](#) this theme the most — *The Rachel Maddow Show*. Click [here](#) to see Rachel mention "Russia" 81 (I think, at least) times in a single broadcast.

Even when there was no news, we were told to squint until we saw some. We were told "[Mueller always knows more than we think](#)," and if he wasn't showing evidence, it couldn't possibly be because it was lacking. No, it had to be Mueller keeping it in reserve, so as to turn the knife more painfully in the end. "If you have something to hide," [said Paula Reid of CBS](#), "Mueller's ability to keep his cards close to his vest should make you nervous."

If you want a devastating example of where all this led, just watch Joy Behar's infamous "[premature evaluation](#)" scene on *The View*, in which the host freaked out over an [incorrect \(inaccurate\)](#) Russiagate story. Is *The View* news media? No, obviously not, but the episode was a powerful indictment of other outlets, not that show.

On December 3, 2017, a man ran on the *View* set and handed Behar a cue card, whispering, *breaking news*. "Oh, my God!" she exclaimed. Devouring the copy, she read out:

ABC News Brian Ross is reporting Michael Flynn is promising full cooperation to the Mueller team and is prepared to testify that as a candidate, Donald Trump directed him to... make contact with the Russians! Yes!

Голос Бехара злетів, коли вона передавала слова з *росіянами* !, і вона в радість кинула свою картку в повітря.

Ганьба тут була не в глузливості Бехара, а в тому , що аудиторія *The View* була настільки завалена очікуванням падіння Трампа, що він міг [розвеселити і вити разом з нею](#) . З будь-якою іншою новинною історією, ви б очікували, що половина аудиторії або не піклується про них, або не буде їх знати. Але вся ця аудиторія була готова до запуску.

Це не на Росії, а на машині засобів масової інформації та поп-культури, яка проводила роки, наповнюючи голови фантазією про спасіння. MUELLER IS THE не став маркетинговим явищем (мені цікаво, яка благодійна організація буде застрягати з усіма цими [нині нікчемними футболками](#) , особливо тими, що показують [Св. Боба на Залізному Престолі](#)).

Це також було або буквальним, або мається на увазі, за незліченними серйозними розслідувальними статтями та телевізійними спотами, наполягаючи на тому, що кінець вже наближається, тому що " [Мюллер потрапив до Трампа в змову](#) " і " [Трамп не може нічого зробити, щоб його зупинити](#) " .

Звіт Мюллера не просто говорить, що ця фантазія не відповідає дійсності. Це розбиває його на шматки, викриваючи масові психогенні захворювання останніх кількох років, як робота аматорських поліцейських у пресі або з'єднує «крапки», яких у них не повинно бути, або дозволяючи неназваним офіційним джерелам робити це за них.

Звичайно, сам Мюллер відіграв певну роль у цьому, оскільки в доповіді видно, що він, мабуть, знав, що домовленість була канаркою досить рано, але це тема для подальшого розвитку.

Behar's voice soared as she delivered the words *with the Russians!*, and she threw her card in the air in joy.

The shame here was not Behar's goofiness, but that *The View's* audience was so primed with expectation for Trump's downfall that it knew to [cheer and howl along with her](#). With any other news story, you'd expect half the audience to either not care or be ignorant of the particulars. But this whole audience was ready to launch.

That's not on Ross, but on a media and pop culture machine that spent years filling heads with a deliverance fantasy. MUELLER IS COMING didn't just become a marketing phenomenon (I wonder which charity organization is going to be stuck with all of these [now-worthless t-shirts](#), especially the ones showing [St. Bob on the Iron Throne](#)).

It was also either a literal or implied tagline for countless serious investigative articles and TV spots insisting the end was near, because "[Mueller's got Trump on Collusion](#)," and "[Trump can do nothing to stop him](#)."

The Mueller report does not merely say this fantasy is not true. It smashes it to pieces, exposing the mass psychogenic illness of the last few years as the work of amateur cops in the press either connecting "dots" they shouldn't have, or letting unnamed official sources do it for them.

Of course Mueller himself had a role in this, since the report makes clear he must have known collusion was a canard pretty early, but that's a for-later topic.

Шантаж? Забудьте, «розслідування не встановило, що члени кампанії Трампа змовлялися або координувались» з російським урядом «у його втручанні у вибори». Це висловлювання підпадало під "Негайну післявиборчу активність", де описуються спроби російської влади дістатись до нової адміністрації (акцент мій):

Вони, здається, **не мали вже існуючих контактів** і намагалися зв'язатись з вищими посадовими особами навколо обраного президента.

Ми щойно витрачали роки, спекулюючи на тому, що Трамп був [буквальним агентом](#) російської держави, "[повністю в кишені Путіна](#)", як це заявив колишній директор ЦРУ і всюдисущий [водій фальшивих оповідань](#) Бренан. Але, за словами Мюллера, російські чиновники навіть після його обрання не змогли дістатися до Трампа. Забудьте про шантаж, вони навіть не мали його номера телефону!

Як щодо Картера Пейджа, описаного на підлозі Палати представників Адамом Шиффом як незамінний [виріз \(взаємно довірений посередник, який не знає посвідчень жодної з сторін\)](#) між двома тінновими світами, між ними [пропонувався той гігантський підкуп](#) злом Росіяни?

Більшість преси припускали, що Пейдж був шахраєм і верхом. Зрештою, у заяві про наказ FISA ФБР йдеться про те, що пряма Сторінка «співпрацює і конспірує» з російським урядом, додавши, що це «вірогідна причина» вважати, що його діяльність «передбачає або збирається залучити до порушення кримінальних статутів США Штати».

Доля Пейджа запечатала те, що Трамп захищав його, висловлюючи будь-які припущення, що він невинний або принаймні має право на справедливе слухання автоматично ганебно.

Blackmail? Forget “the investigation did not establish that members of the Trump campaign conspired or coordinated” with the Russian government “in its election interference activities.” The telling sentence came under, “Immediate Post-Election Activity,” describing Russian attempts to reach the new administration (emphasis mine):

They appeared **not to have preexisting contacts** and struggled to connect with senior officials around the President-Elect.

We just spent years speculating Trump was a [literal agent](#) of the Russian state, “[wholly in the pocket of Putin](#),” as that former CIA director and ubiquitous [driver of bogus narratives](#) Brennan put it. Yet according to Mueller, Russian officials couldn’t even reach Trump until after he was elected. Forget about blackmail, they didn’t even have his phone number!

How about Carter Page, described on the floor of the House of Representatives by Adam Schiff as the indispensable [cutout \(mutually trusted intermediary who does not know identities of either party\)](#) between two shadow worlds, the go-between [offered that giant bribe](#) by the evil Russians?

Most of the press assumed Page was a crook and a turncoat. After all, the FBI’s FISA warrant application said straight-out Page was “collaborating and conspiring” with the Russian government, adding it had “probable cause” to believe his activities “involve or are about to involve violations of the criminal statutes of the United States.”

What sealed Page’s fate is that Trump defended him, rendering any suggestion he was innocent or at least entitled to a fair hearing automatically infamous.

Однією з найчарівніших подій епохи « Росіягейт » стало оптове звільнення з питань громадянських свобод, оскільки репортери стали поклонниками шахраїв і прослуховувачів, глузуючи з усього, починаючи від презумпції невинуватості до привілею адвоката-клієнта до права проти необґрунтованих обшуків та конфіскацій. Як химерне дотримання мертвої релігії - прості хитрощі диявола, що намагається захарастити дорогу до Небесних Воріт.

[Пандітці \(журналісти думки\)](#), таким чином, [знущалися](#) над ідеєю, яку висунув Трамп чи хтось інший, що Пейдж не був "агентом іноземної держави", який "займався підпільною розвідувальною діяльністю" від імені Росії, як описав ФБР .

" [Картер Пейдж зізнається, що він лише свого роду \(дещо\) допоміг російському уряду](#) ", - це було типовим режимом у *Vanity Fair*. " [Без доказів, Трамп заявляє про довіру від виходу документів Carter](#) ", - читав *New York Times* минулого липня. Це була одна з незліченних історій, які відкидали ідею, яку чиновники Трамп-кампанії отримали шпигун після того, як з'явилися докази того, що вони насправді шпигували. **

Класика цього жанру з'явилася після розкриття інформації про те, що відомий клоун ЦРУ та політичний брудний фокусник здійснили "контакт" з кількома посадовими особами передвиборчої кампанії у 2016 році, включаючи Пейджа та Джорджа Пападопулоса.

Директор ЦРУ Джина Хаспел пригрозила світу притягненням до кримінальної відповідальності, якщо ім'я цього джерела буде опубліковане, а неназвані "кілька людей, знайомих з дискусією" сказали, що *Вашингтон Пост* переконували "викрити ... громадянина США, який надав розвідку ЦРУ та ФБР " [ризикуює життями](#) ".

Але "джерелом", про який йде мова, виявився [динк \(гофбол\)](#) на ім'я Стефан Гальпер, який був відомий всьому світу як урядовий інформатор ще до виходу відео " [Mad Virgin's Like a Virgin](#) " (1984) .

One of the most charming developments of the Russiagate era has been the wholesale dismissal of civil liberties concerns, as reporters became worshippers of spooks and wiretappers, sneering at everything from the presumption of innocence to attorney-client privilege to the right against unreasonable searches and seizures as quaint observances of a dead religion – mere tricks of the devil trying to clutter the road to Heaven’s Gate.

[Pundits \(Opinion journalists\)](#) therefore [scoffed](#) at the idea, put forward by Trump or anyone else, that Page was not an “agent of a foreign power” who had been “engaged in clandestine intelligence activities” on behalf of Russia, as the FBI described.

[“Carter Page admits he only kind of \(somewhat\) helped the Russian government,”](#) was a typical treatment, in *Vanity Fair*. [“Without Evidence, Trump Claims Vindication From Release of Carter Page Documents,”](#) read the *New York Times* last July. This was one of countless stories dismissing the idea Trump campaign officials had been spied upon after evidence surfaced that they had, in fact, been spied upon.**

A classic of that genre came after the revelation that a known CIA clown and political dirty trickster made “contact” with several Trump campaign officials in 2016, including Page and George Papadopoulos.

CIA director Gina Haspel threatened the world with prosecution if this source’s name were published, and unnamed “multiple people familiar with the discussion” told the *Washington Post* the White House had been persuaded “exposing... a U.S. citizen who has provided intelligence to the CIA and FBI” would [“risk lives.”](#)

But the “source” in question turned out to be a [dink \(goofball\)](#) named Stefan Halper, who’d been known to the world as a government informant since before the release of Madonna’s *Like a Virgin* video ([1984](#)).

Халпер був **відсторонений (визначений)** в " *Нью-Йорк Таймс*" в липні 1983 р. За шпигунство за Джиммі Картером у президентській кампанії 1980 за наказом колишнього керівника ЦРУ та керуючого **напарника** Рональда Рейгана (**кандидата на посаду віце-президента**) Джорджа Буша Буша. Він жив із затишком з тих пір, як останні десятиліття блукав по університету Кембриджу, очевидно байдуже до гострої загрози вбивства, незважаючи на відомі зв'язки ЦРУ.

Іншими словами, неназвані чиновники знову копіювали пресу - як можна викрити вже викритого інформатора «ризикувати життями»? Однак журналісти продовжували ковати офіційні висловлювання з тих самих джерел, які зараз їх закликають підкреслити сумнівну семантичну різницю між "інформуванням" та "шпигунством".

Оголошення Халпера в результаті підштовхнули когнітивно-дисонансні заголовки, такі як цей самоцвіт *Times* від 18 травня: « **ФБР використовував інформатора для розслідування зв'язків з кампаніями, а не для шпигунства, як стверджує Трамп** ».

За жартівливістю, у показаннях, опублікованих за тиждень до доповіді Мюллера, генеральний радник ФБР Джеймс Бейкер запитав демократа Джеймі Раскіна, чи коли-небудь ФБР надіслало "шпигуна в кампанії Трампа". Питання було чітко задано з метою **впокоїти питання (припинити запит)**. Непереконлива **відповідь** Бейкера полягала в тому, щоб зробити паузу і попросити проконсультуватися.

"Я просто хочу на секунду подивитися на ФБР з точки зору відповіді на подібні запитання", - сказав він, і в цей момент він схилився, щоб прошепотіти з [ім'ям переробленим], ес., Перш ніж відповісти "Ні, я не усвідомлюючи зусиль із залучення шпигуна до кампанії ». Швидше за все, вони просто відправили в кампанію людей, які приховували свою особу, таємно розслідуючи їх.

Це була версія ФБР: "Я ніколи не говорив про вогонь!"

Halper was [outed \(identified\)](#) in the *New York Times* in July of 1983 for spying on Jimmy Carter in the 1980 presidential campaign, at the behest of former CIA chief and Ronald Reagan [running mate \(candidate for Vice President\)](#) George H.W. Bush. He'd lived in comfort ever since, in recent decades roaming the grounds of Cambridge University with apparent indifference to the dire threat of assassination, despite known CIA ties.

In other words, unnamed officials were once again duping the press – how could exposing an already-exposed informant “risk lives”? Yet reporters continued to swallow official pronouncements from those exact same sources, who now implored them to stress a dubious semantic difference between “informing” and “spying.”

The Halper disclosures as a result prompted cognitive-dissonance headlines like this *Times* gem of last May 18th: [“F.B.I. Used Informant to Investigate Ties to Campaign, Not to Spy, as Trump Claims.”](#)

Humorously, in testimony released a week before the Mueller report, FBI general counsel James Baker was asked by Democrat Jamie Raskin if the FBI had ever sent a “spy into the Trump campaign.” The question was clearly asked with the aim of [putting the issue to rest \(ending the inquiry\)](#). Baker’s unconvincing [response](#) was to pause and ask to confer with counsel.

“I just want to look at the FBI for a second here in terms of answering these kinds of questions,” he said, at which point he leaned over to whisper with [Name Redacted], esq., before answering “No, I am not aware of an effort to put a spy in the campaign.” Rather, they just sent into the campaign people who concealed their identities while secretly investigating.

This was the FBI version of, “I never said fire!”

Зрештою, що говорить звіт Мюллера про Сторінку? "Слідчі не встановили, що Пейдж змовився з російським урядом".

Картер Пейдж не був агентом. Йому ніколи не пропонували хабара. Найбільш короткий огляд показав би, що Пейдж був у кращому випадку периферійним гравцем у кампанії Трампа. Він, здається, просто хлопець, неправильно поставлений під таємне спостереження і засуджений під [зловісні заголовки](#), засновані на неточній / оманливій заяві ордера, який, серед іншого, цитував приватний опозиційний дослідницький документ, все більше [схожий на повного бика \(фігня \)](#) по годині.

Очевидно, що ніхто **з моєї сторони медіа проходу не** хвилює, коли людина, пов'язана з Трампом, змащена, тож ми можемо пропустити повз очікування вибачень.

А як щодо навчання на уроці? Історія Сторінки повинна була бути застережливою розповіддю про лазівки, вбудовані в державу безпеки, та такі загрози, як FISA, створюють будь-яку вільну людину. Слід також поставити дуже серйозні питання щодо мотивів та поведінки ФБР у цій справі. Натомість, оскільки Пейдж був / є людиною Трампа, преса аплодувала ордеру FISA навіть після виявлення його недоліків.

" [ФБР мав би заперечувати, щоб не використовувати досьє](#)" [Стіл "у картковому ордері " FISA "](#)", - було проголошення *Daily Beast*, одного з багатьох відділень, за яким можна вважати, що влада завжди мала кращі докази, ніж показали. Зрештою відредагований матеріал заявки на ордер, "[Звіра](#)", "ймовірно, надалі підтримує заявку, але редагується через надзвичайно чутливий характер інформації".

After all this, what does the Mueller report say about Page? “Investigators did not establish that Page conspired with the Russian government.”

Carter Page was not an agent. He was never offered a bribe. The most cursory review would have revealed Page was at best a peripheral player in the Trump campaign. He was, it seems, just a guy, wrongly put under secret surveillance and [thrust under sinister headlines](#) based upon an inaccurate/deceptive warrant application, one that among other things cited a private opposition research document that is looking more and more [like complete bull \(bullshit\)](#) by the hour.

Obviously, no one [on my side of the media aisle](#) cares when a Trump-connected person is smeared, so we can skip past waiting for apologies.

What about lesson-learning? The Page story should have been a cautionary tale about loopholes built into the security state, and the threats institutions like FISA pose to any free person. It should also have raised very serious questions about the motives and behavior of the FBI in this case. Instead, because Page was/is a Trump person, the press applauded the FISA warrant even after its flaws were revealed.

[“The FBI Would Have Been Derelict Not To Use The Steele Dossier In the Carter Page FISA Warrant,”](#) was the pronouncement of the *Daily Beast*, one of many outlets to assume authorities always had a better evidentiary hand than they were showing. The warrant application’s redacted material, the *Beast* wrote, “likely further support the application but are redacted because of the highly sensitive nature of the information.”

Ще одна історія, яку незрозуміло дозволяли гнати на віки - і тут журналісти повинні бути лютими і цікавими, чому жоден їх неназваний шепіт не застеріг їх від цього сліду - це розповідь про Коена в Празі. Тут Мюллер знову **тупий (прямий)** : "Коен ... ніколи не їздив до Праги".

Це знищує декілька "бомбометів", зокрема одну з минулого квітня МакКлаччі : "[Мюллер має свідчення, що Коен був у Празі](#)".

Колись МакКлаччі був шанованим ім'ям, коли справа доходила до слідчих звітів. На жаль, він **стоїть біля своєї історії**, а не **кипить** про спалення. Зараз Мюллер стверджує, що хоча й остаточний щодо присутності Коена в Празі, був тихим на питання про те, чи "пристрій Коена пінгував [у Празі]".

Це, за їхніми словами, те, про що їм сказали п'ять неназваних джерел (з Russiagate , з часом, кількість неназваних джерел, здавалося б, зростала у зв'язку з уявною вірогідністю історії), це те, що мобільний телефон Коена лунав у Празі, а не Коен насправді був там.

Ось [оригінальний заголовок McClatchy](#) від квітня 2018 року:

Джерела: Мюллер свідчить, що Коен був у Празі у 2016 році, що підтверджує частину досьє

Ця історія в квітні 2018 року, яка була знайдена ще двома людьми, "знайомими з цим питанням", заявила: "Спеціальний радник Міністерства юстиції має докази того, що особистий адвокат і довірений особи Дональда Трампа Майкл Коен таємно здійснив поїздку пізнього літа до Праги. президентська кампанія 2016 року ».

Another story that was inexplicably allowed to fester for ages – and here reporters should be furious and wondering why none of their unnamed whisperers warned them off this trail – is the tale of Cohen in Prague. Here Mueller is **blunt (direct)** again: “Cohen... never traveled to Prague.”

This wipes out multiple “bombshells,” including one in particular from last April by McClatchy: “[Mueller has evidence Cohen was in Prague.](#)”

McClatchy was once a revered name when it came to investigative reporting. Sadly, it is **standing by its story** instead of **seething** about being burned. Its claim now is Mueller, though definitive about Cohen’s presence in Prague, was quiet on the question of whether or not a “Cohen device pinged [in Prague].”

This, they say, is what five unnamed sources told them (with Russiagate, over time, the quantity of unnamed sources seemed to grow in relation to the seeming unlikelihood of the story) was that a Cohen cell phone pinged in Prague, not that Cohen was actually there.

Here’s the [original McClatchy headline](#) from April, 2018:

Sources: Mueller has evidence Cohen was in Prague in 2016, confirming part of dossier

This April 2018 story, at the time sourced to two more people “familiar with the matter,” said “the Justice Department special counsel has evidence that Donald Trump’s personal lawyer and confidant, Michael Cohen, secretly made a late-summer trip to Prague during the 2016 Presidential campaign.”

Композиція МакКлачі мала серйозні наслідки. Він говорив про питання повномасштабної змови з росіянами для **фіксації (визначення)** виборів 2016 року. Коен нібито був у Празі, щоб зустрітися з "представниками Кремля та пов'язаними з ними операторами / хакерами".

Про це йдеться у доповіді Steele, яка містилася в заголовку оригінальної історії МакКлачі як частково підтверджена цією новиною.

МакКлачі був однією з принаймні **дев'яти новинних організацій**, які побачили звіт Steele ще до того, як він був опублікований на початку 2017 року. Вони самі повідомили про це. Тоді вони відмовилися публікувати звіт з тих же причин, що й інші: вони не змогли підтвердити його деталі.

Пізніше вони оточились, мабуть, переконані - можливо, завдяки цій празькій казці - що звіт можна перевірити частинами. Тоді безіменні особи **перевели їх (обдурили)** в явно неправильну **(газетну) headline** (тепер ми знаємо напевно, що Мюллер *не* мав доказів, що Коен був у Празі).

Тоді хтось переконав їх удвічі збільшити, у грудні 2018 року, і тепер вони не зійдуть **з уступу (з небезпечного місця)**, хоча основний розповідь, що їх розповідає, передбачав, що Коен був у Празі на таємній зустрічі з Кремлівські хакери - у звіті Мюллера було підірвано шість різних способів.

Частина 1 передмови Untitledgate завершена. Щоб отримати частину 2 - і решту книги під час публікації - підпишіться зараз. Далі буде...

Виноски:

The McClatchy piece had serious implications. It spoke to the question of full-blown conspiracy with Russians to **fix (determine)** the 2016 election. Cohen ostensibly would have been in Prague to meet with “Kremlin representatives and associated operators/hackers.”

This was according to the Steele report, which was in the headline of the original McClatchy story as being partially confirmed by this news.

McClatchy was one of at least [nine news organizations](#) that saw the Steele report before it was published in early 2017. They themselves reported this. They refused to publish the report then for the same reasons the others did not: they could not confirm its particulars.

Later, they came around, apparently convinced – perhaps by this Prague tale – that the report was verifiable in parts. Unnamed persons then **suckered (deceived)** them into a demonstrably wrong **(newspaper) headline** (we now know for certain Mueller did *not* have evidence Cohen was in Prague).

Then, someone convinced them to double down, in December 2018, and now they won't come **off the ledge (out of the dangerous place)**, even though the underlying narrative their story suggested – that Cohen was in Prague for a secret meeting with Kremlin hackers – has been exploded six different ways by the Mueller report.

Part 1 of the Untitledgate preface is concluded. To get Part 2 – and the rest of the book as it is published – subscribe now. To be continued...

Footnotes:

* Вільям Міллер, батько церкви адвентистів сьомого дня, передбачив, що кінець світу настане в цю ж дату, 18 квітня 1844 року. Коли він прийшов і пішов, він переглянув своє передбачення на 22 жовтня пізніше того ж року, що призвело до фіаско, відоме як "Велике розчарування".

** Для тих, хто спокусився набити ідею, Сторінка технічно вже не була співробітником передвиборної кампанії Трампа до моменту проходження ордеру FISA, завдяки чому це не дуже шпигує за кампанією Трампа, заява про ордер дає зрозуміти, що теорія ФБР - це росіяни " змова »зі Сторін саме через його стосунки з Трампом. [Зі сторінки 9](#) : "ФБР вважає, що зусилля російського уряду координуються з Пейджером та, можливо, іншими особами, пов'язаними з кампаніями кандидата 1".

* William Miller, father of the Seventh Day Adventist Church, predicted the end of the world would come on this same date, April 18th, in 1844. When it came and went, he revised his prediction to October 22 later that year, leading to the fiasco known as “The Great Disappointment.”

** For anyone tempted to harp on the idea Page was technically no longer a Trump campaign staffer by the time the FISA warrant went through, making this not really spying on the Trump campaign, the warrant application made plain the FBI’s theory was Russians were “conspiring” with Page precisely because of his relationship with Trump. [From page 9](#): “The FBI believes that the Russian government’s efforts are being coordinated with Page and perhaps other individuals associated with Candidate 1’s campaign.”

3. Russiagate був журналістом QAnon (частина 2)

Розслідування трьох років божевільної теорії змови
(продовження)

[Метт Тайббі](#) 24 квітня 2019 року

Це частина 2 передмови до Untitledgate . [Прочитайте частину 1 тут](#) .

3. Russiagate was journalist QAnon (Part 2)

An investigation into three years of insane conspiracy theory (continued)

[Matt Taibbi](#) Apr 24, 2019

This is part 2 of the preface to Untitledgate. [Read Part 1 here.](#)

Мюллер розчавив щонайменше десяток інших головних, оповідальних «бомбових» (вибухових) історій, часто одними реченнями. Сприймайте шаленство над Джеффом Сеансом, обговоривши з послом Росії Сергієм Кисляком на республіканській конвенції. Пам'ятаєте, скільки кисню зайняла ця історія? Як довго збереглися уродки?

Сеанс наполягав, що його зустріч із Кисляком була частиною його звичайних обов'язків як сенатора, але, звичайно, ніхто не вірив у це. Не було невинних причин контактувати з росіянами протягом цих років. Сигара ніколи не була просто сигарою. Джулія Іоффе з *Атлантичного океану* написала величезний твір, знущаючись над виправданням "Сесії" під назвою "[Чому Джефф-сесії справді зустрілися з Сергієм Кісляком](#)?" Вона наполягала на тому, щоб "розгляд діяльності сесій у 2016 році" назвав його протести "сумнівними".

Зрештою, яке пояснення може бути для зв'язку зі « [шпигунтом](#) » Сергієм Кисляком? Так багато історій (без речових доказів) описав Кисляка в якості концентратора в змовницьки колесі, що вони [майже неможливо, щоб розраховувати](#). "[Хто такий Сергій Кісляк](#)?" - запитала *Есквайр*, типowo звертаючись. "А що він знає?"

Як щодо нічого? Мюллер каже, що зустріч Сесій з Кісляком "не включала більше, ніж минулу згадку про президентську кампанію". Стільки за всі ці історії. У звіті додано, що контакти Кісляка з посадовими особами передвиборної кампанії Трампа 16 квітня 2016 р. Виступ Трампа та республіканської конвенції були "короткими, відкритими та неістотними".

Як щодо історії "Трамп штовхнув проросійську платформу РНК на Україну"?

Передумовою, що в рамках Трампа відбулася кампанія Трампа, яка втручалася до Росії, на засіданні Трампа, заважаючи республіканцям "[зеленого освітлення](#)" закликати озброїти Україну. Ця казка часто використовувалася для зміцнення теорії *quid pro quo*.

Mueller crushed at least a dozen other major, narrative-driving “bombshell”(explosive) stories, often with single sentences. Take the frenzy over Jeff Sessions having discussions with Russian ambassador Sergei Kislyak at the Republican convention. Remember how much oxygen that story took up? How long the freakouts persisted?

Sessions insisted his meeting with Kislyak had been part of his normal duties as a Senator, but of course no one believed this. There were no innocent reasons to be contacting a Russian during these years. A cigar was never just a cigar. Julia Ioffe of the *Atlantic* wrote a massive piece scoffing at the Sessions excuse called “[Why Did Jeff Sessions Really Meet With Sergei Kislyak?](#)” She insisted “an examination of Sessions’ activities in 2016” called his protestations “into question.”

After all, what explanation could there be for contacting “[spymaster](#)” Sergei Kislyak? So many stories (without real evidence) described Kislyak as a hub in a conspiratorial wheel that they’re [almost impossible to count](#). “[Who is Sergei Kislyak?](#)” asked *Esquire*, in a typical treatment. “And what does he know?”

How about nothing? Mueller says the Sessions meeting with Kislyak didn’t “include any more than a passing mention of the Presidential campaign.” So much for all those stories. The report added Kislyak’s contacts with Trump campaign officials both at an April 16, 2016 Trump speech and at the Republican convention were “brief, public, and non-substantive.”

How about the “Trump Pushed a Pro-Russia RNC Platform on Ukraine” story?

The premise there was the Trump campaign intervening for Russia at Trump’s convention, preventing the Republicans from [green-lighting](#) a call to arm Ukraine. This tale was often used to buttress the *quid pro quo* theory.

«Зламани документи були б в обмін на політику Trump адміністрації , яка **де-підкреслює (згортає)** вторгнення Росії в Україні , а замість цього фокусується на критику країни НАТО за несплату своєю справедливую частку», як Russiagate МС Шифф покласти його в слух будинку , серйозно зауваживши, що Манафорт і Картер Пейдж були на з'їзді.

"Того ж місяця, коли Трамп заперечував роль Путіна в Україні, його команда послабила партійну платформу щодо України", - додав демократичний конгресмен Андре Карсон з Індіани.

Я заглянув у цю історію два роки тому, коли [Байрон Йорк з "Вашингтонського екзаменатора" зробив фрагмент](#), наполягаючи на тому, що) поправка, яка пропонує "летальну оборонну зброю" для України, все одно була б вбита в комітеті; б) остаточну мову, затверджену Трампом на Україна була фактично *жорсткішою*, не слабкішою, ніж початкова республіканська пропозиція.

Я не був фанатом Байрона Йорка. Ми зіткнулися [якось некрасиво](#) через проблеми фінансової кризи. Але його історія виявилася правильною.

Пояснив делегат, який запропонував поправку, доброзичливий восьмигенарій на ім'я Діана Денман з району Сан-Антоніо. Ще у вісімдесятих роках пані Денман працювала в адміністрації Рейгана в ряді можливостей, в тому числі як співголова Консультативної ради Корпусу Миру.

Ця вся драма була розпочата не тому, що шпигуни прошепотіли на вухо Трампа, щоб переписати політику на угоду Росії, а тому, що місіс Денман турбувала стару пам'ять. Українці, виявилось, нагадали їй Контр. Вона із сумом згадувала гвинтівки, які у Контраса були не дуже гарні. "Мені було цікаво, чи вони навіть стрілять", - сказала вона мені.

“The hacked documents would be in exchange for a Trump Administration policy that **de-emphasizes (minimizes)** Russia’s invasion of Ukraine and instead focuses on criticizing NATO countries for not paying their fair share,” is how Russiagate MC Schiff put it in a House hearing, gravely noting both Manafort and Carter Page were at the convention.

“The same month that Trump denied Putin’s role in Ukraine, his team weakened the party platform on Ukraine,” Democratic congressman Andre Carson of Indiana added.

I looked into this story two years ago, when [Byron York of the Washington Examiner did a piece](#) insisting a) the amendment proposing “lethal defensive weapons” for Ukraine would have been killed in committee anyway, and b) the final Trump-approved language on Ukraine was actually *tougher*, not weaker, than the original Republican proposal.

I was not a fan of Byron York’s. We’d clashed [in some ugly ways](#) over financial crisis issues. But his story proved right.

The delegate who proposed the amendment, a kindly octogenarian named Diana Denman from the San Antonio area, explained. Back in the eighties, Mrs. Denman served the Reagan Administration in a number of capacities, including as co-chair of the Peace Corps Advisory Council.

This whole drama was started not because spies whispered in Trump’s ear to rewrite policy to please Russia, but because Mrs. Denman was troubled by an old memory. Ukrainians, it turned out, reminded her of the Contras. She recalled with sadness the rifles the Contras had weren’t very good. “I wondered if they’d even shoot,” she told me.

З цієї причини вона запропонувала пункт на платформі, який закликав би "підтримувати (і, якщо це гарантуватиме, збільшувати) санкції" проти Росії та направляти "летальну оборонну зброю" в Україну.

Незважаючи на те, що Денман мав певну підтримку, члени підкомітету національної безпеки "Америка відродження" підтвердили, що "озброєння" лінійки ні в якому разі не проходило комітет, який, по суті, **проголосував за нього (проголосував проти)** двічі.

За словами одного з членів комітету, історія в Йорку була "досить близькою до результатів того, що сталося, а також того, що робилося і не мало значення". Останній уривок вимагав санкцій та "відповідної допомоги збройним силам України". Обидва доповнення зробили резолюцію України більш агресивною, ніж оригінальний текст GOP, який закликав лише до "відповідних заходів" та "рішення".

Заключний текст платформи RNC також був, до речі, більш жорстким для Росії, ніж Демократична платформа, яка не вимагала ані санкцій, ані зброї для України. Більшість глядачів MSNBC будуть здивовані, дізнавшись про демократичну платформу, яка цього року включала цей уривок:

Ми дамо зрозуміти Путіну, що **ми готові співпрацювати з ним, коли це нам під інтереси** ... але ми не будемо вагатися проти російської агресії.

Це був класичний випадок **синьо-держави (політично ліві)** ЗМІ не стежать за законний **червоно-держави (політично право)** звітностей (звичайно, у зворотній стороні так же часто вірно, звертаючись до великого структурному нестачі в бізнесі). Історія Йорка в кінцевому підсумку підтвердилася Мюллером, який писав: "Розслідування не встановило, що намагання одного чиновника кампанії розбавити частину платформи Республіканської партії щодо надання допомоги Україні були здійснені за бажанням кандидата Трампа або Росії".

For this reason, she proposed a paragraph in the platform that would have called for “maintaining (and, if warranted, increasing) sanctions” on Russia and sending “lethal defensive weapons” to Ukraine.

Even though Denman had some support, members of the “America Resurgent” National Security Subcommittee confirmed the “weapons” line would not in any case have passed the committee, which essentially **voted it down (voted against)** twice.

As one committee member said, the York story was “pretty close to the upshot of what happened, as well as what did and did not matter.” The final passage called for sanctions and “appropriate assistance to the armed forces of Ukraine.” Both additions made the Ukraine resolution more aggressive than the original GOP text, which called only for “appropriate measures” and “resolve.”

The final RNC platform text was also, incidentally, tougher on Russia than the Democratic platform, which didn’t call for either sanctions or arms for Ukraine. Most MSNBC viewers would be surprised to learn the Democratic platform that year included this passage:

We will make it clear to Putin that **we are prepared to cooperate with him when it is in our interest...** but we will not hesitate to stand up to Russian aggression.

This was a classic case of **blue-state (politically left)** media not following up legit **red-state (politically right)** reporting (of course the converse is just as often true, speaking to a major structural flaw in the business). York’s story ended up being confirmed by Mueller, who wrote: “The investigation did not establish that one Campaign official’s efforts to dilute a portion of the Republican Party platform on providing assistance to Ukraine were undertaken at the behest of candidate Trump or Russia.”

Відсутність у звіті жодних вказівок, що Пол Манафорт спілкувався з Джуліаном Асанжем, схоже, підтверджує те, що всі, окрім редактора " *Гардіана*", вже знають: що розповідь Люка Хардінга про [таємну зустріч між ними](#) з 27 листопада минулого року була хитрою.

Перед виборами, *Slate* опублікував « [Був сервер Trump спілкування з Росією](#) ?» де описано нібито підозрілу взаємодію між комп'ютерним сервером Альфа-Банку в Росії та сервером, зареєстрованим у кампанії Трампа. Пам'ятаєте [коментар](#) радника Клінтонської кампанії Джейка Саллівана після виходу цього твору? "Ця таємна гаряча лінія може бути ключем до розкриття таємниці зв'язків Трампа з Росією", - [написав](#) він .

У звіті Мюллера нічого не сказано про цей сервер, але він говорить про те, що голова Альфа-Банку Петро Авен намагався і не зміг налагодити контакт з кампанією Трампа під час переходу через члена Ради правління Національного інтересу Річарда Берта. Він нібито мав лінію до Джареда Кушнера через керівника CNI Дмитра Саймса.

Отже, або сумнозвісний сервер був справді таємною гарячою лінією, і Авен просто робила вигляд, що шукає зустрічі так, як всі інші - провівши його телефонну книгу в пошуках когось із зв'язками - або історія сервера була безглуздою.

Найважливіший уривок на фронтівій змові був помічений Гленном Грінвальдом у «*Перехопці*»:

The absence in the report of any indication Paul Manafort interacted with Julian Assange seems to confirm what everyone except the editor of the *Guardian* already knows: that Luke Harding's tale of a [secret meeting between the two](#) from November 27 of last year was a hoax.

Before the election, *Slate* published "[Was a Trump server communicating with Russia?](#)" which described ostensibly suspicious interaction between a computer server for Alfa-Bank in Russia and a server registered to the Trump campaign. Remember Clinton campaign adviser Jake Sullivan's [comment](#) after that piece came out? "This secret hotline may be the key to unlocking the mystery of Trump's ties to Russia," he [wrote](#).

Mueller's report says nothing about this server, but it does say Alfa-Bank chief Pyotr Aven tried, and failed, to make contact with the Trump campaign during the transition, through Center for the National Interest board member Richard Burt. He supposedly had a line to Jared Kushner through CNI head Dmitri Simes.

So either the infamous server was indeed a secret hotline and Aven was just pretending to scrounge for a meeting the way everyone else would – by going through his phone book in search of someone with connections – or the server story was meaningless.

The most important passage on the collusion front was one noted by Glenn Greenwald in *The Intercept*:

Відомство визначило численні контакти - "зв'язки", висловлені наказом про призначення, - між посадовими особами кампанії "Трамп" та особами, які мають зв'язки з російським урядом ... Слідство розглядало, чи стосувалися ці контакти або призводили до координації чи змови з Кампанією Трампа та Росія, в тому числі стосовно Росії, яка надає допомогу Кампанії в обмін на будь-який сприятливий спосіб лікування в майбутньому. На підставі наявної інформації слідство не встановило такої координації.

Цей уривок означає, що всі ці розповсюджені діаграми про зв'язки Трампа з Росією - намальовані гарячковим способом, ніби для наслідування кінопрезентацій [мафіозних ієрархій](#) чи [екіпажів наркотиків у стилі дроту](#) - виявилися безрезультатними вправами підключення фактично непов'язаних крапок.

У будь-якій іншій ситуації, маючи на увазі, що люди, які не мають жодного стосунку один до одного за межами національності, змовники вважатимуться безумними та расистськими, але це робилося регулярно під час цієї манії. Як мій друг і [колишній Moscow Таймс зазначив редактор Метт Бивенс](#) , тільки будучи російським пройшла довгий шлях , щоб отримати вас в газетах в ці роки.

Радянський емігрант , по імені Юрій Vanetik став предметом численних [McClatchy штук](#) , по- видимому , тому що він одного разу взяв [селі \(фотографію себе\)](#) з Полом Манафортом. [У журналі Wall Street Journal](#) Ванетик розповів, як МакКлаччі , не стверджуючи жодних правопорушень , заробляв [сіно \(скориставшись\)](#) тим, що у нього є [ТОВ \(невелика корпорація без акцій \)](#) . "ТОВ іноді [використовуються] для широкого кола нечесних цілей", - писав МакКлаччі , "включаючи ухилення від сплати податків та відмивання грошей, оскільки вони можуть приховати своє справжнє [право власності \(контроль\)](#) ". У США є понад два мільйони ТОВ.

The Office identified multiple contacts—“links,” in the words of the Appointment Order—between Trump Campaign officials and individuals with ties to the Russian government... The investigation examined whether these contacts involved or resulted in coordination or a conspiracy with the Trump Campaign and Russia, including with respect to Russia providing assistance to the Campaign in exchange for any sort of favorable treatment in the future. Based on the available information, the investigation did not establish such coordination.

This passage means that all those sprawling org charts about Trump’s Russia connections – drawn in feverish fashion, as if to emulate movie representations of [mafia hierarchies](#) or [Wire-style drug crews](#) – turned out to be gratuitous exercises in connecting actually unrelated dots.

In any other situation, implying people who have no relation to one another beyond nationality are conspirators would be considered insane and racist, but it was done with regularity during this mania. As my friend and [former *Moscow Times* editor Matt Bivens noted](#), just *being* Russian went a long way to getting you in the papers in these years.

A Soviet émigré named Yuri Vanetik became the subject of multiple [McClatchy pieces](#) apparently because he once took a [selfie \(photograph of oneself\)](#) with Paul Manafort. [In the *Wall Street Journal*](#), Vanetik described how McClatchy, without alleging any wrongdoing, [made hay \(took advantage\)](#) of the fact that he had an [LLC \(small corporation without shares\)](#). “LLCs sometimes [are] used for a wide array of nefarious purposes,” McClatchy wrote, “including tax evasion and money laundering, because they can hide their true [ownership \(control\)](#).” There are over two million LLCs in the United States.

Washington Post опублікувала « [Trump кампанію Росії](#) [Краватки: Хто Запрошений](#) », який включав інтерактивну інтерактивну діаграму. Він показав, що труп Трубачів, здавалося б, пов'язаний з росом росіян. Адвокат Трампа Майкл Коен, наприклад, був пов'язаний з прес-секретарем Путіна Дмитром Песковим.

Генезис цього "з'язку" включав невдалі зусилля Коена, щоб отримати підтримку Росії для сумнозвісної угоди Трампа Тауер, яку він та приятель Фелікс Сатер готували у 2015–2016 роках. З Мюллера, ми знаємо, що Коен буквально **мусив зателефонувати (звернутися до незнайомої людини)** Кремлю в пошуках офіційної підтримки в цьому епізоді. Більше того, у деталях, які говорять про повну абсурдність цієї змови, намагання Коена холодною поштою Пескова спочатку зазнали невдачі, оскільки він неправильно ввів адресу! Зі звіту:

Коен помилково використав адресу електронної пошти “ Pr_peskova@prpress.gof.ru ” замість “ Pr_peskova@prpress.gov.ru ”, тому повідомлення електронної пошти, очевидно, не [пройшло](#) ...

Врешті-решт це все-таки надійшло, але відповіді не було. Якщо не вказано, *Пост* описав це неправильно надіслане, невідоме повідомлення електронною поштою так:

Електронний лист відзначав найбільш безпосередню взаємодію топ-помічника Трампа та старшого члена уряду Путіна.

В іншій глузливій деталі, схоже, Коен підірвав пропозицію про допомогу в угоді про Тауер від Дмитра Клокова, колишнього прес-директора російського міністра енергетики, після того, як погуглив його і плував його з [однойменним важким спортсменом-олімпійцем](#) .

Тоді *Buzzfeed* [зробив ту саму помилку](#) у своїй доповіді, покладаючись на "чотирьох людей, знайомих із цим питанням" (знайомство виявилось рідким поняттям у Russiagate), розповідаючи про "російського спортсмена, який запропонував представити Дональда Трампа Путіну".

The *Washington Post* published “[Trump Campaign’s Russia Ties: Who’s Involved](#),” which included a clickable interactive chart. It showed a slew of Trumpsters seemingly connected to a slew of Russians. Trump lawyer Michael Cohen, for instance, was shown linked to Putin press secretary Dmitry Peskov.

The genesis of this “connection” involved Cohen’s failed efforts to get Russian backing for the infamous Trump Tower deal he and buddy Felix Sater cooked up in 2015–2016. From Mueller, we know Cohen literally had to **cold-call (contact an unfamiliar person)** the Kremlin in search of official support in this episode. Moreover, in a detail that speaks to the total absurdity of this conspiracy tale, Cohen’s efforts to cold-mail Peskov failed at first because he mis-typed the address! From the report:

Cohen erroneously used the email address “Pr_peskova@prpress.gof.ru” instead of “Pr_peskova@prpress.gov.ru,” so the email apparently did not go through...

It did eventually arrive, but got no reply. Undeterred, the *Post* described this mis-sent, not-followed-up-upon email as follows:

The email marked the most direct interaction yet of a top Trump aide and a senior member of Putin’s government.

In another ludicrous detail, Cohen appears to have blown off an offer of help with the Tower deal from Dmitry Klokov, a former press chief to a Russian Energy Minister, after Googling him and confusing him with an [Olympic weightlifter of the same name](#).

Buzzfeed then [made the same mistake](#) in its reporting, relying upon “four people familiar with the matter” (familiarity turned out to be a fluid concept in Russiagate), telling of a “Russian athlete who offered to introduce Donald Trump to Putin.”

У численних повторних повідомленнях про цю справу з інших організацій, Клоков неважкоатлет часто просто описувався як "Росія", як в "[кампанії Трампа Росія запропонувала політичну синергію](#)".

Читаючи звіт, зрозуміло, що хоча важкоатлет насправді пропонував влаштувати зустріч з "цікавою людиною" (Путін, за словами Мюллера, хоча не ясно, чи Клоков насправді мав такі зв'язки чи був ще одним в морі артистів **BS** (фігня) в цій історії), відповідь Коена охоронявся.

Він сказав Клокову, що будь-яка така зустріч, що стосується Коена чи Трампа, повинна бути "в поєднанні з розвитком та офіційним візитом". Іншими словами, він наполягав на тому, щоб будь-яка зустріч не була таємною. Ця деталь суперечить сприйняттю кампанії Трампа, рішучої для пошуку таємних шляхів до Путіна.

Google, який "спільно з" електронною поштою, ви знайдете два звернення, обидва за останній тиждень. Шукайте "Бадді, наш хлопчик може стати президентом США" або "ми виберемо Дональда", і ви знайдете тисячі. Дивовижно, які електронні листи [просочилися](#), які не були, а які журналісти вирішили зробити новинами.

Угода Трампа на вежі була законною історією. Це абсолютно пропонувало можливість корупції. Неважко було уявити, що Дональд Трамп змінив політику або два в обмін на вигідну угоду з нерухомістю.

Якби в такому оповіданні було навіть зерно правди, було б легко зрозуміти, чому Адам Шифф може назвати це "[іншою формою змови](#)". Історія про Tower також запропонувала принаймні віддалену реалістичну можливість шантажу, оскільки Трамп на початку 2016 року публічно заявив, що не має ділових відносин у Росії, коли технічно все ще робив (або думав, що це робив). Як знову зазначив Шифф, "[росіяни знали, що це неправда](#)", і могли використати це проти нього, хоча це припускає, що Трамп знатиме, що збентежене відкриттям.

In numerous re-reports of this affair by other outlets, Klovov the not-weightlifter was often simply described as “Russia,” as in [“Trump campaign was offered political synergy by Russia.”](#)

Reading the report, it’s clear that while the not-weightlifter was in fact offering to set up a meeting with a “person of interest” (Putin, according to Mueller, although it’s not clear if Klovov actually had such connections or was yet another in a sea of **BS (bullshit)** artists in this story), Cohen’s response was guarded.

He told Klovov any such meeting, involving Cohen or Trump, would have to be “in conjunction with the development and an official visit.” In other words, he insisted on any meeting not being in secret. This detail is at odds with the perception of a Trump campaign determined to seek out secret pathways to Putin.

Google that “In conjunction with” email and you’ll find two hits, both from the last week. Search for “Buddy our boy can become President of the USA” or “we will get Donald elected,” and you’ll find thousands. It’s amazing what emails were [leaked](#), which ones were not, and which ones reporters chose to make into news.

The Trump Tower deal was a legit story, on the surface. It absolutely suggested the possibility of corruption. It was easy to imagine Donald Trump changing a policy take or two in exchange for a lucrative real estate deal.

If there was even a grain of truth to such a narrative, it would be easy to understand why Adam Schiff might call this [“A different form of collusion.”](#) The Tower story also offered an at least distantly realistic possibility of blackmail, as Trump in early 2016 was publicly claiming not to have business dealings in Russia when he technically still did (or thought he did). As Schiff noted again, [“The Russians knew it wasn’t true,”](#) and could have used this against him, although this assumes Trump would know to be embarrassed by the revelation.

Але доповідь Мюллера викликає питання, чи не було до цього часу ще жодної розмови в цій історії.

Проект, здається, розпочався з фрілансінгу Майкла Коена в пошуках долара. Потім він відправив під заставу, коли стало зрозуміло, що його потенційний партнер Фелікс Сатер не розмовляв з великими розмовами і не робив будь-якого свого обіцяного важкого підйому на стороні зв'язку.

Здається, Сатер був рушієм угоди про Вежу. Як [зазначає Джонні Дуайер із The Intercept](#) (і на сьогоднішній день ніхто інший у синіх державних засобах масової інформації), Мюллер чомусь нехтував у звіті, щоб зазначити, що "штатний консультант з нерухомості в Нью-Йорку" Сатер є одним із ряду відомих федеральних інформаторів, що вказують на цю своєрідну розповідь. [Угоду про співпрацю 19-го федерального Сатера](#) навіть підписав один із старших прокурорів Мюллера Ендрю Вайссман.

Саме Сатер був автором дивовижних [заголовків](#) електронних листів "Бадді, наш хлопчик може стати президентом США" і "Я змушу всю команду Путіна придбати". Він також той, хто переконував Коена підкреслити інтерес до угоди навесні 2016 року, через місяці після того, як Коен втратив інтерес, пообіцявши йому особисту зустріч з Путіним, якщо він буде відвідувати Петербурзький форум ("Російський Давос", Сатер щебетав) .

Спочатку Коен погодився ("Працює для мене", - написав він), але згодом знову відкликався, як зазначається у звіті:

Коен був стурбований тим, що російські чиновники насправді не брали участь або не були зацікавлені у зустрічі з ним (як стверджував Сатер), і тому він вирішив не їхати на Форум.

Сатер посилався на Коена імена і Путіна, і Пєскова, але ні вони, ні будь-який інший російський чиновник насправді не відображаються на всій цій шкалі часу, окрім того, як Пєсков підтвердив, що він ігнорував електронну пошту Коена.

But the Mueller report raises questions as to whether there even *were* any Russians in this story by then.

The project seems to have begun with Michael Cohen freelancing in search of a buck. He then bailed the instant it became clear his would-be partner, Felix Sater, wasn't delivering on big talk or doing any of his promised heavy lifting on the connections side.

It seems Sater was the driver of the Tower deal throughout. As [noted by Johnny Dwyer of *The Intercept*](#) (and no one else in blue-state media, to date), Mueller for some reason neglected in the report to note the "New York-based real estate advisor" Sater is one of a number of known federal informants dotting this peculiar narrative. [Sater's 19 federal cooperation agreement](#) was even signed by one of Mueller's senior prosecutors, Andrew Weissman.

It was Sater who authored the amazing [headline-grabbing](#) emails of the "Buddy our boy can become President of the USA" and "I will get all of Putin's team to buy in" variety. He's also the one who convinced Cohen to rekindle interest in the deal in the spring of 2016, months after Cohen lost interest, promising him a personal meeting with Putin if he would attend the St. Petersburg Forum ("Russia's Davos," Sater chirped).

Cohen at first agreed ("Works for me," he wrote), but later withdrew again, as the report notes:

Cohen was concerned that Russian officials were not actually involved or were not interested in meeting with him (as Sater had alleged) and so he decided not to go to the Forum.

Sater invoked to Cohen the names of both Putin and Peskov, but neither they nor any other Russian official actually show up in this whole timeline, apart from Peskov confirming he ignored Cohen's email.

Коен в кінцевому підсумку був засуджений кримінально за кримінальну відповідальність за брехню про угоду, яка закінчилася в січні, і преса була рясна розповідями про зловісні [переговори](#) « [Трампа - Москва](#) ». Це було незважаючи на те, що в цій угоді, можливо, не було багато "Москви" (правда, схоже, "переговори Сатера-Коена").

Як і в казці про Джорджа Пападопулоса, [пробачливого кастофа \(щось викинуто\)](#) від кампанії Бена Карсона, який, здавалося б, протягом декількох хвилин після приєднання до кампанії Трампа був завалений непроханими плітками мальтійського професора, і жінка Пападопулос вважала племінницею Володимира Путіна (У Путіна [немає племінниці](#)), це ніколи не встановлено - навіть у звіті Мюллера - там, де є офіційне російське [з'єднання \(посилання\)](#) . Мюллер в розділах Пападопулоса посилається на "російський бруд" і "комунікації, пов'язані з Росією", але ніде не стверджується, що будь-який з цих людей, з якими зустрічався Пападопулос, був насправді російськими чиновниками. Все, що встановлено, - це думав Пападопулос.

Справжня значимість того, що Мюллер не зміг знайти «координацію чи змову» в будь-якій з незліченних «зв'язків» між Трампом і росіянами чи, можливо, росіянами, полягає в тому, що він [робить смішні \(робить безглузді\)](#) роки новин, які шукають сенсу в цих зв'язках.

Наприклад, у березні 2017 року, коли Джеймс Комі свідчив, що ФБР розслідувало, чи існує "[координація між людьми, пов'язаними з кампанією Трампа, та росіянами](#) ", весь інформаційний бізнес прийшов у глух. [Гардіан доповідь](#) був типовим:

... чудовий і безпрецедентний поріг в політичній історії США, що викликає поза сумнівом, що оточення президента проводилося під слідством щодо можливого поступки з іноземним противником щодо введення цього президента при владі.

Cohen was ultimately convicted criminally for lying about the deal ending in January, and the press was replete with tales of sinister [“Trump–Moscow” negotiations](#). This was despite the fact that there might not have been much “Moscow” in this deal (the truth seems more like “Sater–Cohen negotiations”).

As with the tale of George Papadopoulos, [a sorry castoff \(something thrown away\)](#) from the Ben Carson campaign who seemingly within minutes of joining the Trump campaign was bumrushed with unsolicited gossip by a Maltese professor and a woman Papadopoulos came to think was Vladimir Putin’s niece (Putin [doesn’t have a niece](#)), it’s never established – not even in the Mueller report – where the official Russian [connection \(link\)](#) is. Mueller refers in the Papadopoulos sections to “Russian dirt” and “Russia-related communications,” but it’s not asserted, anywhere, that any of these people Papadopoulos met were actually Russian officials. All that’s established is Papadopoulos thought they were.

The real significance of Mueller failing to find “coordination or conspiracy” in any of the countless “links” between Trump and Russians or perhaps-Russians is that it [renders ridiculous \(makes foolish\)](#) years of news stories searching for meaning in these connections.

In March of 2017, for instance, when James Comey testified the FBI had been investigating whether there was [“coordination between people associated with the Trump campaign and the Russians,”](#) the entire news business went insane. A [Guardian report](#) was typical:

...a remarkable and unprecedented threshold in US political history, putting beyond doubt that a sitting’s president’s entourage was under investigation for possibly conniving with a foreign adversary to put that president in power.

Звичайно, Мюллер зараз визначив, що не було змови чи координації, що знову ж таки викликає питання, які ми мали б задавати у той час, як: а що саме було основою для цього «безпрецедентного» зонду? Що вони мали?

Були незліченні історії цього типу, від **продукції, що виготовляється** витоку доповіді Steele, до арешту Пападопулос, новини, що Мюллер **impaneled (вибрано) велике журі (слідча група)** (серед інших речей, щоб дивитися на, як і Сі - Ен - сайт це можливо, узгодження з "російськими шпигунськими агентствами") до "передсвітнього нальоту" на будинок Манафорта, обвинувачення Манафорта і Ріка Гейтса, до обшуку, що подається Коену, до постійних спекуляцій щодо "зради". Ці заголовки виглядають набагато інакше зараз, коли Мюллер не зміг знайти основної змови.

Навіть сумнозвісна зустріч Трампа Тауер з Наталією Весельницькою виглядає як звіт у звіті. Раніше Весельницька любила політиків у Вашингтоні, завжди з однаковим кроком, обіцяючи допомогти припинити російську підступну заборону прийняття в обмін на послаблення санкцій Акта Магнітського, які безпосередньо торкнулися її негідного клієнта фірми Превезона, активи якого були заморожені через них. Мюллер повідомляє: Весельницька ніколи не доставляла нічого схожого з брудом на Гілларі Клінтон, і так особисто **дратувала (набридливо)**, Джаред Кушнер тричі намагався випросити зібрання менше ніж за 20 хвилин, врешті-решт пішов рано:

Кушнер надіслав до Манафорта iMessage із зазначенням "втрасти часу", після чого одразу два окремі електронні листи помічникам компанії "Кушнер" з проханням викликати його, щоб дати йому привід піти ...

Of course, Mueller has now determined there was no conspiracy or coordination, which again raises questions we should have been asking at the time, like: what, exactly, was the basis for this “unprecedented” probe? What did they have?

There were countless stories of this type, from the **manufactured** leak of the Steele report, to the arrest of Papadopoulos, to news that Mueller had **impaneled (selected)** a **grand jury (investigative group)** (among other things to look at, as CNN put it, possible coordination with “Russian spy agencies”) to the “pre-dawn raid” at the home of Manafort, to the indictments of Manafort and Rick Gates, to the search warrant served on Cohen, to the constant speculations about “treason.” These headlines look a lot different now that Mueller failed to find an underlying conspiracy.

Even the infamous Trump Tower meeting with Natalia Veselnitskaya looks like a joke in the report. Veselnitskaya had lobbied politicians in Washington before, always with the same pitch, promising to help end Russia’s insidious adoption ban in exchange for loosening Magnitsky Act sanctions that directly affected her scummy client firm Prevezon, whose assets were frozen because of them. Mueller reports: Veselnitskaya never delivered anything like dirt on Hillary Clinton, and was so personally **annoying (bothersome)**, Jared Kushner tried to beg out of the meeting three times in less than 20 minutes, eventually leaving early:

Kushner sent an iMessage to Manafort stating “waste of time,” followed immediately by two separate emails to assistants at Kushner Companies with requests that they call him to give him an excuse to leave...

Проблема з тим, як повідомлялося про всі ці історії, полягала в тому, що можливість Трампа не бути винною або будь-яке пояснення, яке не відповідає **проклятій змові (самоочевидному змові)**, просто не досліджувалося. Типовий метод прикриття цієї бази включав у себе відмову Трампа, а раніше навіть про заперечення Трампа повідомлялося майже як підтвердження неправомірних дій, як у "[Трампа лякає фальшиве досьє](#)", [незважаючи на деякі перевірені твердження](#)".

Оскільки Трамп є мішком і рефлексивним брехуном, схильним звинувачувати навіть справжні речі як "фальшиві новини", як, наприклад, повідомлення про його наказ Дон МакГану, більшість **синіх держав** ніколи не бачили нічого подібного до тверезого вивчення альтернативних пояснень цьому. історія.

Але журналісти повинні були дивуватися весь час, не заради Трампа, а власних, якщо звинувачення проти Трампа були правдивими. Хто б не звернув увагу, побачив би, що справа про змову будується за допомогою хитрості рук, що повинно було налякати пресу.

Ілюзію частково побудували люди на зразок Шиффа, які стверджували, що мають "більш ніж косвенні" свідчення скандалу "[за розміром \(більше, ніж\) Уотергейт](#)". Були також шепоти неперевіраних казок, які прошепотіли, багато з них були скандальними (кілька репортерів в Англії та США, як помилково, сказали, що одружений старший чиновник Трампа мав справу з росіянином, наприклад). Не всі ці казки потрапили до друку, але інформація була надрукована у досить великих кількостях, що журналісти досить скоро почали купувати **свиней у колів (котів у мішках)**. Типова **конструкція (компіляція)** з'явилася у [сюжеті CNN](#) у [березні 2017 року](#) :

У ФБР є інформація, яка свідчить про те, що співробітники президента Дональда Трампа спілкувалися з підозрюваними російськими оперативними особами, щоб можливо координувати звільнення інформації, що завдала шкоди кампанії Хілларі Клінтон, заявили американські чиновники CNN.

The problem with the way all of these stories were reported was that the possibility of Trump not being guilty, or of any explanation that fell short of **damning conspiracy (self-evident collusion)**, was simply not investigated. The typical method of covering that base involved including a Trump denial, and before long even Trump's denials were reported almost as confirmations of wrongdoing, as in "[Trump slams 'fake dossier' despite some verified claims.](#)"

Because Trump is a gasbag and a reflexive liar prone to denouncing even true things as "fake news," like for instance those reports about his order to Don McGahn, most **blue-state** audiences never saw anything like a sober examination of alternative explanations for this story.

But reporters should have been wondering all along, not for Trump's sake but their own, if the allegations against Trump were true. Anyone paying attention would have seen the collusion case was being built via sleight of hand, which ought to have scared the press.

The illusion was built in part by people like Schiff claiming to have "more than circumstantial" evidence of a scandal "**beyond (bigger than) Watergate**" in size. There were also reams of unverifiable tales whispered, many of them scandalous (multiple reporters in England and the U.S. were falsely told one married senior Trump official had an affair with a Russian, for instance). Not all of these tales got into print, but information was delivered in big enough quantities that reporters soon enough started buying **pigs in pokes (cats in sacks)**. A typical **construction (compilation)** came in a [March 2017 CNN story](#):

The FBI has information that indicates associates of President Donald Trump communicated with suspected Russian operatives to possibly coordinate the release of information damaging to Hillary Clinton's campaign, US officials told CNN.

Підозрюється... можливо... ці слова дозволяли анонімним "посадовцям США" оприлюднювати твердження, які пробивали вище їхніх доказів. Журналісти дозволяють їм робити це знову і знову, не вимагаючи розголошувати свою "інформацію" і чому це "вказує" на щось таке серйозне.

Ще одна хитрість полягала в тому, щоб розповісти журналістам про дії, здійснені політиками та правоохоронними органами, які, здається, сприяють історії змови Трампа - про відкриття розслідувань, пошепки про побоювання шантажу і т. Д. - коли насправді все, що вони робили, було розповісти історію про інтрамурал повідомлення або дії силовиків.

Прикладом може слугувати " [Звіт: Служби розвідки утримують інформацію від Трампа](#) " в *пагорбі* в лютому 2017 року.

Цей твір, безумовно, був точним, в тому сенсі, що інформація, ймовірно, була затримана від Президента, але вона дозволила неназваним чиновникам публічно висловлювати занепокоєння щодо "надійності", не розкриваючи фактичних доказів компромісу.

Іншим головним фокусом такого виду було випуск звіту Steele, який вийшов як історія про серйозних чиновників, які проходили навколо того, що виявилось менш серйозним документом. Доповідь Steele дала глядачам чітку картину змови, не проходячи перевірки фактів, ні в новинній організації, ні, наскільки нам відомо, в будь-якому державному агентстві. Чи слід було його оглянути більш агресивно?

The *Times* щойно опублікував " Звіт Мюллера, ймовірно, приверне більше уваги" після висновків Мюллера.

Посилаючись на ще більш анонімні джерела - люди, «знайомі з роботою містера Стіла», - газета повідомляє, що «сумніви щодо надійності [звіту] виникли невдовзі після опублікування документа».

Suspected... possibly... these words allowed anonymous “US officials” to make public assertions that punched above their evidence. Reporters let them do it over and over, without demanding they disclose their “information,” and why it “indicates” something so serious.

Another trick was to tell reporters about actions taken by politicians and law enforcement that seemed to bolster the Trump conspiracy story – the opening of investigations, whispers about fears of blackmail, etc. – when in fact all they did was tell a story about the intramural communications or actions of security officials. An example was “[Report: Intelligence Officials Withhold Information From Trump](#)” in *The Hill* in February 2017.

This piece was surely accurate in the sense that information probably was withheld from the President, but it allowed unnamed officials to publicly communicate concerns about “trustworthiness,” again without disclosing actual evidence of compromise.

The other major trick of this sort was the release of the Steele report, which got out as a story about serious officials passing around what turned out to be a less-than-serious document. The Steele report provided audiences with a clear picture of conspiracy without ever passing a fact-check, either at a news organization or, so far as we know, in any government agency. Should it have been examined more aggressively?

The *Times* just released “Mueller Report Likely To Draw More Scrutiny” in the wake of the Mueller findings. Citing still more anonymous sources – people “familiar with Mr. Steele’s work” – the paper now reports, “misgivings about [the report’s] reliability arose not long after the document became public.”

Де тоді були ті джерела? Чому *Times* не запитував? Так само і з Боб Вудвордом, який [зараз каже](#), що "дуже сумнівне" досьє "потрібно розслідувати". Він раніше не дивувався?

Ідея про те, що джерела безпеки та політичні діячі свідомо підштовхуватимуть розповідь, що не має доказів, була чужоземною для розгляду, але так виникла ідея, що ФСБ чи Путін залучатимуть дотичного баббермута Дональда Трампа в настільки детальну змову. Ось чому я побоювався, що ця історія була [мінним полем](#) на початку.

Нас просили багато змиритися з вірою, і якщо історія змови Трампа не була правдивою, було небагато альтернативних пояснень, які були не однаково химерними та малоймовірними. Єдине безпечне, що потрібно зробити, - це бути надзвичайно обережними і одночасно розслідувати як Трампа, так і його обвинувачених, і цього не сталося.

Ось чому це настільки химерно, що представники преси зараз стверджують, що доповідь Мюллера доводить, що журналісти отримали історію "[здебільшого правильно](#)", оскільки вони правильно повідомили про деякі фактичні речі, як, наприклад, Трамп дійсно попросив Комі закінчити розслідування Майкла Фліна.

Ну, вітаю. Зважаючи на те, що ви пропустили всеохоплюючий факт, що не було змови Трамп-Росія, не викручувати менші події, що просочилися безпосередньо до вас, як бізнес Макгана, не є абсолютно заспокійливим. Це як би намалювати портрет і похвалитися отриманням веснянки правильно, коли ти забув намалювати гігантське дерево, що виростає з голови предмета.

Нездатність дослідити у двох напрямках, намалювати всю картину, призвело до шаленого, одностороннього сполучення крапок, що панувало у цій справі. Це стало справжньою теорією змови.

Where were those sources back then? Why was the *Times* not asking? Same with Bob Woodward [now saying](#) the “highly questionable” dossier “needs to be investigated.” Did he not wonder before?

The idea that the security sources and politicians would knowingly push an evidence-free narrative was outlandish to consider, but so was the idea that the FSB or Putin would involve backstabbing blabbermouth Donald Trump in so elaborate a conspiracy. This is why I worried this story was a [minefield](#) at the start.

We were being asked to accept a lot on faith, and if the Trump conspiracy story wasn't true, there were few alternative explanations that were not equally bizarre and unlikely. The only safe thing to do was to proceed with extreme caution and investigate both Trump and his accusers simultaneously, and that didn't happen.

This is why it's so bizarre that press figures are now claiming the Mueller report proves reporters got the story “[mostly right](#)” because they correctly reported some factual things, like that Trump did indeed ask Comey to end the investigation into Michael Flynn.

Well, congratulations. Given that you missed the overarching fact that there was no Trump–Russia conspiracy, not screwing up lesser developments leaked directly to you, like the McGahn business, is not exactly reassuring. It's like painting a portrait and bragging about getting a freckle right, when you forgot to paint the giant tree growing out of the subject's head.

Failure to investigate in two directions, to paint the whole picture, led to the crazy, one-sided dot-connecting that dominated this affair. It became genuine conspiracy theory.

Подібність між QAnon та Russiagate очевидна. Консерватори підхопили його давно; Я не помітив, поки не призначили написати Q-твір для Rolling Stone.

QAnon, звичайно, набагато смішніший, об'єднуючи в основному будь-яку змову на землі, від лицарів-тамплієрів до чорного дворянства до контролю за розумом, заснованого на травмах, до вбивства JFK до сатанізму і до "Порядку денного 21" до пікової нафти та до ста інших речей. Тим не менше, обидва культу мають релігійне поклоніння всезнаючому слідчому (Q у QAnon, Мюллер у Russiagate), який торжествує таємно над постійно зростаючою роллю злодіїв.

В обох історіях також є неймовірно прискіпливі, витончені діаграми. Ніщо не може перемогти "[Діаграма конспірації QAnon Ultimate](#)", але "[шалена ковдра зв'язків](#)" журналу *ню-йоркського* журналу, що супроводжує сумнозвісну історію обкладинки "PRUMP TUTIN" Джона Чейта.

Навіть мова, якою користуються групи, схожа. Наприклад, дивовижно було спостерігати, як *Вашингтон Пост*, наприклад, не помічає, що він сміявся з "[зневажених консерваторів](#)" за те, що вони чекали на "крихти хліба" від Q, навіть коли вони публікували оповідання про мертві, як Рубін "[Ще хлібні крихти для Мюллера](#)".

Репортер Аксіоса Гаррет Графф написав твір під назвою "[Хлібні сухарі Мюллера припускають, що у нього є товар](#)", який широко розповсюджувався і нагнітав горщик для глядачів CNN. "Ви також говорите про підказки, що Мюллер посипав [усі ці хлібні крихти](#) в своїх попередніх поданнях до суду", - запитав Брук Болдуін. "Так", - серйозно сказав Графф, згадуючи "ту знамениту хлібну крихту", де:

Після того, як Дональд Козир зробив свою заяву "Росія, якщо ви слухаєте коментар" про слід кампанії, то насправді хакери військової розвідки російської ГРУ повернулися в свій офіс тієї ночі, щоб вперше націлити на сервер Гілларі Клінтон ...

The similarities between QAnon and Russiagate are obvious. Conservatives picked up on it long ago; I didn't notice until assigned to write a Q piece for Rolling Stone.

QAnon, of course, is far more ridiculous, uniting basically every conspiracy on earth, from the Knights Templar to Black Nobility to Trauma Based Mind Control to the JFK Assassination to Satanism and "Agenda 21" to Peak Oil and a hundred other things. Still, both cults feature religious worship of an all-knowing investigator (Q in QAnon, Mueller in Russiagate) who is triumphing in secret over an ever-expanding cast of evildoers.

Both stories also feature incredibly zany, elaborate charts. Nothing can beat "[The QAnon Ultimate Conspiracy Chart](#)," but *New York* magazine's "[crazy quilt of connections](#)" accompanying Jon Chait's infamous PRUMP TUTIN cover story comes close.

Even the language the groups use is similar. It was startling to watch the *Washington Post*, for instance, fail to notice that it laughed at "[deranged conservatives](#)" for waiting on "bread crumbs" from Q even as they published deadpan stories like Rubin's "[More bread crumbs for Mueller to follow](#)."

Axios reporter Garrett Graff wrote a piece called "[Mueller's breadcrumbs suggest he has the goods](#)" that was circulated widely and stirred the pot for CNN viewers, too. "You also talk about the clues, that Mueller sprinkled [all these bread crumbs](#) in his previous court filings," asked Brooke Baldwin. "Yes," said Graff gravely, recalling "that famous bread crumb" where:

After Donald trump made his 'Russia, if you're listening comment' on the campaign trail, that actually the Russian GRU military intelligence hackers returned to their office that night to target Hillary Clinton's server for the first time...

"Я та багато інших були звернені до цього коментаря", - продовжував він, - думаючи, що Мюллер начебто кидає там якусь майбутню підказку. І, знову ж таки, ми наче залишені цією звислою ниткою, не дуже розуміючи, яке значення має те, чому Боб Мюллер намагався це викликнути... »

Виявляється, значення не було. Епізод "Росія, якщо ти слухаєш" згадується у доповіді Мюллера, але крім того, що зауважив, що Мюллер запитав про це, і Трамп відповів, що зробив цей коментар "жартома і саркастично, як це було зрозуміло будь-якому об'єктивному спостерігачеві", нічого там немає.

Деякі вважають, що «Тюленів» Трамп-блювота буде [звинувачена як злочин](#), спроба незаконно вимагати від іноземного громадянина «нічого цінного» під час виборів. Більше одного кандидата щиро вірили, що Мюллер висловлює намір подати це обвинувачення, коли згадував про це у своєму обвинуваченні ГРУ. Але Мюллер у своєму звіті також [набув \(роздував\)](#) ці фантазії.

Це все, що Росіягейт коли-небудь був, принаймні, з боку змови: Журналіст QAnon, релігійна фантазія, в якій усі несправедливості світу, особливо помилкові вибори [нелегітимного президента](#), були таємно виправлені, за лаштунками, Богом дуже власний прокурор.

Остання остання примітка до питання перешкод. З огляду на те, що ми знаємо зараз, це насправді несподіваність, що Трамп більше не [відбив \(відбив\)](#). Трамп, мабуть, мав би звільнити всіх чотирьох шефів Комі, Бренан, Клаппера та НСА Майка Роджерса в той момент, коли вони витягли цю дешеву гру з владою передачі фіктивного доповіді Стіла і пообіцявши зберегти його "впритул". Навіть Комі зізнався, що його турбує це схоже на "намагання витягнути [Дж. Едгара Гувера \(горезвісного начальника ФБР 1938-72\)](#)" на Трампа, ймовірно, тому, що це було саме так. Досвідченіший політик, можливо, побачив цей капер, і сказав їм усім [очистити свої столи \(звільнити\)](#).

“Myself and many others were drawn to that comment,” he went on, “thinking that Mueller was sort of casting some sort of future clue there. And, again, we’re sort of left with this dangling thread, not really understanding what the significance was of why Bob Mueller bothered to call this out...”

It turns out there was no significance. The “Russia, if you’re listening” episode is mentioned in the Mueller report, but apart from noting Mueller asked about it, and Trump answered he made that comment “in jest and sarcastically, as was apparent to any objective observer,” there’s nothing there.

Some thought Trump’s “are you listening” word-vomiting would be [charged as a crime](#), an attempt to illegally solicit “anything of value” from a foreign national during an election. More than one pundit sincerely believed Mueller was signaling his intent to file that charge when he mentioned it in his GRU indictment. But Mueller, in his report, [dumped on \(blew apart\)](#) those fantasies, too.

This is all Russiagate ever was, at least on the collusion side: Journalist QAnon, a religious fantasy in which all the wrongs of the world – especially the mistaken election of an [illegitimate president](#) – were secretly being put right, behind the scenes, by God’s very own prosecutor.

One last note on the obstruction question. Given what we know now, it’s actually a surprise Trump didn’t [lash out \(strike back\)](#) more. Trump probably should have fired all four of Comey, Brennan, Clapper, and NSA chief Mike Rogers the moment they pulled that cheap power play of handing over the bogus Steele report and promising to keep it “close-held.” Even Comey admitted he was concerned this looked like “an effort to pull [a J. Edgar Hoover \(notorious FBI chief 1938-72\)](#)” on Trump, probably because it was just that. A more experienced politician might have seen through this caper and told them all to [clear out their desks \(be fired\)](#).

Сомеу особливо виходить з цього звіту, виглядає погано. У сумнозвісному обіді, в якому Трамп каже йому: «Я потрібна вірність», Сомеу благочестиво відповідає: «Ви завжди будете **отримувати чесність (відвертість)** від мене.» Але в тій же трапезі, коли Трамп запитав Комі, чи може він розслідувати звинувачення Стіла, щоб "довести, що вони неправдиві", Комі відповідає, що не хоче (як сказав Мюллер) "створити розповідь про те, що ФБР розслідувало **його. особисто (на відміну від простого зв'язку з Росією)**, що було невірно». Тим не менш, ФБР вже розслідувало Трампа або, принаймні, його кампанію, як це з'ясувалося Комі в публічних показаннях лише через кілька місяців. Весь бізнес надзвичайно сумний, і доречно, що слід розслідувати те, що сталося тут, так само, як навіть ті з нас, хто скептично ставився до фронту домовленостей, все ще вимагали розслідування на початку цього скандалу.

Девід Кукурудз у *Матері Джонс запропонував*, що існує простий спосіб відкрити, чи критик Russiagate діє "недобросовісно". Все, що вам потрібно зробити, - це запитати, чи визнає критик, що: а) Росія втручалася у вибори; б) кампанія Трампа "перешкождала втручанням" в Росію після того, як вона ознайомила з її винністю.

Тож нібито мій [тест на добросовісність](#): "Чи приймаєте ви ці основні факти і чи визнаєте ви глибоку серйозність кожного?"

Я здогадуюсь про тест цього тесту. Мене особливо не цікавить російська історія втручання, принаймні не більше ніж будь-яке інше питання національної безпеки. Я також не прокидаюся хвилюючись щодо судноплавних смуг чи терористів. Можливо, я також маю високий поріг для розуміння "іноземного втручання", проживши в Москві в 1996 році, коли американські радники буквально мали офіс у Кремлі і похвалилися допомогти Єльцину перемогти на прикритті Часу після виборів ("[Янки \(американці\) до порятунку!](#)" липень 1996 р.). Цей досвід також може ускладнити мене серйозно сприймати Росію як геополітичного противника.

Comey especially comes out of this report looking bad. At the infamous dinner in which Trump tells him “I need loyalty,” Comey piously replies, “You will always [get honesty \(candor\)](#) from me.” Yet in that same meal, when Trump asked Comey if he could investigate the Steele allegations to “prove they were false,” Comey answers that he doesn’t want to (as Mueller put it) “create a narrative that the FBI was investigating [him personally \(as opposed to simply connections to Russia\)](#), which was incorrect.” Yet the FBI had been investigating Trump already, or at least his campaign, as Comey would make clear in public testimony just a few months later. The whole business is incredibly sordid, and it’s appropriate that there should be an investigation into what happened here, just as even those of us who were skeptical on the collusion front still called for an investigation at the outset of that scandal.

It’s been suggested, by David Corn at *Mother Jones*, that there’s an easy way to smoke out whether a critic of Russiagate is acting in “bad faith.” All you have to do, he says, is ask if the critic acknowledges that a) Russia interfered in the election, and b) the Trump campaign “ran interference” for Russia after being briefed about its culpability.

So my [good-faith test](#) supposedly is, “Do you accept these basic facts, and acknowledge the profound seriousness of each one?”

I guess I flunk this test. I don’t particularly care about the Russian interference story, at least not more than any other national security issue. I don’t wake up worrying about shipping lanes or terrorists, either. I may also have a high threshold for understanding “foreign interference,” having lived in Moscow in 1996 when American advisors literally had an office in the Kremlin and bragged about helping Yeltsin to victory on the cover of *Time* after the election (“[Yanks \(Americans\) to the Rescue!](#)” July, 1996). That experience might also make it harder for me to take Russia seriously as a geopolitical adversary.

Щодо того, що Трамп "здійснює втручання" для Росії, виглядає сумнівним пропозиція заявляти, що абсолютно зважаючи на довгий список політик Трампа, ворожих російським інтересам, від тиску на Європу, щоб [припинити купувати російський національний газ](#) (питання, яке важливіше навіть для Росії, ніж санкції Магнітського) до досягнення зміни режиму проти [союзника Путіна Ніколаса Мадуро](#). Щоб повністю зрозуміти цю історію, нам також потрібно було б задати багато інших питань. Які ще форми іноземного впливу тривають? Окрім Росії, такі країни, як Саудівська Аравія, Ізраїль, ОАЕ та Китай, також втручаються у вибори, гроші та лобювання, а також через політичну рекламу та кібер-втручання?

Крім того, скільки ми втручаємося ми самі? З розмови з такими людьми, як Алекс Гібні, творець видатного документального фільму [Zero Days](#) про вірус StuxNet, здається, що провідні промислові країни світу перебувають у постійному стані неоголошеної війни, а хакери регулярно порушують інфраструктуру інших. Я, безумовно, переймаюся цим і погоджуюся з багатьма людьми, які вважають, що нам потрібно створити [чіткі правила взаємодії](#) на цьому фронті, тому нам не доведеться покладатися на Томаса Фрідмана, щоб сказати нам, що таке, а що не є актом війни або "подія в масштабі 9/11". У контексті всього цього, чи була поведінка росіян у 2016 році незвичною порівняно з іншими роками, іншими країнами, нами?

Навіть якщо ви заявляєте, що відповідь на це питання - так, і у відповідь потрібно вжити серйозних заходів, це не означає, що колись було правильним бачити змову Трамп-Росія, якої там не було. Люди покладаються на нас, щоб ми були прямо з ними про ці речі, щоб сказати їм, що саме і що не сталося, і ми цього не зробили.

As for Trump “running interference” for Russia, it seems a dubious proposition to declare that absolutely given the long list of Trump policies hostile to Russian interests, from pressure on Europe to [stop buying Russian national gas](#) (an issue even more important to Russia than the Magnitsky sanctions) to the pursuit of regime change against [Putin ally Nicholas Maduro](#). To fully understand this story we’d also need to ask a lot of other questions. What other forms of foreign influence go on? Apart from Russia, do countries like Saudi Arabia, Israel, the U.A.E. and China also interfere in elections, with money and lobbying as well as through political ads and cyber interference?

Also, how much meddling do we do ourselves? From talking to people like Alex Gibney, maker of the outstanding [Zero Days](#) documentary about the StuxNet virus, it appears the major industrialized countries of the world are in a constant state of undeclared war, with hackers routinely violating each others’ infrastructure. I’m certainly concerned about this and agree with the many people who think we need to create [clear rules of engagement](#) on this front, so we don’t have to rely on Thomas Friedman to tell us what is and isn’t an act of war, or a “9/11-scale event.” In the context of all of this, was Russian behavior in 2016 unusual compared to other years, other countries, us?

Even if you stipulate the answer to that question is yes, and serious measures need to be taken in response, it doesn’t mean it was ever right to see a Trump-Russia conspiracy that wasn’t there. People rely on us to be straight with them about these things, to tell them exactly what did and didn’t happen, and we didn’t do this.

Перше, що я коли-небудь [говорив про Russiagate](#), це те, що нам потрібно було розібратися, чи ми маємо справу лише з питанням російського втручання чи питанням втручання, яке стосувалося активної співпраці кампанії Трампа, адже друга історія була на порядок більш серйозною, ніж спочатку. Більшість преси видалися незацікавленими в тому, щоб розробити це, і роками вільно плутали розповіді, що було містифікуючим, безвідповідальним та (виявляється) величезною помилкою. Завдання полягає в тому, щоб з'ясувати, що сталося, а не визначати відносну **поганість (зло)** Дональда Трампа. "**Це дуже погано відображає Трампа в будь-якому випадку (в обох напрямках)**", - це політика, а не відповідь, яка повинна задовольнити цікавість будь-якого журналіста. Люди не потребують репортерів, щоб бути хорошими гравцями команди. Вони потрібні нам, щоб ми мали рацію, і ми не мали цього питання.

Зображення через [Чарльза Едварда Міллера](#) .

The first thing I ever [said about Russiagate](#) was we needed to sort out if we were dealing with just a Russian interference issue, or an interference issue that involved the Trump campaign's active cooperation, because the second story was an order of magnitude more serious than the first. Most of the press seemed uninterested in working that out, and freely conflated the narratives for years, which was mystifying, irresponsible, and (it turns out) a huge mistake. The job is to figure out what happened, not determine the relative [badness \(evil\)](#) of Donald Trump. "It reflects really badly on Trump [either way \(both ways\)](#)," is a politician's take, not an answer that should satisfy the curiosity of any journalist. People don't need reporters to be good team players. They need us to be right, and we weren't right about this.

Image via [Charles Edward Miller](#).

4. Коріння "Пасивної змови"

Russiagate подорожує по колу

[Метт Тайббі](#) 15 травня 2019 року

"Раніше ФБР розпочало розслідування щодо Фліна на основі його стосунків з російським урядом".

- *Звіт Мюллера*

Перш за все, хочу попросити вибачення за те, що зайняло стільки часу, щоб опублікувати це. Я не буду брехати: цей матеріал - кошмар. Я витримую з тих причин, які, сподіваюся, стануть зрозумілими незабаром.

4. The roots of "Passive Collusion"

Russiagate travels in a circle

[Matt Taibbi](#) May 15, 2019

“Previously, the FBI had opened an investigation of Flynn based on his relationship with the Russian government.”

– *The Mueller Report*

First of all, I want to apologize for taking so long to publish this. I’m not going to lie: this material is a nightmare. I’ve been holding out for reasons I hope will become clear soon.

A few notes about how Russiagate has evolved as a news story in the last weeks:

Кілька приміток про те, як Росгейгейт розвивався як новинна історія за останні тижні:

Забавно (Цікаво) , *Washington Post* репортер ЗМІ Ерік Вемпл публікує [дві частини серії](#) про виконання друку в освітленні Russiagate . У шокера він не знаходить проблем із **висвітленням (репортажем)** .

«Заднім polegшенням можна легко перекинути журналістське шаленство до потворної змови», - говорить він. Відзначаючи, що слідчі не знайшли доказів сюжету, він додає, "однак кінцевий результат, однак, не звільняє справедливості пошуку".

У кімнаті **змови (таємного союзу)** було багато диму , - каже він, продовжуючи цитувати репортера *New York Times* Майкла Шмідта:

«Не тільки було багато цікавої поведінки, але, крім того, вони брехали про це знову і знову. . . . Ні в якому разі ми не збиралися сісти і не піти за цією історією так сильно, як тільки могли ».

Є багато речей, які надихають з цього приводу, але важливим є те, що навіть задні уявлення зовсім не ослабили шаленства - якщо що-небудь, воно було **подвоєне (посилене)** .

Швидкість , з якою Russiagate **реклами (перебільшення) морфи (метаморфоза)** є і була карколомна. Через два місяці після закінчення роботи спеціального радника Роберта Мюллера громадськість приблизно повертається туди, де це було протягом більшості попередніх двох років: переконаний у змові, яку вони вважають, що існує, але це просто не доведено (або доведено, але не до рівня) достатній для притягнення до відповідальності).

Humorously (Amusingly), *Washington Post* media reporter Erik Wemple is publishing a [two-part series](#) about the performance of the press in covering Russiagate. In a shocker, he's not finding problems with the coverage (reportage).

"Hindsight makes it easy to trash the journalistic frenzy to plumb collusion," he says. Noting that investigators didn't find evidence of a plot, he adds, "the end result, however, doesn't vacate the righteousness of the quest."

There was a lot of "smoke in the collusion (secret alliance) room," he says, going on to quote *New York Times* reporter Michael Schmidt:

"Not only was there a lot of curious behavior, but on top of that, they lied about it over and over and over again. . . . There was no way we were going to sit back and not go after that story as hard as we could."

There are a lot of things that are infuriating about this, but a big one is that even hindsight hasn't slackened the frenzy at all – if anything, it's been redoubled (strengthened).

The speed with which Russiagate hype (exaggeration) morphs (metamorphosis) is and has been dizzying. Two months after Special Counsel Robert Mueller finished his work, the public is roughly back to where it was for most of the prior two years: convinced of a conspiracy they believe exists, but is merely not proven (or proven, but not to a level sufficient for prosecution).

Навіть одразу після виходу доповіді Мюллера, з його детальним оглядом станції до станції кожного з потенційних «посилань російського уряду та контактів з кампанією Трампа» - жоден з яких не було встановлено, що стосувався жодної з них інший або до російського сюжету втручання у вибори - газети поверталися до публікації графіків "з'єднати крапки", закликаючи громадськість читати між рядками Мюллера.

New York Times [першим опублікував свою грандіозну «з'єднати точки» графіку в січні 2019 року](#) . Після публікації доповіді Мюллера, нібито підірвавши кут змови, документ не припинив проект. Замість цього, він розширив і оновив свій [маньчжурський кандидат](#) - стиль безбожник підрахунок вправи, під новим заголовком: « [Mueller звіт відображає глибину зв'язків між Trump кампанією і російськими](#) .»

В оновленій версії нараховувалося 18 партнерів Трампа, що перевозять картки (їх було 17 спочатку), які разом із Трампом мали щонайменше "140 контактів з російськими громадянами та Wikileaks або їхніми посередниками".

Багато подібних функцій з часом тихо оновлювались, щоб відповідати новим розробкам, у тому, що є цікавою та інноваційною (так це назвемо) новою формою видання, яке фактично спритно. Оригінальна таблиця *Times* містила рядок про Майкла Коена: "Його партнером у цій роботі був Фелікс Сатер, комерційний партнер Трампа з глибокими контактами в Росії".

Цей рядок відтягується від поточної версії, імовірно, тому, що Сатер, який описується у всьому звіті Мюллера, що обіцяє можливість встановити зустрічі з подібними до Путіна, ніколи не виявляв, що насправді у Росії є "глибокі контакти".

Even immediately after the release of the Mueller report, with its detailed, station-to-station review of each of the potential “Russian government links to and contact with the Trump campaign” – none of which were found to have been related either to each other or to a Russian election interference plot – the papers were back to publishing “connect the dots” charts, urging the public to read between Mueller’s lines.

The *New York Times* [first published its grand “connect the dots” graphic in January, 2019.](#) After the Mueller report was published, ostensibly blowing up the conspiracy angle, the paper didn’t terminate the project. Instead, it expanded and updated its *Manchurian Candidate*-style infidel-counting exercise, under a new headline: [“Mueller Report Shows Depth of Connections Between Trump Campaign and Russians.”](#)

The updated version counted 18 card-carrying Trump associates (it was 17 originally) who along with Trump had at least “140 contacts with Russian nationals and Wikileaks, or their intermediaries.”

Many features like this have been quietly updated over time to fit new developments, in what is an interesting and innovative (let’s call it that) new form of factually-agile publishing. The original *Times* chart contained a line about Michael Cohen: “His partner in the effort was Felix Sater, a Trump business associate with deep contacts in Russia.”

That line is yanked from the current version, presumably because Sater – who is described throughout the Mueller report promising an ability to set up meetings with the likes of Putin – has never been shown to actually have “deep contacts” in Russia.

Насправді, за словами Мюллера, Коен в кінцевому підсумку відмовився від проекту "Вежа Трампа" саме тому, що він почав розуміти, що Сатер **переповнений цим** і став "занепокоєний тим, що російські чиновники насправді не брали участі" в будь-якій дискусії, яку він вважав маючі.

Якщо немає певних ознак того, що його купа точок коли-небудь було доведено, що щось означає, божевілля цього як журналістського заняття викликає сумніви. Ось деякі з речей, які " *Таймс*" досі вважає "глибиною" зв'язків з Росією:

- Надія Хікс, колишній начальник відділу комунікацій Трампа, "отримала електронний лист від імені головного редактора російської інтернет-газети з проханням про інтерв'ю з Дональдом Трампом".

- Хікс також "отримав електронний лист від чиновника в посольстві Росії", в якому містилося офіційне привітання Путіна після виборів. У документі обов'язково було зазначено, що електронний лист був написаний на тему "Повідомлення Путіна".

- Колишній помічник Трампа Майкл Капуто «зв'язався з російським бізнес-партнером». Це посилання на Сергія Петрушина, продюсера рок-музики та власника клубу, який був давнім партнером Капуто в PR-фірмі [Zeppelin Communications](#); вони знають один одного десятиліттями.

- У цій же точці " *Таймс*" продовжував відзначати, що Петрушин "сказав", що він хотів налагодити похід у зв'язку з "росіяниною, яка забруднила Гіллари Клінтон". Це робить це схожим на підлий російсько-російський підхід Капуто. Власне, другий "росіянин", Генрі Грінберг, **17-річний (протягом 17 років)** інформатор ФБР, який **наткнувся (агресивно зв'язався)** Петрушина в студії в Майамі, відкрившись із фальшивою пропозицією PR-роботи, *а потім* попросив зв'язатися з Капуто. Ця історія, зокрема, смердить до пекла (про це детальніше пізніше).

In fact, according to Mueller, Cohen ultimately bailed on the Trump Tower project precisely because he started to realize Sater was full of it and became “concerned that Russian officials were not actually involved” in any of the discussions he thought he’d been having.

Absent some indication that its pile of dots has ever been proven to mean anything, the inanity of this as a journalistic exercise is mind-boggling. Here are some of the things the *Times still* counts as showing a “depth” of connections with Russia:

— Hope Hicks, Trump’s former communications chief, “received an email on behalf of the editor-in-chief of a Russian internet newspaper asking for an interview with Donald Trump.”

— Hicks also “received an email from an official at the Russian embassy” containing Putin’s formal congratulations after the election. The paper made sure to note the email was subject-lined, “Message from Putin.”

— Former Trump aide Michael Caputo was “contacted by a Russian business associate.” This is a reference to Sergei Petrushin, a rock music producer and club owner who’s been Caputo’s longtime partner in a PR firm, [Zeppelin Communications](#); the two have known each other for decades.

— In the same dot, the *Times* went on to note Petrushin “said” he wanted to put the campaign in touch with “a Russian who had dirt on Hillary Clinton.” This makes it sound like a sneaky Russian-to-Russian approach of Caputo. Actually, the second “Russian,” Henry Greenberg, is a 17-year (for 17 years) FBI informant who bumrushed (aggressively contacted) Petrushin at a Miami studio opening with a phony offer of PR work, then asked to be put in touch with Caputo. This story in particular stinks to hell (much more on it later).

- Трамп був "запрошений російським віце-прем'єр-міністром для участі у форумі в Санкт-Петербурзі".

- В окремій крапці: "Трампу було" честь попросити "брати участь у форумі, але" **доведеться відмовитися (повинен відмовитися)** ", повідомляється в електронному листі від особистого помічника Трампа". (Тож питання тут полягає в тому, що - бути "почесним" запрошеним?).

- Корі Левандовському "було надіслано електронний лист із запрошенням Трампа відвідати форум у Санкт-Петербурзі".

Дивовижно, як швидко ланцюжок електронної пошти про одну річ може перетворитися на кілька "точок". Це триває протягом усього часу. Підхід Трампа, який допомагає Джорджу Пападопулосу, мальтійський професор, який стверджує (але ніколи не доводив), що він має російські зв'язки, дає ще шість-сім крапок. Це горіхи.

Концептуально історія Росії, звичайно, зараз принаймні дещо інша. Одразу після виходу доповіді Мюллера, *The Times* випустила твір під назвою « Продюсер Путіна, росіяни подавали канали (неформальні зв'язки) до Трампа через діловий світ ». Ця стаття наводила сюжет із участю Кирила Дмитрієва, керівника суверенного фонду багатства Росії, який надсилає текст "Лівансько-американському другові, пов'язаному з кампанією Трампа". Здається, Дмитрієв Путін доручив "придумати план" примирення "між США та Росією".

Елемент продовжився (**наголос мій (я зробив слова темними)**):

— Trump was “invited by a Russian deputy Prime Minister to attend a forum in St. Petersburg.”

— In a separate dot: “Trump was ‘honored to be asked’ to participate in the forum, **but would ‘have to decline (must refuse),’** according to an email from [Trump’s] personal assistant.” (So the issue here is, what – being “honored” by the invite?).

— Corey Lewandowski was “forwarded an email inviting Trump to attend a forum in St. Petersburg.”

Amazing how fast an email chain about one thing can turn into multiple “dots.” This goes on throughout. The approach of Trump aide George Papadopoulos by a Maltese professor claiming (but never proven) to have Russian ties produces another six or seven dots on the chart. It’s nuts.

Conceptually, the Russia story of course is at least somewhat different now. Just after the release of the Mueller report, the *Times* ran a piece called “Prodded by Putin, Russians Sought Back Channels (informal connections) to Trump Through the Business World.” This article led with a scene involving Kirill Dmitriev, head of Russia’s sovereign wealth fund, sending a text to a “Lebanese-American friend with ties to the Trump campaign.” Dmitriev, it seems, was instructed by Putin to “come up with a plan for ‘reconciliation’ between the United States and Russia.”

The piece went on (**emphasis mine (I made words dark)**):

Просвітництво pana Дмитрієва, згідно з доповіддю спеціального захисника, було частиною широких, швидких зусиль Кремля, щоб встановити зв'язки з містером Трампом, який розпочався на початку кампанії і **перейшов на високу передачу після перемоги pana Трампа ...** Особливо після **виборів** вони призвели до суперечності дипломатичних та фінансових інтересів, що було різким відхиленням від ретельно відкаліброваних контактів, якими зазвичай керує вхідна адміністрація ...

Папір міг би сказати цю казку інакше. Післявиборний пошук Дмитрієва на шляху до переходу Трампа, врешті-решт, підкреслив висновок Мюллера про те, як у російського уряду "виявилось, що не існує попередніх контактів" з кампанією Трампа. Такі речі повинні дати зрозуміти, що ті роки спекуляцій щодо передвиборчої змови завжди були абсурдними.

Натомість, поки газета похмуро зазначила, що Мюллер не знайшов доказів такого сюжету, він перейшов до нової лінії: Путін "енергійно" шукав "контактних точок" протягом усього часу, тоді як "люди з американської сторони" були "готові брати участь в тій чи іншій мірі в дискусіях, які торкалися таких різноманітних тем, як бажання містера Трампа побудувати готель "Москва" для політики США щодо України".

Це **прискіпливо (багато слів)** помістило нас у сферу злочинності проти розуму: Путін хотів укласти змову, а деяка кількість людей Трампа була готова "брати участь у дискусіях" про різноманітні речі. Не можна наголосити на тому, наскільки це далеко від оригінальних теорій прямого контакту з російською розвідкою, що роками панували в новинах.

The outreach by Mr. Dmitriev, according to the special counsel's report, was part of a broad, makeshift effort by the Kremlin to establish ties to Mr. Trump that began early in the campaign and **shifted into high gear after Mr. Trump's victory...** Especially **after the election**, they led to a conflation of diplomatic and financial interests that was a stark departure from the carefully calibrated contacts typically managed by an incoming administration...

The paper could have told this tale differently. Dmitriev's post-electoral search for a lane to the Trump transition, after all, underscored Mueller's conclusion about how the Russian government "appeared not to have preexisting contacts" with the Trump campaign. This kind of thing should make it clear that those years of speculation about a pre-election conspiracy were always absurd.

Instead, while the paper glumly noted Mueller did not find evidence of such a plot, it moved straight to the new line: Putin "vigorously" sought "points of contact" throughout, while "people on the American side" were "willing to participate to one degree or another in discussions that touched on topics as varied as Mr. Trump's desire to build a Moscow hotel to United States policy toward Ukraine."

This **mouthful (many words)** placed us in the realm of mind-crime: Putin wanted to collude and some quantity of Trump people were willing to "participate in discussions" about a variety of things. It can't be stressed enough how far this is from the original theories of direct contact with Russian intelligence that dominated news for years.

Нову теорію найкраще сформулював колишній директор національної розвідки Джеймс Клаппер - один із родоначальників багаторічного медіа-фурору - незабаром після виходу доповіді Мюллера. Він [сказав Андерсону Куперу](#), що "якщо не було доведено активної змови, то я думаю, що ми маємо тут випадок пасивної змови".

Прийняття «пасивної змови» як нічого іншого, окрім дурниць, означає **взяти молоток з кулькою (удару молотком)** до англійської мови. Якщо змова походить від латинського на «дихання разом», а змова походить від «грати разом», «пасивна змова» - це «грати разом окремо». Це логічний абсурд, річ прямо від Оруелла.

І все-таки це хоча б невелике поліпшення порівняно з попередньою теорією. Ми могли врятувати роки, якби ті, хто знав, наскільки відокремлено спільну гру, говорили, щоб довести нас до цього питання раніше.

Клаппер - який, напевно, знав витоки цього розслідування - протягом кількох останніх років неодноразово намагався натякати новинам, що випадок змови може бути чимось менш, ніж явним. Він вічно говорив з обох боків рота, але новини вислуховували лише ту сторону, яка їй сподобалась.

У відповідь на запитання про те, скільки змови він особисто бачив, він часто говорив про такі речі, як "не було жодних доказів, які б піднялися до цього рівня". Він завжди додав би пункт "але ..." про те, як може бути більше, і заголовки в кінці підкреслюють ці відмови, тобто "[Джеймс Клаппер про змову між Росією, Трамп допомагає: можуть бути докази](#)".

The new theory was best articulated by former Director of National Intelligence James Clapper – one of the progenitors of the years-long media furor – shortly after the release of the Mueller report. He [told Anderson Cooper](#) that “if there wasn’t active collusion proven, then I think what we have here is a case of passive collusion.”

Embracing “passive collusion” as anything other than nonsense means [taking a ball-peen hammer \(striking with a hammer\)](#) to the English language. If *conspiracy* comes from the Latin for “breathing together,” and *collusion* is derived from “playing together,” “passive collusion” is basically “playing together separately.” It’s a logical absurdity, a thing straight out of Orwell.

Still, it’s at least a slight improvement over the previous theory. We could have saved years, if those who knew how separate the together-playing was, had spoken up to bring us to this point earlier.

Clapper – who surely knew the origins of this investigation – repeatedly tried over the last few years to hint to news outlets that the collusion case might be something less than explicit. He was forever speaking out of both sides of his mouth, but news outlets only listened to the side it liked.

In response to questions about how much collusion he personally saw, he often said things like “there was no evidence that rose to that level.” He would always add a “but…” clause about how there *could* be more, and headlines ended up stressing these disclaimers, i.e., “[James Clapper on collusion between Russia, Trump aides: there could be evidence.](#)”

Це те, що люди, як Темпл і Шмідт, ігнорують. Проблема з пресою весь час була надмірною інтерпретацією, ігноруванням диспозитивних подробиць та недотриманням альтернативних пояснень, як, наприклад, їх підмивання або навмисне маніпулювання (це передбачає, що репортери не охоче ковтають перегріту інформацію).

Це тривало роками, коли «активна змова» все ще була теорією, і ось-ось це повториться з «пасивним змовою». Зараз у нас відбудеться відчайдушна боротьба за зниклі Мюллерські сувої, і їхні «основні докази», в які всі переконані, містять запізнілий доказ. Це боротьба, яка в протязі десяти тисячний раз за останні три роки [занурив нас в вигляді «конституційної кризи»](#).

Навіть питання, яке мало би турбувати пресу протягом усього часу - той факт, що стільки експозицій потрібно було повернути назад або відкликати, - вимивається у нових легендах, як часто повторюваний рефрен: «Сторона Трампа».

Це стало приводом для того, щоб не замислюватися над очевидною проблемою джерел, що просочуються явно фальшивими чи нечесними історіями, явищем, яке повинно було надихнути на «пошуки» пояснень так само, як це робила «допитлива поведінка» діячів кампанії Трампа.

Абсолютно вірно, що за останні три роки з Білого дому Трампа потрапило багато анонімних історій. Зокрема, у двох жанрах у тексті ховалися Трупіани: новини про хід зонда Мюллера та інтригантні історії палацу про паніку та недоречність у Білому домі.

This is what people like Temple and Schmidt ignore. The press issue all along has been over-interpretation, ignoring dispositive details, and failure to pursue alternative explanations, like for instance that they'd been hoodwinked or intentionally manipulated (this assumes reporters weren't willingly swallowing overheated information).

This went on for years when "active collusion" was still a theory, and it's about to happen again with "passive collusion." We'll have a desperate fight now over the missing Mueller Sea Scrolls, and their "underlying evidence," which everyone is convinced contains the belated proof. It's a fight that for the ten thousandth time in the last three years has [plunged us into a "constitutional crisis."](#)

Even the issue that should have bothered the press the most all along – the fact that so many exposes had to be walked back or retracted – is being washed away in fresh legends, like the oft-repeated refrain: "The leaks all came from the Trump side."

This has become an excuse for not wondering about the obvious problem of sources leaking clearly bogus or disingenuous stories, a phenomenon that should have inspired a "quest" for explanations in the same way the "curious behavior" of Trump campaign figures did.

It is absolutely true that a lot of anonymously-sourced stories in the last three years came from the Trump White House. Two genres in particular often had Trumpians lurking in the text: news about progress of the Mueller probe, and palace-intrigue stories about panic and impropriety in the White House.

У першому випадку витоки надходили від свідків або мішеней, які намагаються випередити погані новини. В останньому, фігури Білого дому **набрали (по телефону) пресу, щоб набити коліна (зламати коліна)** суперників, захистити себе від скандалу, або просто тому, що вони не такі яскраві і мали фетиш за словесну радість на конях. запис (читати: [Скарамуччі, Антоній](#)).

Але найбільш руйнівним, сюжетні водіння Росія історії останніх трьох років, ті , що робочі витрати на високому рівні і поставити інші під наслідком не були [W курка дзвонить незнайомиць](#) - (фільм) типу жахів , які приїжджають з дому. Деякі були чіткою дезінформацією.

Генерал Майкл Флінн був експонатом А. Три великі історії про нього за останні роки були принаймні дещо проблемними - в деяких випадках явними провокаціями.

In the former case, leaks came from witnesses or targets trying to get ahead of bad news. In the latter, White House figures **dialed up (telephoned)** the press to **kneecap (break the knees of)** rivals, protect themselves from scandal, or just because they were not that bright and had a fetish for verbal joy-riding on-the-record (read: [Scaramucci, Anthony](#)).

But the most damaging, narrative-driving Russia stories of the last three years, the ones that cost high-level jobs and put others under investigation, were not [When a Stranger Calls](#)-(movie) type horrors coming from inside the house. Some were clear disinformation.

General Michael Flynn was Exhibit A. Three big stories about him in the last years were at least somewhat problematic – in some cases clear provocations.

5. Військові проти військових

Перед тим, як Флінн зійшов, він засунув палець у вічі Вашингтону

[Метт Тайббі](#) 16 травня 2019 року

Генерала Майкла Фліна непросто продати як жертву. Він насправді [керував скандуванням "Закрий її!"](#) в РНЦ у 2016 році насправді назвав Міло Іянопуліс "одним із найсміливіших людей, яких я зустрів", і, здається, вірив, що Трамп переміг у всенародному голосуванні.

5. Military vs. military

Before Flynn went down, he stuck a finger in Washington's eye

[Matt Taibbi](#) May 16, 2019

General Michael Flynn isn't easy to sell as a victim. He really did [lead chants of "Lock her up!"](#) at the RNC in 2016, really called Milo Yiannopoulos "one of the most brave people I've met," and seems to have believed Trump won the popular vote.

Флінн - теж пазл. Він був відвертим і критично ставився до пригод на Близькому Сході в Америці таким чином, що майже не чули у військової людини. У статті про Афганістан, яку він писав одного разу, він сказав: "Просто вбивство повстанців зазвичай служить для розмноження ворогів, а не віднімання їх". Він заперечив нашу інформацію там як "необізнану", "неправдиву" та "відключену".

У 2014 році Флінн був відсторонений від посади директора Агентства оборонної розвідки після серії сутичок із цивільним керівництвом та діячами в царині оборони та розвідки, придбавши репутацію важкого, меркурійного характеру, навколо якого відбулося занадто багато небажаних новин. Він був радником з питань розвідки Стенлі Маккрістала, а також публічно виступав проти політики Сирії уряду Обами таким чином, що приносив йому велику кількість недоброзичливості.

[Зірки та смуги повідомляли](#), що «він прийшов до Обами як керівника всесвітнього картеля злочинів, що підтримує ідеї джихадистів», погляди впливали з віри, що плани з повалення Башара Асада допомагали - будь то ненавмисно чи ні - крайніми ісламськими групами, такими як фронт Нусри .

Ще в 2012 році аналітик DIA підготував [звіт, в якому](#) попереджав, що помилкові зусилля щодо зміни режиму в Сирії можуть призвести до:

"Оголошене або незадеклароване князівство салафістів у Східній Сирії ... саме того, чого хочуть підтримуючі опозиції сили, щоб ізолювати сирійський режим ..."

Це стало основою суперечки, описаної пізніше в парі сенсаційних та суперечливих викриттів знаменитого макрекера Сі Херша, починаючи з доповіді 2013 року під назвою "[Чий Сарін ?](#)" У творі не сказано, що Асад не робив бомбардування, лише те, що деякі американські спецслужби вважали, що в Дамаску є хоча б ще один підозрюваний у нападі. Герш написав:

Flynn is also a puzzle. He's been outspoken and critical of America's Middle East adventures in a way that's almost unheard of in a military man. In a paper about Afghanistan he once wrote, he said, "Merely killing insurgents usually serves to multiply enemies rather than subtract them." He denounced our intel there as "ignorant," "incurious," and "disengaged."

Flynn was pushed out as director of the Defense Intelligence Agency in 2014 after a series of clashes with civilian leadership and figures within the defense and intelligence realms, acquiring a reputation as difficult, mercurial character around whom too many unwelcome news stories occurred. He had been an intelligence advisor to Stanley McChrystal, and also publicly opposed the Obama government's Syria policy in a way that earned him a lot of disfavor.

[Stars and Stripes reported](#) he "came to view Obama as head of a worldwide crime cartel supporting jihadist ideas," views derived from a belief that plans to topple Bashar al-Assad had aided — whether inadvertently or not — extreme Islamic groups like the Nusra front.

Way back in 2012, a DIA analyst produced [a report](#) warning that a misguided effort at regime change in Syria could lead to:

"a declared or undeclared Salafist principality in Eastern Syria... exactly what the supporting powers to the opposition want, in order to isolate the Syrian regime...."

This became the fulcrum of the dispute later described in a pair of sensational and controversial exposes by famed muckraker Sy Hersh, beginning with a 2013 report called, "[Whose Sarin?](#)" The piece did not say that Assad hadn't done the bombing, merely that some American intelligence officers believed there was at least another suspect in the attack near Damascus. Hersh wrote:

Помилкове представлення Білого дому того, що він знав про напад, і коли, відповідало його готовності ігнорувати розвідку, яка могла підірвати розповідь. Ця інформація стосувалася Аль-Нусри...

У [доповіді "Герш"](#) у *Лондонському огляді книг* цитується військовий чиновник, який описує атаку Саріна як "загрозу", порівнянну з епізодом затоки Тонкіна, тобто провокацію, спрямовану на те, щоб ввести нас у війну, що перевалила режим. Херш не був єдиним, хто повідомив про щось подібне. У Британії нагороджений репортер Роберт Фіск [також повідомляв](#) в *The Independent* подробиці про людей, які перебувають в Аль-Нусрі, які перевозили «хімічних попередників» до Саріна, і не раз піднімав питання щодо нападу, цитуючи службовців допомоги та інших працівників. наземні джерела.

Жоден випуск новин у Сполучених Штатах не проходитьиме ніде поблизу цієї історії. Насправді він швидко став настільки токсичним у Сполучених Штатах, багато новинних організацій до цього навіть не [посилаються \(або в Інтернеті\)](#) і не [обговорюють це](#) .

Зрештою, Флінн потрапить у біду не лише за те, що припустити, що атака Саріна в Сирії, можливо, не була роботою Асада, але й за [те, що він сказав заборонену річ \(заборонено для обговорення\) у Росії](#) . Його запитали під час візиту в Москву 2015 року до Москви, який приймав RT, чи, можливо, турецька розвідка [стояла \(відповідальна\)](#) за напад. Флінн відповів:

Хто знає? Я не маю для тебе гарної відповіді. Я не в змозі відповісти на ваше конкретне запитання.

Пізніше це отримає багато заголовків, особливо в контексті безладу « Росіягейт » . Але епізод Саріна насправді був менш суперечливим твердженням Флінна щодо Сирії. Більш вибуховою історією став другий твір Герша для *Лондонського огляду книг* , цитуючи Фліна в січні 2016 року.

The White House's misrepresentation of what it knew about the attack, and when, was matched by its readiness to ignore intelligence that could undermine the narrative. That information concerned al-Nusra...

The [Hersh report](#) in the *London Review of Books* quoted a military official describing the Sarin attack as a "ruse," comparable to the Gulf of Tonkin episode, i.e. a provocation designed to draw us into a regime-toppling war. Hersh wasn't the only one to report something like this. In Britain, award-winning reporter Robert Fisk [also reported](#) in *The Independent* details about al-Nusra men transporting "chemical precursors" to Sarin, and went on to raise questions more than once about the attack, quoting aid workers and other on-the-ground sources.

No news outlet in the United States would go anywhere near this story. In fact, it quickly became so toxic in the United States, many news organizations to this won't even [link \(on the Internet\)](#) to it [or discuss it](#).

Flynn would eventually get in trouble not only for suggesting the Sarin attack in Syria might not have been the work of Assad, but for [saying the forbidden thing \(not allowed for discussion\) in Russia](#). He was asked during a 2015 visit to Moscow hosted by RT if perhaps Turkish intelligence had been [behind \(responsible for\)](#) the attack. Flynn answered:

Who knows? I don't have a good answer for you. I'm not able to answer your specific question.

This would later get a lot of headlines, especially in the context of the Russiagate mess. But the Sarin episode was actually the less controversial assertion Flynn made with regard to Syria. The more explosive story was the second piece by Hersh for the *London Review of Books*, quoting Flynn in January of 2016.

Називаючи " [Військовим для військових](#) ", розповсюджене викриття розповіло, що, якщо це правда, була дивовижною історією: Об'єднані начальники штабів США в роки Обами протистояли цивільному керівництву і передавали розвідку Росії, Ізраїлю та Німеччині, розуміючи, що це розвідки будуть спрямовані до Асада для боротьби з місцевими ісламськими угрупованнями.

У доповіді цитується "колишній радник JCS", який сказав, що це:

Військової військової речі, а не якийсь - то зловісний сюжет Об'єданого комітету начальників йти навколо Обами і підтримати Асада.

Військові діячі, зазначає Герш, вважають, що "наполягання Обами на продовженні фінансування та озброєння так званих помірних повстанських груп" в Сирії призведе до катастрофи. Ця група вважала, що Туреччина вводить в оману Америку та її союзників, перенаправляючи «зброю та товари» не просто для модерації в Сирії, а для всіх там опозиційних сил, включаючи групи, як «Аль-Нусра», з метою зміни режиму в Дамаску.

Вважалося, що Туреччина готова взяти на себе цей ризик, щоб досягти падіння Асада, як крок до більшої мрії про відновлення Османської імперії.

На запитання Флінн сказав: "Туреччина дивилася інакше, коли справа стосувалася зростання Ісламської держави всередині Сирії".

Флінн дав [ще одне викликаюче інтерв'ю Мехді Хасану з Аль-Джазіри у 2015 році](#) після того, як його відсторонили від посади, заявивши, що це "навмисне рішення" адміністрацією Обами "робити те, що вони роблять". Він припустив, що його начальство приймає рішення, які надавали повноваження повстанським групам ще років. _

"Я вам скажу, це ще до 2012 року", - сказав він. "Коли ми були в Іраку, і ми мали прийняти рішення до того, як було прийнято рішення про вихід з Іраку".

Called "[Military to Military](#)," the sprawling expose told what, if true, was an amazing story: the U.S. Joint Chiefs of Staff in the Obama years were defying civilian leadership and passing intelligence to Russia, Israel and Germany, with the understanding that this intel would be sent on to Assad to combat local Islamic groups.

The report quoted a "former JCS adviser" who said it was:

A **military to military** thing, and not some sort of a sinister Joint Chiefs' plot to go around Obama and support Assad.

Military figures, Hersh reported, believed Obama's "insistence on continuing to finance and arm the so-called moderate rebel groups" in Syria would lead to disaster. This group felt Turkey was misleading America and its allies, rerouting "guns and goods" not just to moderates in Syria but to all opposition forces there, including groups like al-Nusra, with the aim of regime change in Damascus.

It was believed Turkey was willing to take that risk to achieve Assad's fall as a step toward a larger dream of restoring the Ottoman empire.

Flynn said, on the record: "Turkey was looking the other way when it came to the growth of the Islamic State inside Syria."

Flynn gave [another defiant interview to Mehdi Hasan of Al Jazeera in 2015](#) after he'd been pushed out of office, saying it was a "willful decision" by the Obama administration to "do what they're doing." He suggested his superiors had made decisions that empowered insurgent groups dating back years.

"I will tell you, it goes before 2012," he said. "When we were in Iraq, and we had decisions to be made before there was a decision to pull out of Iraq."

Все це було частиною стримувальної (терорної) зміни режиму (зміна глав урядів), яка нагадала про більш інтенсивну, заплутану версію епізоду ЗМЗ. Флінн належав до групи оборонної спільноти, яка вірила в обмін розвідкою з Росією, щоб перешкодити антиасадським групам в Сирії. Ці люди відчували відмову робити це означало, що вони «полонені мисленням холодної війни».

Йому проти цього було рішуче проти багатьох людей та установ, які критикували Обаму з протилежної точки зору.

Тим більше, що протягом другого терміну Обама велика кількість фігур - від Джона Маккейна до Хілларі Клінтон до міністра оборони Обама Ештона Картера, здавалося, озлоблена тим, що вони бачили у відмові Обама від більш рішучих дій у Сирії. Вони хотіли побачити, як Обама покарав Асада та Росію обох, особливо коли в 2013 році Асад перейшов "червону лінію", використовуючи цю хімічну зброю.

"Для пана Путіна коливання запрошують агресію", - написав Маккейн у виданні [2014 року](#) . Він та інші кидали виклик Обама більш прямо протистояти Путіну через перехід Росії в Крим та його зв'язки з Асадом. Олександр Мотл з Атлантичної ради, який став головним постачальником паніки « Росіягейту» , писав « [Росія: пора змінити режим \(зміна уряду\)](#) » ще в січні 2015 року - задовго до перших проблісків поточного скандалу через втручання у вибори.

All of this was part of a **containment (of terror)-vs.-regime change (changing heads of government)** debate that recalled a more intense, confusing version of the WMD episode. Flynn belonged to a group within the defense community that believed in sharing intelligence with Russia to thwart anti-Assad groups in Syria. These people felt refusing to do so meant being “captive to Cold War thinking.”

He was vigorously opposed in this by an array of people and institutions who were criticizing Obama from an opposite perspective.

Throughout Obama’s second term especially, a host of figures, from John McCain to Hillary Clinton to Obama Defense Secretary Ashton Carter, seemed infuriated by what they saw as Obama’s refusal to act more decisively in Syria. They wanted to see Obama punish Assad and Russia both, especially when Assad was said to have crossed the “red line” by using those chemical weapons in 2013.

“For Mr. Putin, vacillation invites aggression,” wrote McCain in [a 2014 op-ed](#). He and others challenged Obama to confront Putin more directly, over Russia’s move into Crimea *and* its ties to Assad. Alexander Motl of the Atlantic Council, which would become a principal purveyor of Russiagate panic, was writing “**Russia: It’s Time For Regime Change (change of government)**” as far back as January, 2015 — long before the first glimmers of the current scandal over election interference.

Іншою особою, яка кидає виклик Флінну, був Майкл Морелл, колишній виконуючий обов'язки директора ЦРУ. Морелл в 2016 році повинен був стати директором ЦРУ Хілларі Клінтон, якщо вона перемає на виборах, навіть коли він колись був об'єктом гострої критики демократів Хілл. Помічники сенатора Діани Фенштейн склали звіт Сенатського комітету з розвідки, опублікований у червні 2015 року, в якому стверджується, що Морелл [випустив низку фактичних викривлень](#) щодо тортур та інших тем у своїй книзі "Велика війна нашого часу".

Однак Морелл був надійним передовиком для розвідувальної спільноти протягом років Обама. Він взяв на себе ініціативу в [ляскаючи вниз \(відбиваючись\) іншої Херш виставити](#) виклик офіційної, Голлівуд готові взяти на себе героїчну захоплення бен Ладена. Адміністрація Обама завжди наполягала на тому, що він сміливо прилітає до Пакистану на власні дані, не знаючи і не погоджуючись з пакистанською розвідувальною службою ISI.

Герш розповів іншу історію. Цитуючи колишнього начальника ISI Асада Дуррані та ідентифікуючи начальника станції ЦРУ в Ісламабаді по імені, він стверджував, що Бін Ладен був схоплений і вбитий після переговорів з Пакистаном, називаючи ідею, що ISI не була причетною до «Льюїса Керролла» та «комічного».

Знову ж таки, це був не єдиний звіт, який пропонує щось подібне. Моя стара колега Карлотта Галл з " *Нью-Йорк Таймс*" також працювала над тим, що Пакистан знав, де знаходиться Бін Ладен. Карлотта провів 12 років охоплює Пакистан і Афганістан для *часів* . Вона [пізніше повідомити](#) що - то вона дізналася, досліджуючи книгу:

Я дізнався від високопоставленого працівника пакистанської розвідувальної служби про те, що ISI переховував Бін Ладена і [керував робочим столом](#) спеціально для того, щоб поводитися з ним як з розвідувальним активом.

Another person challenging Flynn was Michael Morell, former acting director of the CIA. Morell in 2016 was set to become Hillary Clinton's CIA director if she won election, even though he had once been the target of intense criticism of Hill Democrats. Aides to Senator Diane Feinstein composed a Senate Intelligence Committee report released in June of 2015 that claimed Morell [made a series of factual misstatements](#) about torture and other topics in his book, "The Great War of Our Time."

However, Morell had been a reliable front man for the intelligence community during the Obama years. He took the lead in [slapping down \(beating off\) another Hersh expose](#) challenging the official, Hollywood-ready take on the heroic capture of bin Laden. The Obama administration always insisted it daringly flew into Pakistan on its own intel, without the knowledge or assent of Pakistan's ISI intelligence service.

Hersh told a different story. Quoting former ISI chief Asad Durrani and identifying the CIA station chief in Islamabad by name, he claimed bin Laden had been captured and killed after a negotiation with Pakistan, calling the idea that the ISI wasn't involved "Lewis Carroll" and "comical."

Once again, this wasn't the only report suggesting something like this. An old colleague of mine, Carlotta Gall of the *New York Times*, had also run a piece suggesting Pakistan knew where bin Laden was. Carlotta spent 12 years covering Pakistan and Afghanistan for the *Times*. She would [later report](#) something she learned while researching a book:

I learned from a high-level member of the Pakistani intelligence service that the ISI had been hiding Bin Laden and [ran a desk](#) specifically to handle him as an intelligence asset.

Коли настав час США відреагувати на історію Херша, адміністрація Обами зробила це в особі Морелла, який засудив частину Герша як "[все неправильно](#)". Значна частина пресового корпусу стала стороною Морелла, а Пітер Берген із CNN [назвав](#) історію Герша "фарагою дурниць".

Так само, коли настав час реагувати на звільнення згубного звіту DIA, який передбачає, що зусилля щодо зміни режиму можуть призвести до посилення терористів у Сирії, Морелл був ключовим моментом. Він вскочив, коли Трамп вирішив внести твердження Флінна на цей рахунок у виборчу кампанію.

Під час перегонів 2016 року Трамп твітнув - це було початком моменту в історії, коли стало правдою, що твіт Трампа лежить в корені кожного головного американського культурного аргументу - про те, що Гіллари Клінтон була таємницею попередження DIA 2012 року. Він *посилався* на статтю [Брейтбарта](#) під назвою "[Хіллари Клінтон отримала таємну пам'ятку, в якій говориться про](#)" підтримку "[адміністрації Обами](#)" [ISIS](#)".

Це в свою чергу викликало редакцію *Politico*, яку Морелл називав твердженням "нісенітницею" та "теорією змови" на початку літа 2016 року. *Washington Post* погодився, назвавши твердження Трампа про те, що США "активно підтримують" терористичні групи "[химерними](#)".

Що це було, начебто. Точніше було б сказати, що елементи в армії вважають, що адміністрація Обами проводить політику, яка, можливо, завищила силу поміркованих в Сирії, недооцінила можливість, що зброя потрапить у чужі руки, або, можливо, - як припустив аналітик Х'ю Робертс, також [у Лондонському огляді книг](#) - просто розглядали групи, як Аль-Нусра, як «корисних допоміжних засобів у боротьбі з Ассадом». _

When it came time for the U.S. to respond to Hersh's story, the Obama administration did so in the person of Morell, who denounced the Hersh piece as "[all wrong](#)." Much of the press corps sided with Morell, with Peter Bergen of CNN [calling](#) the Hersh story a "farrago of nonsense."

Similarly, when it came time to respond to the release of that damaging DIA report suggesting regime change efforts might lead to empowered terrorists in Syria, Morell was a key voice. He jumped in when Trump decided to make Flynn's assertions on that score into a campaign issue.

During the 2016 race, Trump tweeted – this was the beginning of the moment in history when it started to be true that a Trump tweet was at the root of every major American cultural argument – that Hillary Clinton had been privy to the 2012 DIA warning. He linked to a *Breitbart* article entitled, "[Hillary Clinton Received Secret Memo Stating Obama Admin 'Support' for ISIS](#)."

This in turn triggered a *Politico* editorial by Morell calling the assertion "nonsense" and a "conspiracy theory," in early summer of 2016. The *Washington Post* agreed, calling Trump's claim that the United States was "actively supporting" terror groups "[bizarre](#)."

Which it was, sort of. It would have been more accurate to say elements within the military believed the Obama administration pursued policies that might have overestimated the strength of moderates in Syria, underestimated the possibility weapons would end up in the wrong hands, or perhaps – as analyst Hugh Roberts suggested, also [in the London Review of Books](#) – simply viewed groups like al-Nusra as "useful auxiliaries in the anti-Assad drive."

У будь-якому випадку, всього через кілька тижнів після виклику Трампа щодо ISIS, Морелл став одним з перших людей, які [звинуватили Трампа в тому, що він «мимовільний агент» Путіна](#). (Як не дивно, приблизно через півроку після того, як злітає "Росіягейт", Морелл спробував залити фурор холодною водою. Він сказав про змову, що "[ДИМ, але ВОГОНЬ взагалі немає](#)".)

Все це, мабуть, втомлює, але необхідне тло історії Флінна. Перш ніж у « Росгейт» хтось задумався, він викликав зневагу у Вашингтоні щодо проблеми Сирії з тих самих куточків, які пізніше звинуватили б його в участі в змові.

Насправді, бойові лінії « Сирія-суперечка» (суперечка про Сирію) продовжуватимуться майже точно з « Росіягейтом» протягом усього періоду, в історіях, що стосуються Фліна, а ні. Такі особи, як Маккейн та такі групи, як Атлантична рада, були ключовими гравцями в обох розповідях. Було б малоймовірним, якби ворожнеча, яку Флінн породжував за роки своєї діяльності в DIA, не вплинула на його пізніші з Росією медіа-скандали, деякі з яких були надзвичайно рибними.

Найпрозоріше стосувалося інциденту в 2014 році в Кембриджському університеті, за участі кандидата кандидатів наук на ім'я Світлани Лохової.

Ця історія була в новинах трохи з кінця березня, але імпорт її, схоже, ухилився від американської аудиторії. Немає ніякого способу жонглювати деталями, щоб зробити що-небудь, окрім химерного навмисного приготування на користь преси.

Для початку журналістам з різних інформаційних організацій з обох боків Атлантики, схоже, сказали, що Флінн має справу, якої він не мав. Лохова описує, що запитували журналістів MSNBC про нібито стосунки, кажучи, що їм повідомило джерело розвідки, що в ЦРУ "всі знають", що Флінн мав справу. Інші газети зв'язувалися з її колегами та начальниками, розпитуючи про її сексуальне життя.

In any case, just a few weeks after calling Trump out about ISIS, Morell became one of the first people to [accuse Trump of being an “unwitting agent”](#) of Putin. (Oddly, about a half year after, just as the Russiagate frenzy was taking off, Morell tried to pour cold water on the furor. He said of collusion, there was “[smoke, but no fire, at all.](#)”)

All of this is perhaps-tiresome but necessary background to the Flynn story. Before Russiagate was a thought in anyone’s mind, he aroused disdain in Washington over the Syria issue from the very corners that would later accuse him of being part of a conspiracy.

In fact, the [Syria-dispute \(dispute about Syria\)](#) battle lines would go on to track almost exactly with Russiagate throughout, in stories involving Flynn and not. Individuals like McCain and groups like the Atlantic Council were key players in both narratives. It would be improbable if the enmity Flynn generated from his years in the DIA didn’t impact his later Russia-related media scandals, some of which were extremely fishy.

The most transparent involved an incident in 2014 at Cambridge University, involving a PhD candidate named Svetlana Lokhova.

This story has been in the news a bit since late March, but the import of it seems to have eluded American audiences. There’s no way to juggle the details to make it anything but a bizarre intentional concoction for the benefit of the press.

To begin with, reporters from multiple news organizations, on both sides of the Atlantic, appear to have been told Flynn had an affair he did not have. Lokhova describes being asked by MSNBC reporters about the alleged relationship, saying they had been told by an intelligence source that in the CIA, “everyone knows” Flynn had the affair. Other newspapers contacted her co-workers and superiors, asking about her sex life.

Я зв'язався з чотирма новинними організаціями, щоб запитати, чи їм повідомили офіційні джерела, що у Флінна та Лохової була спільна справа. Ніхто не відповів на запис, і це включає торгові точки, такі як *Wall Street Journal*, які відповідали на інші запити.

Афера про казку не зробила паперів, але розповіли про візит, який Флінн провів на посаді начальника DIA на семінарі в Кембриджі в лютому 2014 року, в якому він нібито звернув увагу на Лохова на офіційну вечерю.

Це [вийшло в *Wall Street Journal*](#) на початку 2017 року, під заголовком передбачає **заслуговує на висвітлення в пресі (на суму звітності) непристойності (гріх)** була відмова Флінна розкривати контакт з лохів. _

"Колишній чиновник" сказав, що очікується, що Флінн повинен "повідомити чиновників про будь-які контакти з іноземцями, яких він не знав", додавши у цитаті, що такі люди, як Флінн, "індоктриновані, щоб повідомити про будь-яку аномальну поведінку, яку ви виявите".

У газеті, однак, додано, що правила щодо таких контактів не є "залізними (без винятку)", і цитував Дена О'Брайена, начальника відділення зв'язку DIA, попу-пухов ідею, що це "аномальний" контакт. "Нічого не піднялося до цього рівня", - сказав О'Браєн, який там був, із, за його словами, двадцятьма аспірантами.

Зустріч Флін-Лохова була розмовою у п'ятьох людей, яка тривала близько п'ятнадцяти хвилин, яка проходила буквально під носом двох світил британського розвідувального світу: колишнього шефа Мі6, сер Річарда Дірлоу та історика Мі5 Крістофера Ендрю. Лохова була запрошеним, попередньо схваленим гостем, який сидів поруч із колишнім главою британської розвідки.

"Імена всіх були подані", - говорить Лохова. "DIA була скопійована ... Думка про те, що про це не було повідомлено, є абсурдною".

I contacted four news organizations to ask if they'd been told by official sources that Flynn and Likhova had an affair. None answered on the record, and that includes outlets like the *Wall Street Journal* that did respond to other queries.

The affair tale didn't make the papers, but stories did run about the visit Flynn made as DIA chief to a seminar at Cambridge in February of 2014, in which he allegedly paid "disconcerting" attention to Likhova at an official dinner.

This [came out in the *Wall Street Journal*](#) in early 2017, under a headline suggesting the **newsworthy (worth reporting) impropriety (sin)** was Flynn's failure to disclose the contact with Likhova.

A "former official" told the paper Flynn was expected to "notify officials about any contacts with foreigners he didn't know," adding in a quote that people like Flynn are "indoctrinated to report any anomalous behavior that you detect."

The paper added, however, that rules about such contacts aren't "**ironclad (without exceptions)**," and quoted Dan O'Brien, chief of the DIA's liaison office, poo-hooing the idea this was "anomalous" contact. "Nothing rose to that level," said O'Brien, who was there, with, he said, about twenty graduate students.

The Flynn-Likhova encounter was a five-person conversation lasting about fifteen minutes, taking place literally under the noses of two luminaries of the British intelligence world: former Mi6 chief Sir Richard Dearlove and Mi5 historian Christopher Andrew. Likhova was an invited, pre-approved guest, sitting next to the former head of British intelligence.

"Everyone's names were submitted," Likhova says. "The DIA was copied... The idea that this was unreported is absurd."

Journal шматок продовжував говорити лохів сидів поруч з Флінном (вона насправді, здається, був через дорогу від нього, поруч з Dearlove). Він цитував статтю професора та наставника Лохова Ендрю, вказуючи, що вона показала Фліну "еротичну листівку".

Листівка жарт. Він був посланий збіглим І. В. Сталіна до fiancée (призначена наречена) своєму друг, який би допоміг йому бігти вигнання в 1912 році в ній, Сталін прикидається полум'яний залицяльник з fiancée свого друга, імовірно на користь царської охоранки шпигуни, які читали б її (Лохова та Андрій отримали листівку саме тому, що її насправді перехопили та зберігали в офіційних архівах).

Сталін закінчив листівку написавши: "Я цілую тебе горяче (просто цілуватися недостатньо)". Думаючи про поцілунки Сталіна не змінює для мене еротичний нерв, але все це вийшло, як медонос, який надходить у друк.

На запитання про твір, *Журнал* відповів:

Нічого про історію Журналу не можна прочитати, щоб припустити, що пані Лохова була шпигункою. Натомість стаття Журналу була прямим повідомленням про стурбованість слідчих, що пан Флінн не повідомив Міністерству оборони про свою взаємодію з жінкою подвійного британсько-російського громадянства, незважаючи на встановлену практику.

Ніхто в пресі ніколи не звертався з цього приводу в той час, коли це сталося в 2014 році, коли, зрештою, Флінн був ще одним з головних американських шефів з питань розвідки. Насправді, не ясно, коли це вперше постало як питання. Здається, Флінн після цього обіду пройшов перевірку безпеки. Минуло б майже три роки, перш ніж занепокоєння цієї зустрічі вилилося в трьох різних розповідях.

The *Journal* piece went on to say Lokhova sat next to Flynn (she actually seems to have been across from him, next to Dearlove). It quoted an article by Lokhova's professor and mentor, Andrew, saying she'd shown Flynn an "erotic postcard."

The [postcard](#) is a joke. It was sent by a fugitive Joseph Stalin to the fiancée ([intended bride](#)) of a friend who'd helped him escape exile in 1912. In it, Stalin pretends to be an ardent suitor of his friend's fiancée, presumably for the benefit of Tsarist *Okhrana* spies who'd be reading it (Lokhova and Andrew got the postcard precisely because it was in fact intercepted and retained in official archives).

Stalin ended the postcard writing, "I kiss you h-h-hotly (just kissing isn't enough)." Thinking about Stalin kissing doesn't tweak the erotic nerve for me, but it all came off as a honeypot come-on in print.

Asked about the piece, the *Journal* replied:

Nothing about the *Journal's* story can fairly be read to suggest that Ms. Lokhova was a spy. Instead, the *Journal's* article was a straightforward report about investigators' concern that Mr. Flynn failed to report his interaction with a woman of dual British-Russian citizenship to the Department of Defense, despite established practice.

Nobody in the press was ever called about this at the time it happened in 2014, when, after all, Flynn was still one of America's top intel chiefs. In fact, it's not clear when it first came up as an issue. Flynn seems to have passed a security review after that dinner. It would be nearly three years before concerns about the encounter spilled out, in three different narratives.

Журналісти спочатку розказали розповіді про справу, потім сказали Флінну не повідомити про контакт, а потім нарешті сказали, що проблема є офіційним попередженням, яке було передано американській владі про інцидент.

У цій останній ітерації історії, як говорилося, двоє людей були "занепокоєні" та "невдоволені" "очевидною близькістю", яку Флінн показав у п'ятнадцятихвилинній груповій розмові: Dearlove та Стефан Гальпер, професор та спонсор семінару Кембриджської розвідки. який був публічно **відсторонений (визнаний)** інформатором ФБР, коли ця історія зламалася.

Halper і Dearlove , як говорили, думали , Флінн , можливо, були « під загрозою російською розвідкою» через увагу до лохів, незважаючи на те, що вона працювала в тісноті з високопоставленими британськими розвідувальними **ветеринарами (ветерани)** в протязом багатьох років до і після «дезорганізуючої "Інцидент.

Якщо хтось із DIA, Dearlove чи Кембриджського університету був стурбований Лоховою, вони мали смішний спосіб цього показати. Більше року після цього Лохова продовжувала запрошуватись на функції високого рівня разом із заїжджими представниками розвідки, включаючи американців.

Наприклад, 1 травня 2015 року директор семінару Кембриджської розвідки надіслав групову електронну пошту з побоюванням щодо майбутнього візиту нового керівника DIA Обами, генерала Вінсента Стюарта.

"На жаль, ні я, Кріс Ендрю, ні сер Річард Дірлоув не будемо в Кембриджі (або в країні) того дня, тому у нас виникають проблеми", - написав режисер. Звертаючись до Лохової та інших студентів, керівник семінару сподівався, що всі вони "зустрінуться з генералом Стюарт", щоб "відкрити, над чим працює кожен з вас".

"Поганий шпигунський роман", - сказала мені Лохова. «Ніхто не купив би цей роман».

Reporters were first pitched tales of an affair, then told Flynn failed to report the contact, then finally told the problem was an official warning that was “passed” to American authorities about the incident.

In this last iteration of the story, two people were said to be “alarmed” and “disconcerted” by the “apparent closeness” Flynn showed in that fifteen-minute group conversation: Dearlove, and Stefan Halper, the professor and Cambridge Intelligence Seminar sponsor who was in the process of being publicly **outed (identified)** as an FBI informant when this story broke.

Halper and Dearlove were said to have thought Flynn may have been “compromised by Russian intelligence” because of the attention paid to Likhova, even though she worked in close quarters with senior British intelligence **vets (veterans)** for years, before *and* after the “disconcerting” incident.

If any of the DIA, Dearlove, or Cambridge University had concerns about Likhova, they had a funny way of showing it. For more than a year after, Likhova kept being invited to high-level functions with visiting intelligence officials, Americans included.

On May 1, 2015, for instance, the Cambridge Intelligence Seminar director sent a group email worrying about the coming visit of Obama’s new DIA chief, General Vincent Stewart.

“Unfortunately, neither myself, Chris Andrew nor Sir Richard Dearlove will be in Cambridge (or in the country) that day, we thus have a problem,” the director wrote. Addressing Likhova and other grad students, the Seminar head hoped they would all “meet with General Stewart” to “discover what each of you is working on.”

“A bad spy novel,” Likhova told me. “Nobody would buy this novel.”

Кажуть, що Халпер не подав скарги сам. Це [обліковий запис New York Times](#) з травня 2018 року: _

Джерело стривожило очевидна близькість генерала з росіянокою, яка також була присутня. Занепокоєння було досить сильним, що спонукало іншу людину передати попередження американській владі про те, що містер Флінн може бути скомпрометований ...

Якщо Гальпер був ФБР, і він був "утривожений", чому "інша людина" повинна була зробити попередження?

Це може бути тому, що його навіть не було на розглянутій вечері. Принаймні, я не зміг підтвердити, що він там. Якби він був, він, схоже, не був у слуханні сумнозвісної розмови, за словами Лохова та ще одного джерела.

Більше того, коли сталося попередження? Чому він не прийшов в кінці 2016 і початку 2017 року, коли *Financial Таймс*, *Wall Street Journal*, то *Вашингтон Post* та інші новинні випуски були всі отримувати дзвінки з офіційних джерел про це обіді?

Преса закономірно відповіла на все це зрілим способом. MSNBC влітку 2018 року мав [Малкольма Нанса](#), кажучи, що Флінн "можливо, мав контакт з російським розвідником" у Кембриджі. Ненс також твітнув, що Флінн був « [спійманий у медовий горщик FSB](#) ».

Немає жодних доказів, коли Лохова ніколи не опитувалась будь-якою владою або підозрювалась у будь-яких зв'язках зі службою розвідки. Здається, вона просто етнічно російська людина, яка спілкувалася з Флінном. Чому хтось переживе проблеми, намагаючись перетворити його взаємодію з нею на заголовок, здається принаймні таким же новинним, як і сама взаємодія.

Halper is said not to have made the complaint himself. This is the [New York Times account](#), from May, 2018:

The source was alarmed by the general's apparent closeness with a Russian woman who was also in attendance. The concern was strong enough that it prompted another person to pass on a warning to the American authorities that Mr. Flynn could be compromised...

If Halper was FBI, and he was the one "alarmed," why did "another person" need to make the warning?

It might be because he was not even at the dinner in question. At least, I haven't been able to confirm that he was there. If he was, he doesn't seem to have been within earshot of the infamous conversation, according to Likhova and one other source.

Moreover, when did the warning happen? Why didn't it come up in late 2016 and early 2017, when the *Financial Times*, the *Wall Street Journal*, the *Washington Post* and other news outlets were all getting calls from official sources about this dinner?

The press naturally responded to all of this in mature fashion. MSNBC in summer 2018 had [Malcolm Nance on](#), saying Flynn "may have had contact with a Russian intelligence officer" at Cambridge. Nance also tweeted that Flynn was "[caught in an FSB honeypot](#)."

There's no evidence Likhova was ever interviewed by any authorities or suspected of any intelligence links. She appears to be just an ethnically Russian person who interacted with Flynn. Why anyone would go through the trouble of trying to make his interactions with her into a headline seems at least as newsworthy as the interaction itself.

Через роки після цієї «неспокійної» зустрічі з Флінном, Лохова, яка ніколи не спілкувалася (спілкувалася соціально) з Гальпером і не любила (не любила) його, запрошували на вечерю з Гальпером та його дружиною. Запрошення надійшло через електронний лист від Ендрю в січні 2016 року:

Шановна Світлане...

Стеф та Лезлі Холпер обрали вечерю в [редагованому] суботу 20 лютого, тому будь ласка, будьте вільні цієї дати та приєднуйтесь до нас

найкращі побажання

Кріс

Лохова наполягала на тому, що запрошення "не підтверджує нічого іншого, ніж це було дивно в той час". Проте, враховуючи діяльність Гальпера пізніше того ж року, це не дивно.

Розслідування "Ураган перехресного вогню" офіційно не розпочалося до кінця липня того ж року. Але відомо, що Холпер вперше спілкувався з Картером Пейдж на конференції в Англії за місяць до цієї дати. Зазвичай це або [зовсім не пояснюється](#) в повідомленнях з преси, або пояснюється як можливо, що стосується якогось іншого розслідування.

Щомісяця Вашингтон [висловлював припущення](#), що триває розслідування Page, пов'язане з попередньою спробою трьох засуджених російських шпигунів вербувати його. Як такий, не було "причини" [mag \(журнал\)](#) міг вважати "сумнівом будь-яку діяльність [Гальпера] як невідповідну". Чому, однак, Холпер хотів би поговорити з Лоховою на початку того ж року, після того, як вона так хвилювалася за неї?

Years after this “disconcerting” encounter with Flynn, Lokhova, who had never **socialized (met socially)** with Halper and **disliked (did not like)** him, was invited to dinner with Halper and his wife. The invite came via an email by Andrew in January of 2016:

Dear Svetlana...

Stef and Lezlee Halper have opted for dinner at [redacted] on Sat 20 Feb, so please keep that date free and join us

best wishes

Chris

Lokhova insisted the invite “does not prove anything other than it was strange at the time.” Still, given Halper’s activities later that year, it’s odd.

The “Crossfire Hurricane” investigation didn’t officially begin until the end of July of that year. But it’s known Halper first communicated with Carter Page at a conference in England over a month before that start date. This is usually either [not explained at all](#) in press reports, or explained as possibly pertaining to some other investigation.

Washington Monthly [suggested](#) there was an ongoing probe of Page related to an earlier attempt by three convicted Russian spies to recruit him. As such there was “no reason” the **mag (journal)** could see to “question any of [Halper’s] activities as inappropriate.” Why however would Halper want to talk with Lokhova earlier that year, after being so concerned about her?

Дві інші розповіді Фліна були менш очевидно смішними, але все ж обрамлені дивним чином. Ганебний візит Флінна в грудні 2015 року до Росії, коли він сидів поруч з Володимиром Путіним, був часто поширеним сенсаційним пунктом, переданим журналістам влітку 2016 року. Серед іншого, він опинився в досьє экс-шпигуна Крістофера Стіла.

Візит Флінна до RT спричинив багато роздачі одягу та вибуху в головах ЗМІ. Наприклад, це було одне з даних, яке призвело Аль Франкена до думки, що Флінн є "небезпекою для Республіки". Розкриття доповіді Мюллера про те, що Флінн уже був під слідством, "виходячи з його відносин з російським урядом", про що раніше було натякано, вважається пов'язаним з цією подією.

Ця історія теж пішла за дивною дугою. Після того, як це стало публічною суперечкою, адвокат Фліна Роберт Келнер зробив заяву, що Флінн "широко" ознайомив DIA "[до і після](#)" поїздки по Росії. Ця відмова від відповідальності незабаром [почала з'являтися](#) в новинних повідомленнях про поїздку, що зосереджувалося більше на тому, що не повідомити про оплату.

У травні 2017 року Агентство оборонної розвідки дало сенатському комітету з питань судової влади класифікований інструктаж про Фліна. У серпні тодішній голова судової влади Сенату Чак Грасслі надіслав [цей лист](#) із проханням дозволу на розсекречення "ключової інформації", представленої DIA в травневій взаємодії, додавши, що "публічне звільнення не представлятиме ніякого постійного ризику для національної безпеки", і "Бути в інтересах суспільства".

Розсекретування ніколи не відбулося, але був принаймні один звіт Джона Соломона [на The Hill, який](#), здається, натякає на його зміст. Соломон заявив, що Флінн проводив великі зустрічі з DIA до і після поїздки, інструктажі, які включали "між двома та дев'ятьма службовцями розвідки" та "надавали помірно корисну інформацію". _

Two other Flynn stories were less obviously ridiculous, but still framed in odd ways. Flynn's infamous December 2015 visit to Russia, when he sat next to Vladimir Putin, was an oft-circulated sensational item passed to reporters in the summer of 2016. Among other things, it ended up in ex-spy Christopher Steele's Dossier.

Flynn's RT visit caused much rending of garments and exploding of media heads. It was one of the data points that led Al Franken to suggest Flynn was a "danger to the Republic," for instance. The Mueller report's disclosure that Flynn was already under investigation "based on his relationship with the Russian government," which has been hinted at a few times previously, is presumed to be connected to this event.

This story, too, followed a weird arc. Well after it became a public controversy, Flynn's lawyer, Robert Kelner, made a statement that Flynn "extensively" briefed the DIA "[before and after](#)" the Russia trip. This disclaimer soon [started appearing](#) in news reports about the trip, which focused more on the failure to report the payment.

In May 2017, the Defense Intelligence Agency gave the Senate Judiciary Committee a classified briefing about Flynn. In August, then-Senate Judiciary chief Chuck Grassley sent [this letter](#) asking for permission to declassify "a key piece of information" presented by the DIA in that May interaction, adding "public release would not pose any ongoing risk to national security" and would "be in the public interest."

The declassification never happened, but there's been at least one report from John Solomon [at The Hill](#) seeming to hint at its contents. Solomon said Flynn had extensive meetings with the DIA before and after the trip, briefings that included "between two and nine intelligence officials" and "produced moderately useful" information.

Це була історія про знущену, зголоднену екс-DIA розпродажу Володимиру Путіну, чи це була про чиновника із світу, де ніхто ніколи не виходив на пенсію, який поїхав у затверджену подорож для встановлення фактів?

Відповідно до викрійки, спочатку просочилась найжахливіша версія цієї казки, в той час як ускладнюються деталі, які з'ясовуються після того, як заголовки вже об'їхали землю в кілька тисяч разів. Це означало історію, яка була б більше **стрибком у стрибку (могла зійти в будь-якому випадку)**, якби все було представлено одразу, а не стало **проклятим (звинувачуючим)** елементом розповіді про змову.

Те ж саме стосується найбільш згубних з флінських історій: **історія *Washington Post*** від 12 січня 2017 року Девіда Ігнатія, в якій просочилися новини, що Флінн по телефону спілкувався з російським послом Сергієм Кисляком після того, як Обама **вигнав (викинув)** російських дипломатів. Ключовий уривок: _

За словами вищого урядовця США, Флінн подзвонив послу Росії Сергію Кісляку 29 грудня, в день, коли адміністрація Обами **оголосила про висилку** 35 російських чиновників, а також про інші заходи в помсту за **злом (крадіжка інформації з серверів DNC - що, здається, росіяни цього не робили)**. Що сказав Флінн, і чи це він підірвав санкції США? Закон **Логана** (хоча і ніколи не застосовується) забороняє громадянам США від листування, яке має намір впливати на закордонний уряд щодо «суперечок» із США. Чи порушився її дух?

Це було чудовисько історії. За зміст такого виду перехоплення репортеру було **не мало** (що юридично найменше).

Was this a story about an embittered, cash-hungry ex-DIA selling out to Vladimir Putin, or was it about an official from a world where nobody ever really retires who went on an approved fact-finding trip?

Fitting the pattern, the most nefarious version of this tale was leaked first, while complicating details trickled out after headlines had already circled the earth a few thousand times. This meant a story that would have been more of a [jump ball \(could come down either way\)](#) had everything been presented at once instead became a [damning \(blaming\)](#) element of the collusion narrative.

Same goes for the most damaging of the Flynn stories: the January 12, 2017 [Washington Post story](#) by David Ignatius, in which news leaked that Flynn had spoken to Russian ambassador Sergei Kislyak by phone after Obama [expelled \(threw out\)](#) Russian diplomats. The key passage:

According to a senior U.S. government official, Flynn phoned Russian Ambassador Sergey Kislyak several times on Dec. 29, the day the Obama administration [announced the expulsion](#) of 35 Russian officials as well as other measures in retaliation for the [hacking \(stealing information from DNC servers – which it now appears the Russians did not do\)](#). What did Flynn say, and did it undercut the U.S. sanctions? The [Logan Act](#) (though never enforced) bars U.S. citizens from correspondence intending to influence a foreign government about “disputes” with the United States. Was its spirit violated?

This was a monster of a story. It was [no small thing](#) (legally least of all) for the content of this kind of intercept to be given to a reporter.

Більше того, воно вийшло більш-менш одночасно з вибуховою публікацією досьє Стіла, а також супровідна просочена казка про Трампа, яку передавали доповідь чотирма начальникам розвідки. У цьому середовищі будь-яка історія про будь-який контакт з росіяниною здавалася подією, що підірвала світ.

Ігнатій **частина (газетна стаття)** була країна в паніці майже всю ніч. Виконуюча обов'язки генпрокурора Саллі Йейтс сказала, наприклад, що вона вважає, що Флінн "скомпрометований".

Що насправді Флінн робив у тих дзвінках із Кисляком? Врешті-решт він визнав свою вину у брехні про дві речі.

Перше правопорушення, яке стосується нерозголошення, підштовхнуло інші країни проти вибору голосування Ради Безпеки ООН із засудженням ізраїльських поселень. Мабуть, він попросив Кісляка та інших країн виступити проти або відкласти голосування, яке в підсумку пройшло (лише США утрималися).

Інша графа стосувалася того, щоб сказати слідчим: « [Не дуже. Я не пам'ятаю. Це було не так: "Не робіть нічого"](#) », коли його запитували, чи сказав він Кісляку не брати участь у "відповіді" на розставання Барака Обами російських дипломатів за втручання у вибори.

Ізраїльське питання видається більш серйозним, здавалося б, намаганням провести зовнішню політику до вступу на посаду. За словами Мюллера, Дональд Трамп навіть покликав президента Єгипту Абдела Фаттаха аль-Сісі 22 грудня, якраз перед тим, як аль-Сісі відклав голосування в ООН.

Якщо що-небудь є порушенням Закону Логана, це те, але цього ніколи не було поруч із скандалом громадськості, в який перетворився заклик Кісляка. Порівняно з голосуванням ізраїльтян, переконати Росію не надмірно реагувати на висилки здається відносно незначним питанням, якщо тільки це не є частиною більшого російського змови. Наскільки ізольовано був би цей дзвінок? Навіть Ігнатій в своєму *повідомленні* шматка, писав:

Moreover, it came out more or less simultaneous to the explosive publication of the Steele dossier, along with the accompanying leaked tale of Trump being handed the report by four intel chiefs. In this environment, any story about any contact with a Russian seemed like a world-detonating event.

The Ignatius [piece \(newspaper article\)](#) had the country in a panic almost overnight. Acting Attorney General Sally Yates said she believed Flynn was “compromised,” for instance.

What did Flynn actually do in those calls with Kislyak? He eventually pleaded guilty to lying about two things.

The first offense involved not disclosing he’d pushed other countries to oppose a major U.N. Security Council vote condemning Israeli settlements. Apparently, he asked Kislyak and other countries to oppose or delay the vote, which eventually passed (with only the U.S. abstaining).

The other count involved telling investigators “[Not really. I don’t remember. It wasn’t, ‘Don’t do anything.’](#)” when asked if he’d told Kislyak not to engage in a “tit-for-tat” response to Barack Obama’s parting expulsions of Russian diplomats for election interference.

The Israeli issue seems more serious, a seeming effort to conduct foreign policy before taking office. According to Mueller, Donald Trump even called Egyptian President Abdel Fattah al-Sisi on December 22, just before al-Sisi postponed the U.N. vote.

If anything is a Logan Act violation, it’s that, but this was never near the public scandal the Kislyak call turned into. Compared to the Israeli vote, convincing Russia not to overreact to expulsions seems like a relatively minor issue, unless it’s part of a larger Russian conspiracy. In isolation, how nefarious would that call have been? Even Ignatius, in his *Post* piece, wrote:

Якщо контакти команди Трампа допомогли відвернути росіян від контратаки, можливо, це добре. Але нам слід знати факти.

Через чотири дні після інавгурації Трампа Флінн був допитаний ФБР у Білому домі. Агенти описували його як "[розслабленого та веселого](#)", коли вони стукали, навіть пропонуючи їм провести "маленьку екскурсію" по району навколо його офісу "Західне крило". Ця сцена є химерною з будь-якого кута. Не знати про те, що ФБР прямує до своїх *кохонів (яєць, каміння)*, в цей момент здається немислимим, особливо для людини, чия нібито робота повинна була бути параноїчною від імені Сполучених Штатів.

Незабаром після цього, у відповідь на запит Комітету судової влади щодо стенограми заклику Флінна, тодішній директор ФБР Джеймс Комі натомість поінформував комітет особисто.

У цьому брифінгу він розповів про обставини дзвінків з Домініканської Республіки відпусткою (занадто важким?) Флінном до Кисляка наприкінці грудня 2016 року та передав враження слідчих агентів, що вони "нічого не бачили, що змусило їх повірити [він був] бреше» у своєму інтерв'ю.

Флінн продовжував визнавати свою вину у брехні у ФБР про ці контакти. Але це не закінчило справу для всіх. Сенатський комітет з питань судової влади продовжував просити стенограми викликів, для порівняння. Міністерство юстиції [в особі Рода Розенштейна продовжувало відмовлятися](#). Другий лист Граслі до Розенштейна з цього приводу надзвичайний. Це все, окрім як викладає думку про те, що угода Флінна про визнання вини не відповідає фактичним фактам справи:

If the Trump team's contacts helped discourage the Russians from a counter-retaliation, maybe that's a good thing. But we ought to know the facts.

Four days after Trump was inaugurated, Flynn was interrogated by the FBI in the White House. Agents described him as "[relaxed and jocular](#)" when they came knocking, even offering to give them a "little tour" of the area around his West Wing office. This scene is bizarre from every angle. To be unaware the FBI was coming straight for his *cozones* (eggs, stones) in that moment seems unthinkable, especially for a man whose ostensible job was to be paranoid on behalf of the United States.

Shortly after that, in response to a Judiciary Committee request for a transcript of the Flynn call, then-FBI director James Comey instead briefed the committee in person.

In this briefing he described the circumstances of calls made from the Dominican Republic by the vacationing (too hard?) Flynn to Kislyak in late December 2016, and conveyed the impression of investigating agents that they "saw nothing that led them to believe [he was] lying" in his interview.

Flynn did go on to plead guilty to lying to the FBI about those contacts. But that didn't end the matter for everyone. The Senate Judiciary Committee kept on asking for the transcripts of the calls, for comparison purposes. The Department of Justice, [in the person of Rod Rosenstein, kept refusing](#). Grassley's second letter to Rosenstein about this issue is remarkable. It all but spells out the idea that Flynn's plea deal doesn't fit the actual facts of the case:

Конгрес та американський народ повинні знати про будь-які подібні невідповідності, які можуть існувати. Конгрес повинен бачити самі основні докази, а не лише висновки про докази, які прокурори та підсудний погодилися описати публічно.

Ця суперечка залишається продовженою, один із ряду гірких аргументів, які вибухнули щодо цієї справи. У чому тут питання? Ми, мабуть, не будемо знати, якщо і поки документи не будуть оприлюднені.

Найбільш **дійсно вбивчий (дійсно пошкодивши)** розповідь про Флінна, який вийшов в протязом цього часу не було про Росію, але Туреччині. 8 листопада 2016 року Флінн опублікував [Op-Ed у пагорбі](#) під назвою « [Наш союзник Туреччина перебуває в кризі та потребує нашої підтримки](#) ».

Твір засудив турецького священнослужителя Фетхуллаху Гюлена як радикального ісламіста та "Туреччину бін Ладена". Флінн заявив, що Гюлен стояв за спробою державного перевороту в липні 2016 року, і заявив, що США повинні відмовити йому у в'їзді.

Здається, Флінн отримав свої розмови від двох чоловіків, яких згодом [звинуватили у порушенні](#) закону про лобіювання закордонного впливу FARA. Флінну не пред'явлено звинувачення, і це лише "особа А" в обвинувальному висновку. Зокрема, в обвинуваченні Флінна в іншій, пов'язаній з Росією справі, [згадуються](#) "суттєво неправдиві заяви", які він, як кажуть, зробив щодо Туреччини. Чому йому не пред'явлено звинувачення у справі "Туреччина"?

Макет у багатьох оповіданнях, таких як Флінн, - це звинувачення у неналежній російській зв'язці, за якою йде інтенсивне розслідування, за яким слід розслідувана фігура, що лежить чи спотикається під допитом, що спричиняє більше заголовків та більше розслідувань.

Congress and the American people to be aware of any such inconsistencies that may exist. Congress needs to see the underlying evidence itself, not merely the conclusions about the evidence that prosecutors and a defendant have agreed to describe publicly.

This dispute remains ongoing, one of a number of bitter arguments that have broken out about this case. What is the issue here? We probably won't know unless and until the documents are made public.

The most **genuinely damning (truly damaging)** story about Flynn that came out during this time was not about Russia, but Turkey. On November 8, 2016, Flynn published [an Op-Ed](#) in *The Hill* called "[Our Ally Turkey is in Crisis and Needs Our Support.](#)"

The piece denounced Turkish cleric Fethullah Gülen as a radical Islamist and "Turkey's bin Laden." Flynn claimed Gülen was behind a July 2016 coup attempt, and said the United States should deny him entry.

Flynn seems to have gotten his talking points from two men who were subsequently [charged with violating FARA](#), the foreign-influence lobbying law. Flynn has not been charged, and is merely "Person A" in the indictment. Notably, the indictment of Flynn in the other, Russia-related case [mentions](#) "materially false statements" he was said to have made about Turkey. Why has he not been charged in the Turkey case?

The pattern in a lot of the stories like Flynn's is an accusation of an improper Russian connection, followed by an intense investigation, followed by the investigated figure lying or stumbling under questioning, spurring more headlines and more investigation.

Але врешті-решт ми часто виявляємо, що причина розслідування в першу чергу сумнівна або принаймні хибна, сама по собі обмовлена обманами чи публічними оманами, що робить її гігантською курячо-яєчною плутаниною: хто брехав першим, слідчим чи слідчим?

Єдиним конкретним висновком доповіді Мюллера є те, що все, що відбувалося в кожному з цих окремих випадків, врешті-решт вони виявилися не пов'язаними або, принаймні, не пов'язаними із змовою з Росією щодо втручання у вибори.

Але вони були пов'язані *будь-яким* чином? Які докази колись існували, пов'язуючи всі ці різні епізоди та персонажі разом - Пейдж, Манафорт, Пападопулос, Флінн, навіть Майкл Капуто? У деяких із цих випадків незрозуміло, що в розслідувальній картині ніде не було офіційного російського зв'язку, але всі вони опинилися в одній купі.

Так само, як і в епізоді з Лоховою, уявлення про те, що всі точки, пов'язані між собою, були схожими на будь-яку іншу медіа-провокацію. Багато з цих легенд розпочалися з розгляду зонду ФБР під час слухань в Конгресі 20 березня 2017 року за участю Джеймса Комі - де члени конгресу та їхні свідки знали і більше, і менше, ніж їх пускали на камеру.

But in the end we often find that the reason for investigating in the first place is dubious or at least flawed, itself wrapped in deceptions or public misrepresentations, making it a giant chicken-egg mess: who lied first, the investigators or the investigated?

The one concrete conclusion of the Mueller report is that whatever was going on in each of these individual cases, in the end they proved not to be related, or at least not related to a conspiracy with Russia to interfere with the election.

But were they related in *any way*? What evidence ever existed tying all of these disparate episodes and characters together – Page, Manafort, Papadopoulos, Flynn, even Michael Caputo? In some of these cases it's not clear there was ever an official Russian connection anywhere in the investigative picture, yet they all ended up lumped in the same pile.

Much like the episode with Lokhova, the notion that all of the dots connected seems to have been as much as anything else a media provocation. Many of these legends began with the rollout of the FBI probe, in a March 20th, 2017 congressional hearing involving James Comey – where members of congress and their witnesses knew both more and less than they were letting on for the cameras.

6. Розвідувальній спільноті потрібна прибирання будинку

Джон Бренан та ЦРУ заявляють, що життя, якщо їхня робота буде розсекречена, загрожує небезпеці. Це виправдання працює лише стільки разів

[Метт Тайббі](#) 30 травня 2019 року

« [Якби я сказав вам, що 'д повинен вбити вас](#) .» Це втомлений поп-кліше мем протягом століть. Ще в 2000 році, коли Адам Гарсія намагався покласти його на Пайпера Перебо в *Койоті Потворному* , вона застогнала: "Це оригінально".

6. The intelligence community needs a house-cleaning

John Brennan and the CIA claim lives will be endangered if their work is declassified. That excuse only works so many times

[Matt Taibbi](#) May 30, 2019

[“If I told you, I’d have to kill you.”](#) It’s been a tired pop-cliché meme for ages. Way back in 2000, when Adam Garcia tried to lay it on Piper Perabo in *Coyote Ugly*, she groaned, “That’s original.”

Це звернуло оченята в *Top Gun* в 198 році 6. Якщо повернутися хоча б настільки далеко, ми знаємо, що це звичайно фігня, коли хтось каже, що вони зберігають у вас прикро таємницю для вашого блага.

Колишній директор ЦРУ Джон Бренан втягує цей трюк зараз, і преса знову сприймає його серйозно, незважаючи на його доведену ненадійність.

Бренан має досконалу історію брехні громадськості, найбільш ганебно щодо [комп'ютерів, які контролюють ЦРУ](#), [співробітники Сенату](#) використовували для підготовки звіту про катування. На запитання, чи це правда, що ЦРУ шпигувало за конгресом, коли воно здійснювало нагляд за цим агентством, Бренан все, окрім серця, охопило його серце. "Ніщо не може бути далі від істини", - [сказав](#) він [Андреа Мітчелл](#) під час панельної дискусії, похитавши головою. "Ми б цього не робили!"

Бренан завжди мав каміння. У комп'ютерній справі Сенату він не обмежувався верхи усному запереченні. Пізніше його ЦРУ [підготувало звіт, в якому очищав заявлений](#) "потенційний несанкціонований доступ" до Комітету з розвідки Сенату.

Бренан також одного разу заявив, що в програмі вбивства безпілотників не було "[єдиної побічної смерті](#)"; стверджував (неточно, здається), що Осама бін Ладен [використовував свою дружину як щит людини](#) під час своєї зустрічі з [морськими тюльнями \(матросами спеціальних операцій\)](#); та надав неточній інформації конгресу про ефективність програм розпиту, [розширених ЦРУ \(катування\)](#).

Його також [допитували щонайменше двічі](#) при розслідуванні витоків. Один стосувався історії з 2012 року. Того року, за тиждень або близько того, до 2-ї річниці смерті Бін Ладена, речник Білого дому Джей Керні сказав:

У нас немає достовірної інформації про те, що терористичні організації, включаючи «Аль-Каїду», планують напади в США, щоб вони збіглися з річницею смерті Бін Ладена.

It drew eye rolls in *Top Gun* in 1986. Going back at least that far, we've known it's usually bullshit when someone says they're keeping a tantalizing secret from you for your own good.

Former CIA director John Brennan is pulling this stunt now, and the press is again taking him seriously, despite his proven unreliability.

Brennan has an elaborate history of lying to the public, most infamously about the [CIA monitoring computers Senate staff](#) were using to prepare a report on torture. When asked if it were true the CIA spied on congress as it was doing oversight of that agency, Brennan all but covered his heart. "Nothing could be further from the truth," he [told Andrea Mitchell](#) in a panel discussion, shaking his head. "We wouldn't do that!"

Brennan has always had stones. In the Senate computer case, he didn't limit himself to making staunch verbal denials. His CIA also later [produced a report clearing itself](#) of said "potential unauthorized access" to the Senate Intelligence Committee.

Brennan also once said there had not been a "[single collateral death](#)" in the drone assassination program; claimed (inaccurately, it seems) that Osama bin Laden [used his wife as a human shield](#) in his encounter with [Navy Seals \(special operations sailors\)](#); and provided inaccurate information to congress about the efficacy of CIA [enhanced interrogation programs \(torture\)](#).

He has also been [questioned at least twice](#) in leak investigations. One involved a story from 2012. That year, a week or so before the May 2 anniversary of bin Laden's death, White House spokesman Jay Carney said:

We have no credible information that terrorist organizations, including al-Qaeda, are plotting attacks in the U.S. to coincide with the anniversary of bin Laden's death.

Чому адміністрація висунула цю безглузду претензію, не ясно. 8 травня [АР вийшла](#) з сюжетом блокбастерів, що спростував його. У звіті [зазначається](#), що США щойно зірвали теракт, приурочений до ювілею Бін Ладена, другої версії так званого "сюжету нижньої білизни".

Щоб [повернути \(неправду\)](#) цю невідповідність, Бренан повідомив групу розмовляючих головок, щоб подзвонити по телевізору. Колишній начальник відділу боротьби з тероризмом Клінтона Річард Кларк був одним із багатьох повідомлень Бреннана, що США ніколи не загрозували, оскільки він "контролював" ситуацію.

Кларк нарешті [сказав по телевізору](#) :

Уряд США каже, що він ніколи не наближався, оскільки у них була інсайдерська інформація, інсайдерський контроль, що означає, що у них є хтось ізсередини, який не збирався цього дозволити.

Це призвело до ряду статей, що дозволяють стверджувати, що США мали в Аравійському півострові (АКАП) [цінний \(особливо цінний\)](#) людський джерело всередині Аль-Каїди. Reuters заявив, що британські чиновники відігравали певну роль в операції і були "глибоко пережиті" через витоки.

Ця казка про цінне людське джерело, яка розкривається в ЗМІ з чисто політичних причин, внаслідок чого заперечення іноземних партнерів щодо нашої нерозбірливості, повинні звучати відомими в останні тижні.

У минулу п'ятницю Бренан [пішов з MSNBC](#), щоб сказати Крісу Хейсу, що будь-які зусилля щодо розсекречення інформації про походження слідства Трамп-Росія становлять небезпеку для цінних джерел і нестимуть наші дорогоцінні тілесні рідини:

Why the administration made this pointless claim is not clear. On May 8th, the [AP came out](#) with a blockbuster story refuting it. The report said the U.S. had just thwarted a terror attack timed to the bin Laden anniversary, a second version of the so-called “underwear plot.”

To [spin \(lie about\)](#) that discrepancy, Brennan briefed a group of talking heads to blab on TV. Former Clinton counter-terrorism chief Richard Clarke was one of many reportedly told by Brennan the U.S. was never in danger, because it had “inside control” of the situation.

Clarke ended up [saying on TV](#):

The U.S. government is saying it never came close because they had insider information, insider control, which implies that they had somebody on the inside who wasn’t going to let it happen.

This led to a spate of articles suggesting that the United States had an [uber-valuable \(especially valuable\)](#) human source inside al-Qaeda in the Arabian Peninsula (AQAP). Reuters said British officials played a role in the operation and were “deeply distressed” by the leaks.

That tale, of a valuable human source being revealed to the media for purely political reasons, resulting in objections by foreign partners about our indiscretion, should sound familiar in recent weeks.

Brennan [went on MSNBC](#) last Friday to tell Chris Hayes that any effort to declassify information about the origins of the Trump-Russia investigation would place valuable sources at risk and imperil our precious bodily fluids:

Турбота полягає в тому, що дуже, дуже дорогоцінне джерело та методи розвідувальної спільноти США, а також наших партнерів та союзників за кордоном - тих, хто ділиться цією конфіденційною інформацією з нами.

Попередження Бренан повторило інших чинних та колишніх службовців розвідки.

Колишній виконуючий обов'язки глави ЦРУ Майкл Морелл [заявив](#), що план є "потенційно небезпечним", заявивши, що лише директор Національної розвідки має право судити про шкоду "джерелам та методам". *Politico* додав [це попередження про сценарій](#) (моє наголос):

"Нічого, наприклад, у ЦРУ або АНБ, охоронці не є ревнішими, ніж **джерела та методи**", - сказав Ларрі Пфайффер, 32-річний ветеран розвідки, який виконував обов'язки керівника апарату директора ЦРУ Майкла Хейдена. "Не **гіперболою (перебільшенням)** є те, що говорити про **життя**."

Повернувшись до MSNBC, Хейс запропонував гідне вступ до інтерв'ю зі своїм колегою MSNBC (репортери більше не тремтять, обмінюючись ефірним часом чи колонним простором з представниками спецслужб, тепер це звичайна присутність у медіа-пейзажі). У ньому він описав ходу Трампа розсекретити матеріали слідства як "**антиглибові (постійні бюрократії) пропагандистські дії**".

Спроба розсекретити цю інформацію була, за словами Хейса, "величезною угодою у світі розвідувальних органів". Він наполягав, що єдиною причиною, за якою Трамп дає Біллу Барру дозвіл копатися в скарбниці таємниць ЦРУ, було "в основному дати матеріали Шону Ханніті для його телевізійного шоу".

Це може здатися протиінтуїтивним для аудиторії **синіх держав**, але той факт, що розслідування може виявитися політично вигідним для Дональда Трампа, автоматично не робить його нелегітимним, особливо якщо до слідчих об'єднань належать спецслужби.

The concern is that very, very precious source and methods of the United States intelligence community as well as our partners and allies abroad — those who share this sensitive information with us.

Brennan's warning echoed other current and former intel officials.

Former acting CIA chief Michael Morell [said](#) the plan was “potentially dangerous,” saying only the Director of National Intelligence was qualified to judge damage to “sources and methods.” *Politico* added [this on-script warning](#) (emphasis mine):

“There's nothing CIA or NSA, for example, guards more jealously than **sources and methods**,” said Larry Pfeiffer, a 32-year intelligence veteran who served as the chief of staff to CIA Director Michael Hayden. “It is not [hyperbole \(exaggeration\)](#) to say that **lives are at stake**.”

Back on MSNBC, Hayes offered a dutiful intro to the interview with his fellow MSNBC (reporters no longer flinch at sharing airtime or column space with intelligence officials, now normal presences in the media landscape). In it, he described the move by Trump to declassify investigatory materials as “[anti deep-state \(permanent bureaucracy\) propaganda efforts](#).”

Trying to declassify this information was, Hayes said, a “a huge deal in the world of intelligence agencies.” He insisted the only reason Trump is giving Bill Barr permission to rummage around in the CIA's treasure trove of secrets was “basically to give Sean Hannity material for his television show.”

This may sound counter-intuitive to [blue-state](#) audiences, but the fact that an inquiry might end up being politically beneficial to Donald Trump doesn't automatically make it illegitimate, particularly when the investigatory targets include the intelligence agencies.

Таким же чином, передача « [подстилаючих доказів](#) » від зонда Мюллера на з'їзд не була б незаконною тільки тому , що демократи відразу поставити його на AC360 або *Last Word*. *Sui bono (для чийої вигоди?)* Не є частиною рівняння новин.

Я прихильник будь-якої інформації, пов'язаної з " Росіягейтом", яка виходить або принаймні розголошується на конгресі. Це включає будь-які відредаговані частини зонда Мюллера, а також основні слідчі матеріали.

Але прозорість повинна [перерізати всі шляхи \(бути справедливими до всіх\)](#), щоб цей трирічний національний фіаско вирішився будь-яким способом, який має сенс. Нам також потрібна вся інформація про походження розслідування, і просто неправда, що відкриття цього сховища означало б « [змову забруднити розвідувальну спільноту](#) », яка повинна « [компрометувати агентів](#) ».

У Russiagate є похована історія, яка, здається, навіть не дуже стосується Трампа. Він передбачає рутинне надмірно агресивне використання слідчих інструментів епохи терору, особливо опору на контррозвідувальну інфраструктуру для проведення внутрішніх розслідувань.

Росіягейт, схоже, перетворився на абсурдистську драму " *Наша людина в гавані* ", де чиновники спецслужб, що переслідували справжню казку про справжнє російське кібер-вторгнення, переслідували декілька сліпих алей, накладаючи складні шпигунські сюжети на кампанії Трампа, яка насправді більше нагадувала випадковий рекламний трюк, що підживлюється гормонами, ніж історія кандидата про маньчжурських кандидатів.

Упередженість підтвердження набула широкого розмаху та погіршилась, коли Трамп насправді перемиг, незважаючи на будь-які сподівання (принаймні, будь-яке очікування чиновників ЦРУ, пов'язаних з ДК, не стосується того факту, що більша частина Америки буде голосувати за [Рона Джеремі \(зірка порнографії\)](#) , або Голограма Саддама Хуссейна, над Хілларі Клінтон).

In the same way, handing over “[underlying evidence](#)” from the Mueller probe to congress wouldn’t be illegitimate just because Democrats would immediately put it on *AC360* or *Last Word*. *Cui bono (for whose benefit?)* isn’t part of the newsworthiness equation.

I’m in favor of any Russiagate-related information coming out, or at least being disclosed to congress. That includes any redacted parts of the Mueller probe, along with underlying investigative materials.

But transparency has to [cut all ways \(be fair to all\)](#) for this three-year national fiasco to be resolved in any way that makes sense. We need all the information about the origins of the investigation as well, and it’s simply not true that opening that vault would mean a “[plot to dirty up the intelligence community](#)” that must “[compromise agents](#).”

There’s a story buried in Russiagate that seems not even really to be about Trump. It involves routine over-aggressive use of War on Terror-era investigatory tools, especially the reliance upon counterintelligence infrastructure to conduct domestic investigations.

Russiagate seems to have turned into an *Our Man in Havana* style absurdist drama, where intelligence officials chasing a real tale of real Russian cyber-incursion went barreling down multiple blind alleys, superimposing complex espionage plots on a Trump campaign that was actually more like a random, hormone-fueled publicity stunt than a Manchurian Candidate story.

Confirmation bias was rampant and got worse when Trump actually won, in defiance of any expectation (at least, any expectation of DC-bound CIA officials out of touch with the fact that much of America would vote for [Ron Jeremy \(a pornography star\)](#), or Hologram Saddam Hussein, over Hillary Clinton).

Намагаючись викоринити змову, чиновники розвідки робили те, що вони, мабуть, роблять занадто часто, тобто зловживають чудовими інструментами спостереження, які ми дозволяли їм користуватися в майже повністю відсутньому нагляді середовищі. Бюрократична битва за зловживання цими інструментами датується Russiagate .

Додайте це до графічних попереджень останніх років про те, що органи безпеки регулярно ігнорують правові обмеження - як, наприклад, вищі посадові особи ЦРУ, які допускають до [читання електронних листів конгресу, що стосуються](#) військовослужбовців спецслужб, - і є більш широка історія про зростаючу безкарність розвідувальної спільноти, особливо що стосується її використання нових процедур спостереження. Це питання передувало Трампу, і протягом багатьох років були скарги членів обох сторін.

В епоху Трампа все це було перероблено як відчайдушну партизанську битву, де турбота про неналежне шпигунство - лише привід для занепокоєння республіканців, які лише збираються набрати політичні очки [Фоксу](#). Фактично це може бути мотивація таких людей, як Трамп та Барр. Але це не означає, що розслідування Трампа-Росії не знайде реальних системних проблем.

На цьому тлі слід розуміти останні вигуки про стурбованість "джерелами та методами" та "життями".

З того моменту, як розпочався зонд " Росгейт" , нам неодноразово розголошували інформацію про походження розслідування, що може зашкодити національній безпеці. Ці заяви часто виявляються не просто помилковими, а смішними провокаціями.

Директор ЦРУ Джин Haspel [проспівав у Вашингтоні Pos т](#) роки тому , що розкриття імені інформатора Стефан Халпера «міг ризикувати життя.» Виявилося Halper був [outed](#) як [привид](#) в сторінках *New York Times* [спині в 1983](#) , і відкрито торгували на його інтелект минулому в якості професора в Англії. Де були ризики в ботанічному саду Кембриджського університету?

Determined to root out the plot, intelligence officials did what they apparently do too often, i.e. abuse the awesome surveillance tools we've allowed them to enjoy in an almost completely supervision-free environment. The bureaucratic battle over misuse of these tools pre-dates Russiagate.

Add this to graphic warnings in recent years that security agencies regularly ignore legal constraints – like senior CIA officials admitting to [reading congressional emails pertaining to intelligence agency whistleblowers](#) – and there's a larger story about the growing impunity of the intelligence community, especially as concerns its use of new surveillance procedures. This issue predates Trump and there have been complaints from members of both parties over the years.

In the Trump era this has all been recast as a desperate partisan battle, where worry over improper spying is just a pretext concern for Republicans, who are just out to score political points on Fox. That may in fact be the motivation of people like Trump and Barr. But it doesn't mean the investigations into Trump-Russia won't find real systemic problems.

It's against this backdrop that the latest cries about concern for "sources and methods" and "lives" must be understood.

Since the Russiagate probe began, we've repeatedly been told disclosures about the origins of the investigation would imperil national security. These statements have often proven to be not just false, but ridiculous provocations.

CIA director Gina Haspel [crowed to the Washington Post](#) a year ago that disclosing the name of informant Stefan Halper "could risk lives." It turned out Halper had been outed as a [spook](#) in the pages of the *New York Times* [back in 1983](#), and openly traded on his intelligence past as a professor in England. Where were lives at risk, in the Cambridge University Botanical Garden?

Ми також бачили повідомлення про те, що розкриття імені колишнього британського шпигуна Крістофера Стіла загрожує його життю. Коли *Wall Street Journal* відмовив його в січні 2017 року, Стіл відповів, [сказавши британським ЗМІ](#), що "жахнувся за свою безпеку". Він додав, що він переходить, бо побоюється "потенційно небезпечного люфтва проти нього з боку Москви".

Пізніше ми з'ясували, що Стіл мав більше медіа-контактів, ніж сім'я Кардашян, зустрічаючись з (як мінімум) *Times*, *Post*, *Yahoo!*, *New Yorker*, *CNN* та *матір'ю Джонсом* протягом приблизно семи тижнів у вересні-жовтні 2016 року.

За роки, коли його доповідь стала загальнодоступною, Стіл [боровся \(подолав\)](#) свій терор, щоб продовжувати спілкуватися зі ЗМІ. Він запросив широкий, хвалебний [профіль 2018 року в Нью-Йорке, в](#) якому описував його, відповідаючи на "один із своїх двох телефонів" у Фарнхем, містечку Суррей з "прекрасною грузинською високою вулицею", де він і його четверо дітей живуть "майже на акрі землі".

Він давав депозити, домовлявся про свідчення перед конгресом і був першоджерелом у кількох книгах бестселерів. Завдяки таким ретельним застереженням йому вдалося якось уникнути вбивства з 2016 року.

Ті ж театральні попередження про вибух "джерел та методів" з'явилися у відповідь на ранні запитання щодо ордерів FISA, які використовувались у зонді "Трампа-Росія".

Коли Трамп у 2017 році наказав розсекретити частину ордера FISA на колишнього помічника Картера Пейджа, реакція була точно такою ж, яку ми зараз чуємо, у багатьох випадках від тих самих людей.

We also saw reports that revealing the name of former British spy Christopher Steele would imperil his life. When the *Wall Street Journal* outed him in January of 2017, Steele responded by [telling British media](#) that he was “terrified for his safety.” He added he was going into hiding because he feared a “potentially dangerous backlash against him from Moscow.”

We later found out Steele had more media contacts than the Kardashian family, meeting with (at minimum) the *Times*, *Post*, *Yahoo!*, *The New Yorker*, *CNN* and *Mother Jones* in the space of about seven weeks in September-October 2016.

In the years since his report became public, Steele [fought through \(overcame\)](#) his terror to keep commiserating with the media. He invited a sprawling, laudatory [2018 profile in The New Yorker](#) that described him answering “one of his two phones” in Farnham, a Surrey town with a “beautiful Georgian high street,” where he and his four children live on “nearly an acre of land.”

He’s given depositions, negotiated to testify before congress, and been a primary source in several bestselling books. Thanks to such elaborate precautions, he’s managed somehow to avoid assassination since 2016.

The same theatrical warnings about blowing “sources and methods” came in response to early questions about the FISA warrants used in the Trump-Russia probe.

When Trump ordered the declassification of parts of the FISA warrant on former aide Carter Page in 2017, the reaction was exactly the same as the one we’re hearing now, in many cases from the same people.

Девід Кріс, колишній керівник підрозділу національної безпеки Міністерства юстиції, заявив, що звільнення FISA було " [поза графіком](#) " та "безпрецедентним", оскільки заявив, що FISA "вже пройшли розсекречення".

Колишній федеральний прокурор Джойс Ванс заявив, що наказ про FISA " [компрометує національну безпеку](#) ".

Колишній агент ФБР Франк Монтоя заявив, що "процес FISA є секретним з причини: для захисту джерел та методів".

Випуск ордера на Сторінку виявився таким, що не шкодить нічого, крім репутації ФБР та інших відомств. Основним відкриттям було те, що ФБР справді використовувало Стіла, " [компенсованого \(платного\)](#) " інформатора ФБР, а також приватного дослідника опозиції, як джерело, незважаючи на те, що "припинив свої стосунки" з ним у жовтні 2016 року, нібито через [непроголошення \(не розповідаючи про\)](#) ЗМІ контактів.

Член рейтингового комітету Палати [Intel \(Intelligence\)](#) Адам Шифф знав цю інформацію, коли 20 березня 2017 року він провів «слухання [бомби \(вибухівки\)](#) ». Це було те, в якому він та інші члени допитувались [ще не звільнених \(ще працюють\)](#)) Начальник ФБР Джеймс Комі та Роджерс, і читав інформацію з доповіді Стіла так, ніби це фактично, не даючи жодних натяків на те, що з цим можуть виникнути проблеми.

Шифф намагався розсекретити " [якогома більше про те, що Росія зламає наші вибори](#) " ще влітку 2016 року, але тепер описує спроби розсекретити інформацію про причини зонду як спробу " [озброїти \(перетворити на зброю\)" правоохоронних органів](#) ».

David Kris, former head of the national security division of the Justice Department said the release of the FISAs was “[off the charts](#)” and “unprecedented” because said FISAs had “already undergone declassification review.”

Former federal prosecutor Joyce Vance said the order about the FISAs “[compromises national security](#).” Former FBI agent Frank Montoya said “the FISA process is secret for a reason: to protect sources and methods.”

The release of the Page warrant turned out to not to compromise anything but the reputation of the FBI and other agencies. The major revelation was the FBI had indeed used Steele, a “[compensated \(paid\)](#)” FBI informant as well as a private oppo researcher, as a source despite having “suspended its relationship” with him in October 2016, ostensibly over [failure to disclose \(not telling about\)](#) media contacts.

House [Intel \(Intelligence\)](#) committee ranking member Adam Schiff knew this information when he conducted his “[bombshell \(explosive\)](#)” hearing” on March 20, 2017. That was the one in which he and other members questioned [not-yet-fired \(still employed\)](#) FBI chief James Comey and Rogers, and read out information from the Steele report as if it were factual, not giving any hint that there might be issues with it.

Schiff was gung-ho to declassify “[as much as possible about Russia hacking our elections](#)” back in the summer of 2016, but now describes attempts to declassify information about the reasons for the probe as an attempt to “[weaponize \(turn into a weapon\) law enforcement](#).”

Подолання та приборкання (виправдання) про "джерела та методи" - це справді превентивна кампанія, яка охоплює дупу. Купа цих людей ось-ось буде висвітлена у майбутньому огляді правосуддя IG Майкла Горовіца, а також у більшій розвідці, яку очолює колишній прокурор США Джон Коннектикут Джон Дарем.

Ось чому ми бачили історії, які по суті показують, що Джеймс Комі та Бренан вказують пальцями і звинувачують інших у використанні матеріалу Стіл. Колишні начальники розвідки, які продають один одного, є веселими і передбачуваними, і подальша причина не сприймати їх серйозно, коли вони просять бути захищеними від нагляду з міркувань національної безпеки.

Це особливо актуально, оскільки чиновники не мали жодної проблеми розповідати журналістам про всілякі захоплюючі речі про наші можливості розвідки, коли це відповідало їхнім цілям PR.

Візьміть випуск ексклюзивного *Washington Post*, 2017 року, в якому було виявлено, що ЦРУ доставило доповідь Бараку Обамі про "бомбову оболонку (вибухівку)" в серпні 2016 року. ЦРУ повідомляло Обаму, що Володимир Путін не лише керував передвиборчою кампанією, спеціально зробив це з наміром "[допомогти обрати ... Дональда Трампа](#)".

Це [повідомлення](#) частина почалася з літературної [сценою-інкубатором \(створення задника\)](#) :

На початку минулого серпня до Білого дому прибув конверт із надзвичайними обмеженнями поводження. Надісланий кур'єром з ЦРУ, він отримав «лише очі» інструкції, щоб його вміст було показано лише чотирьом людям: президенту Бараку Обамі та трьом старшим помічникам....

The hemming and hawing (making excuses) about “sources and methods” is really a pre-emptive ass-covering campaign. A bunch of these people are about to be highlighted in the upcoming review by Justice IG Michael Horowitz, as well as the larger probe led by former Connecticut U.S. Attorney John Durham.

This is why we’ve seen stories that essentially show James Comey and Brennan pointing fingers and blaming the other for using the Steele material. Former intelligence chiefs selling each other out is hilarious and predictable, and further reason not to take them seriously when they ask to be shielded from oversight on national security grounds.

This is especially true since officials had no issue telling reporters all sorts of fascinating things about our intelligence capabilities when it suited their PR purposes.

Take a June, 2017 *Washington Post* exclusive, in which it was revealed the CIA delivered a “bombshell (explosive)” report to Barack Obama in August of 2016. The CIA reportedly told Obama that Vladimir Putin not only directed an election interference campaign, but did so specifically with the intention to “[help elect... Donald Trump.](#)”

That *Post* piece began with a literary scene-setter (establishing the backdrop):

Early last August, an envelope with extraordinary handling restrictions arrived at the White House. Sent by courier from the CIA, it carried “eyes only” instructions that its contents be shown to just four people: President Barack Obama and three senior aides....

Матеріал, зазначає *Пост*, був «настільки чутливим, що директор ЦРУ Джон О. Бренан не відводив його від щоденного опису президента, занепокоєний тим, що навіть поширення цього звіту було занадто широким». Вони додали: "Пакет ЦРУ прийшов із вказівкою, що його потрібно повернути одразу після його прочитання".

Повідомлення продовжував пояснювати цю інформацію, було утримано в 7 жовтня 2016 публічну заяву, видана урядом Обама. За даними *повідомлення* «пд.ш. 23 червня Expose (курсив мій):

Ранні проекти проекту звинувачували Путіна по імені, але посилання було вилучене з побоювання, що це може загрожувати розвідувальним **джерелам та методам**.

У роді міфально-тонізованих газетних звернень до Лекар-Карського керівники секретних служб прагнуть схвалити: "Джон О. Бренан" показаний тут настільки занепокоєний захистом свого доступу до Путіна, що він попросив негайно повернути конверт з його інформацією (ми в [Опіці \(запалити\) Після Читання території](#) шпигунських кліше зараз).

Тоді, щоб надати додатковий захист, було вирішено, що навіть посилання на особисту причетність Путіна повинно бути вилучено з публічної заяви уряду в жовтні 2016 року, щоб ті розумні росіяни не зрозуміли, що у них є витік.

Однак через вісім місяців у *Пошті* раптом відбувся парад чиновників, які не просто звинувачувались у таємній інформації Кремля, але й обмінювалися цілою історією того, як цей магічний інтелект став використовуватися та передаватися президенту.

Повідомлення стаття додана в прохідній можна уявити собі Бренан загін себе: «інтелект Путіна був надзвичайним на декількох рівнях, в тому числі і як подвиг в шпигунстві.»

The material, the *Post* said, was “so sensitive that CIA Director John O. Brennan kept it out of the President’s Daily Brief, concerned that even that restricted report’s distribution was too broad.” They added: “The CIA package came with instructions that it be returned immediately after it was read.”

The *Post* went on to explain this information had been withheld in an October 7th, 2016 public statement issued by the Obama government. According to the *Post*’s June 23 expose (emphasis mine):

Early drafts accused Putin by name, but the reference was removed out of concern that it might endanger intelligence **sources and methods**.

In the kind of LeCarre-esque mythical-toned newspaper treatment secret service chiefs tend to approve of, “John O. Brennan” is shown here so concerned about protecting his access to Putin that he asked for the envelope with his intel to be returned immediately (we’re in [Burn \(ignite\) After Reading](#) spy-cliché territory now).

Then, to provide additional protection, it was decided even a reference to Putin’s personal involvement must be removed from a public statement by the government in October of 2016, lest those clever Russians figure out they had a leak.

Yet eight months later, the *Post* suddenly had a parade of officials not just blabbing about the secret Kremlin information, but sharing the whole backstory of how this magical intel came to be used and delivered to the president.

The *Post* article added, in a passage one can imagine Brennan penning himself: “The intelligence on Putin was extraordinary on multiple levels, including as a feat of espionage.”

Протягом року ЦРУ перейшло від захисту призової інформації з усіма, крім чотирьох людей у Білому домі, до того, щоб розповісти про це всьому світу в *Washington Post*. До середини 2017 року "чиновники" навіть додавали додаткову надчутливу інформацію журналістам " *Пошму* " як бонус, як безкоштовний набір радіалів (" *Washington Post* затримує деякі деталі на прохання уряду США", - урочиста похвала паперу).

Тепер, коли Трамп оголосив, що надає ненависному Барру широку широту для розсекречення інформації розвідувальної спільноти про походження зонда Трампа-Росію, раптом з'являється більше казок про це найпотаємніше джерело.

" *Нью-Йорк Таймс*" випустив твір під назвою " [Потенційний зіткнення над секретними станками між Міністерством юстиції та ЦРУ](#) ", який усі, окрім оголошених у неоновій вивісці, МИ МАЄМО ЛЮДИНИ ДЖЕРЕЛ (моль, шпигун) ПРАВИЛЬНО НАСТУПНО НА ПУТИН!

Посилаючись на "деяких чиновників", газета писала: "Найвідомішим із джерел розвідки ЦРУ щодо втручання Росії в виборчі втручання була людина, близька до пана Путіна", додавши цю "особу", яку ЦРУ довго доглядала "і" піднялася до позиції, яка дозволила інформатору надати ключову інформацію. "

Потім він додав цей параграф:

Джон О. Бренан, директор ЦРУ при містері Обамі, доставлятиме доповіді від джерела безпосередньо до Білого дому, не [допускаючи їх до щоденного розвідувального інструктажу президента](#), боячись, що цей інструктаж був розповсюджений занадто широко, на думку чиновників. Натомість він поклав би їх у конверт для містера Обами та крихітне коло помічників для читання.

In the space of a year, the CIA went from shielding prize intel with all but four people in the White House, to telling the entire world about it in the *Washington Post*. By mid-2017, “officials” were even throwing in additional super-sensitive info to *Post* reporters as a bonus, like a free set of radials (“The *Washington Post* is withholding some details at the request of the U.S. government,” was the paper’s solemn boast).

Now that Trump has announced he’s giving the hated Barr wide latitude to declassify intelligence community information about the origins of the Trump-Russia probe, suddenly more tales of this top-secret source are appearing.

The *New York Times* ran a piece called “[Potential Clash Over Secrets Looms Between Justice Department and CIA](#),” which all but announced in neon signage, WE HAVE A HUMAN SOURCE (mole, spy) RIGHT NEXT TO PUTIN!

Citing “some officials,” the paper wrote, “The most prominent of the C.I.A.’s sources of intelligence on Russia’s election interference was a person close to Mr. Putin,” adding this “person” was “long nurtured by the C.I.A.” and “rose to a position that enabled the informant to provide key information.”

Then it added this paragraph:

John O. Brennan, the C.I.A. director under Mr. Obama, would bring reports from the source directly to the White House, [keeping them out of the president’s daily intelligence briefing](#) for fear that the briefing document was too widely disseminated, according to the officials. Instead, he would place them in an envelope for Mr. Obama and a tiny circle of aides to read.

Очевидно, що новелістична публікація (перший абзац) про шиплячу розвідувальну інформацію Бреннана, що надсилається "кур'єром" з вказівкою, що вона "негайно повернеться", була насправді романом, тобто вигадкою. Тобто, якщо тільки Бреннан не був кур'єром, і він негайно повертав цінну інформацію собі.

Крім того, ця нова історія *Times* може помилитися. Так чи інакше, історія безглузда. Якщо це джерело існує, якою можливою метою можна було б розповісти *New York Times* так багато деталей про цю "особу"? Хто скаржиться на загрозу "джерелам та методам", розкриваючи "джерела та методи"?

Розвідувальне співтовариство - після двох солідних десятиліть PR-катастроф, з 11 вересня в Ірак до Абу-Гріаб до Гітмо, - відбилося в очах громадськості з 2016 року, майстерно перекомпонувавши себе як службу на передових лініях анти-Трамського опору .

Навіть вдалося перетворити винахід терміна "глибокий стан" на свою користь, оскільки його медіа-друзі використовують його для того, щоб будь-яке звинувачення у розслідуванні розслідувань, витоку та / або втручання у внутрішню політику звучало як теорія конспірації Трмпта.

Але ці люди не є рятівниками демократії. Вони ті самі негідники, яких ми з правом навчилися зневажати в роки Буша та Обами за те, що брехали про все, від катувань до передання до вбивства безпілотників до безперервного спостереження.

Apparently that novelistic *Post lede* (first paragraph) about Brennan's sizzling-hot intel being sent "by courier" with instructions that it be "returned immediately" was, in fact, a novel, i.e. fiction. That is, unless Brennan himself was the courier and he was immediately returning the prized information to himself.

Alternatively, this new *Times* story could be wrong. Either way, the story is preposterous. If this source exists, what possible purpose could be served in telling the *New York Times* so many details about this "person"? Who complains about a threat to "sources and methods" by revealing "sources and methods"?

The intelligence community – after two solid decades of PR disasters, from 9/11 to Iraq to Abu Ghriab to Gitmo – has rebounded in the public's eye since 2016, cleverly re-packaging itself as serving on the front lines of the anti-Trump resistance.

It's even managed to turn the invention of the term "deep state" to its advantage, having media pals use it to make any accusation of investigatory overreach, leaking, and/or meddling in domestic politics sound like Trumpian conspiracy theory.

But these people are not saviors of democracy. They're the same scoundrels we rightfully learned to despise in the Bush and Obama years for lying about everything from torture to rendition to drone assassination to warrantless surveillance.

Вони не зазнали публічної побиття дупи з часу слухань Церкви-шуки у сімдесятих (які також виявили [незаконне домашнє спостереження](#)), і, схоже, переросли у впевненість у тому, що, щиро вважаючи, що вони не зобов'язані конгресу чи Білому дому, багато менше публіки, будь-яких пояснень їх поведінки. У роки Трампа вони вийшли за рамки звикання з повагою до журналістів. Тепер вони також розраховують, що після виходу на пенсію, вони матимуть гарну компенсацію за те, щоб рекламувати своє корисливе фігня як новини, з власними платформами як учасниками [мережі \(журналісти з платною думкою\)](#) .

У Russiagate завжди були дві історії. Одна з них - про іноземне вторгнення. Інша - каламутна собача казка про напіврозумних розвідників-розвідників, які роками шепочуть журналістам про свої героїчні зусилля щодо припинення змови, якої, мабуть, ніколи не було.

Ця перегріта історія нанесла величезний політичний збиток, підірвавши довіру у всьому світі до багатьох американських установ, від преси до правоохоронних органів. Точно так, як зонд Мюллера був необхідний, нам потрібно дійти до низу того, як сталося це друге, і захист "джерел і методів" просто не вирішує це як привід для цього. Можна тільки стільки разів плакати вовка.

They haven't suffered a public ass-whipping since the Church-Pike hearings in the seventies (which also revealed [illegal domestic surveillance](#)), and appear to have grown overconfident since, genuinely believing they don't owe congress or the White House, much less the public, any explanations for their behavior. In the Trump years, they've gone beyond becoming accustomed to reverential treatment from reporters. They now also expect upon retirement to be handsomely compensated to promote their self-serving bullshit as news, with their own platforms as [network contributors \(paid opinion journalists\)](#).

Russiagate has always been two stories. One is about foreign cyber-incursion. The other is a shaggy dog tale about half-smart intelligence goons who spent years whispering to reporters about their heroic efforts to stop a conspiracy that apparently was never there.

This overheated story did tremendous political damage, undermining confidence around the world in a range of American institutions, from the press to law enforcement. Just as the Mueller probe was necessary, we need to get to the bottom of how that second thing happened, and protecting "sources and methods" just doesn't cut it as an excuse not to anymore. You can only cry wolf so many times.

7. Експозиція в "Пагорбі" кидає виклик Мюллеру, ЗМІ

Заява , що потенційний ключ Russiagate фігура Костянтин Килимник є давнім американським інформатором може бути грою мінливої історії - в країні з реальною пресою

[Метт Тайббі](#) 8 червня 2019 року

Джон Соломон з *Пагорба* щойно вийшов із тим, що може бути історією, що змінюється. Якщо інформаційні організації, що сильно охоплюють Russiagate , принаймні не перевіряють цей звіт - підтверджують його або спростовують - мало пояснень, окрім упередженості, матиме сенс.

7. Exposé in "The Hill" challenges Mueller, media

Claim that would-be key Russiagate figure Konstantin Kilimnik is a longtime American informant might be a game-changing story – in a country with a real press corps

[Matt Taibbi](#) Jun 8, 2019

John Solomon of *The Hill* just came out with what could be a narrative-changing story. If news organizations that heavily covered Russiagate don't at least check out this report – confirm it or refute it – few explanations other than bias will make sense.

У « [Ключовій фігурі, що доповідь Мюллера, пов'язана з Росією, є джерелом розвідки Держдепартаменту](#) », Соломон стверджує, що Костянтин Кілімнік, загадковий український когорт колишнього керівника кампанії Трампа Пола Манафорта, був «чутливим» джерелом для Державного департаменту США, що починається ще принаймні 2013 року, включаючи "поки він ще працював на" Манафорт ".

Соломон описує зустріч Кілімніка "кілька разів на тиждень" з головним політичним офіцером посольства США в Києві. Кілімнік "передавав повідомлення керівникам України та надсилав письмові звіти американським чиновникам електронною поштою, яка розтягнулася на тисячі слів", згідно з переглядом дописів Соломона.

Доповідь Соломона, яка викликає значні питання щодо епізоду, який часто називають «серцем» розслідування Мюллера (і який був предметом тисяч новин), вийшов 6 червня. Станом на 8 червня, ось перелік основних новинних організацій, які підготували його звіт:

- [Вашингтонський екзаменатор](#)
- [Fox News](#)

Це воно. Ніхто більше цього не торкнувся.

Соломон - суперечлива постать, особливо демократичній аудиторії. « [Колумбійський огляд журналістики](#) » в минулому [заважав \(критикував\)](#) його за те, що він називав «підозрілою» роботою, особливо за те, що штовхати історії «менше, ніж очі», які перетворилися на [праві \(консервативні\)](#) точки розмови. [Washington Post](#) зробив історій з посиланням [Хілл](#) штатних співробітників, які вже скаржилися, що слід «Solomon досліджень», що [згорнули \(вигнутий\)](#) «вправо» також вводить в оману і не вистачає «контекст». У [повідомленні](#) також цитує штатні співробітники, які скаржилися, що Соломон роблять занадто багато текстів між Лізою Пейдж і Пітером Strzok ФБР.

In “[Key figure that Mueller report linked to Russia was a State Department intel source](#),” Solomon asserts that Konstantin Kilimnik, the mysterious Ukrainian cohort of former Trump campaign manager Paul Manafort, has been a “sensitive” source for the U.S. State department dating back to at least 2013, including “while he was still working for Manafort.”

Solomon describes Kilimnik meeting “several times a week” with the chief political officer of the U.S. Embassy in Kiev. Kilimnik “relayed messages back to Ukraine’s leaders and delivered written reports to U.S. officials via emails that stretched on for thousands of words,” according to memos Solomon reviewed.

Solomon’s report, which raises significant questions about an episode frequently described as the “heart” of the Mueller investigation (and which was the subject of thousands of news stories), came out on June 6th. As of June 8th, here’s the list of major news organizations that have followed up on his report:

- [The Washington Examiner](#)
- [Fox News](#)

That’s it. Nobody else has touched it.

Solomon is a controversial figure, especially to Democratic audiences. The *Columbia Journalism Review* has [hounded \(criticized\)](#) him in the past for what it called “suspect” work, especially for pushing “less than meets the eye” stories that turned into [right-wing \(conservative\)](#) talking points. The *Washington Post* has done stories citing *Hill* staffers who’ve complained that a trail of “Solomon investigations” that [veered \(curved\)](#) “rightward” was also misleading and lacking “context.” The *Post* likewise quoted staffers who complained that Solomon was making too much of texts between Lisa Page and Peter Strzok of the FBI.

Щодо історії Rusgate , Соломон, очевидно, має джерела, оскільки він неодноразово поширював новини про речі, про які чули інші репортери, але не мали їх у повному обсязі. Він повідомляв про колишнього британського шпигуна та інформатора ФБР [Крістофера Стіла, виступаючи перед заступником помічника держсекретаря Кетлін Кавелець](#) перед виборами 2016 року, серед іншого, визнаючи, що він виступав у ЗМІ.

Соломон також повідомив, що нотатки Кавелека про Стіле були передані ФБР за вісім днів до того, як ФБР назвало Стіла достовірним у заяві про наказ FISA.

Було б одне, якби інші торгові точки спростовували його претензії щодо Кілімника, як це мають люди з деякими іншими історіями. Але цей звіт викликав нульовий відгук неконсервативних ЗМІ, незважаючи на те, що Кілімник вже давно є однією з найбільш розмовляючих постатей у всій драматургії " Росіягейт " .

Ця історія має значення з кількох причин. Якби Кілімник був таким регулярним і важливим джерелом уряду США, це завдало б удару по авторитету спеціального радника Роберта Мюллера.

Відносини Кілімника з Манафортом були одними з найбільш згубних для Дональда Трампа у доповіді Мюллера. Ось менеджер кампанії Трампа, який спілкувався з людиною, яку Мюллер заявив, що "оцінюється", що має "зв'язки з російською розвідкою".

В одному з найбільш лютих розділів доповіді Мюллера Манафорт описується як писати до Кілімника після того, як його назвали менеджером кампанії Трампа, щоб запитати, чи "наші друзі" [бачили \(читали\) повідомлення у ЗМІ](#) про його нову роль.

"Абсолютно. Кожна стаття, - сказав Кілімник. На це Манафорт відповів: "Як ми використовуємося, щоб [скласти цілі \(внести зміни \)](#) . Бачила операція Овда? " маючи на увазі Дерипаску.

On the Russiagate story, however, Solomon clearly has sources, as he's repeatedly broken news about things that other reporters have heard about, but didn't have in full. He reported about former British spy and FBI informant [Christopher Steele speaking to Deputy Assistant Secretary of State Kathleen Kavelec](#) before the 2016 election, among other things admitting he'd been speaking to the media.

Solomon also reported that Kavelec's notes about Steele had been passed to the FBI, eight days before the FBI described Steele as credible in a FISA warrant application.

It would be one thing if other outlets were rebutting his claims about Kilimnik, as people have with some of this other stories. But this report has attracted zero response from non-conservative media, despite the fact that Kilimnik has long been one of the most talked-about figures in the whole Russiagate drama.

This story matters for a few reasons. If Kilimnik was that regular and important a U.S. government source, it would deal a blow to the credibility of Special Counsel Robert Mueller.

Kilimnik's relationship with Manafort was among the most damaging to Donald Trump in the Mueller report. Here was Trump's campaign manager commiserating with a man Mueller said was "assessed" to have "ties to Russian intelligence."

In one of the most lurid sections of the Mueller report, Manafort is described writing to Kilimnik after being named Trump's campaign manager to ask if "our friends" **had seen (read)** media coverage about his new role.

"Absolutely. Every article," said Kilimnik. To this, Manafort replied: "How do we use to **get whole (make amends)**. Has Ovd operation seen?" referring to Deripaska.

Наслідків було зрозуміло: Манафорт пропонував використати своє становище в рамках кампанії Трампа, щоб "зібратися" зі страшним бароном металів Дерипаска. Манафорт вважав, що його роль у кампанії може допомогти «підтвердити» Дерипаска скасує позов, поданий проти Манафорта.

Коли Манафорт пізніше надіслав «внутрішні дані опитування» до Кілімника з думкою, що він ділиться з українськими олігархами та Дерипаскою, це справді здавалося дуже згубною новиною: високопоставлений чиновник Трампа надає внутрішню інформацію тому, хто має «зв'язки» з російською розвідкою .

Мюллер не просто описав Кілімника як зв'язок з російською розвідкою. Він сказав, що, працюючи в Москві між 19 і 2005 роками в [Міжнародному республіканському інституті](#) - це американський аналітичний центр, пов'язаний з Республіканською партією, його сестра організація - Національний демократичний інститут - чиновники [IRI](#) заявили ФБР, що його звільнили через те, що його " посилання на російську розвідку були надто міцними ».

Іншими словами, Мюллер не тільки зробив поточну оцінку щодо Кілімника, він зробив шоу про відстеження кар'єрних кроків Кілімника в серії кульових очок, від його народження в Дніпропетровській області в 1970 році до подорожі до США в 1997 році, до його зусилля в 2014 році зробити PR-роботу, захищаючи [перехід Росії в \(вторгнення\) в Крим](#).

Мюллер трохи відмовився, за словами Соломона, який каже, що "переглянув" доповіді ФБР та Державного департаменту про статус Кілімника як інформатора. Він навіть пішов так далеко, щоб назвати посадовців посольства США в Україні, які мали справу з Кілімником:

Алан Перселл, головний політичний директор у київському посольстві з 2014 по 2017 рік, заявив агентам ФБР, що державні чиновники, в тому числі вищі посадовці посольства Олександр Касанов та Ерік Шульц, вважають Кілімник таким цінним надбанням, що вони тримали його ім'я поза кабелями для побоюється, що він може поставити під загрозу витоків у WikiLeaks.

The implication was clear: Manafort was offering to use his position within the Trump campaign to “get whole” with the scary metals baron, Deripaska. Manafort believed his role on the campaign could help “confirm” Deripaska would drop a lawsuit he had filed against Manafort.

When Manafort later sent “internal polling data” to Kilimnik with the idea that it was being shared with Ukrainian oligarchs and Deripaska, this seemed like very damaging news indeed: high-ranking Trump official gives inside info to someone with “ties” to Russian intelligence.

Mueller didn’t just describe Kilimnik as having ties to Russian intelligence. He said that while working in Moscow between 1991 and 2005 for the [International Republican Institute](#)— that’s an American think-tank connected to the Republican Party, its sister organization being the National Democratic Institute – IRI officials told the FBI he’d been fired because his “links to Russian intelligence were too strong.”

In other words, Mueller not only made a current assessment about Kilimnik, he made a show of retracing Kilimnik’s career steps in a series of bullet points, from his birth in the Dnieprpetrovsk region in 1970 to his travel to the U.S. in 1997, to his effort in 2014 to do PR work defending Russia’s [move into \(invasion of\) Crimea](#).

Mueller left out a bit, according to Solomon, who says he “reviewed” FBI and State Department memos about Kilimnik’s status as an informant. He even went so far as to name the U.S. embassy officials in Ukraine who dealt with Kilimnik:

Alan Purcell, the chief political officer at the Kiev embassy from 2014 to 2017, told FBI agents that State officials, including senior embassy officials Alexander Kananof and Eric Schultz, deemed Kilimnik to be such a valuable asset that they kept his name out of cables for fear he would be compromised by leaks to WikiLeaks.

"Перселл описав те, що вважав незвичайним рівнем розсуду, яке було прийнято з поведженням з Кілімником", - йдеться в одному з допитів про співбесіду ФБР, яке я переглядав. "Зазвичай керівник політичної секції не поводиться з джерелами, але Касаноф повідомив Перселла, що KILIMNIK є чутливим джерелом".

Ці стосунки були описані в "сотнях сторінок урядових документів", за якими Соломон повідомляє, що Мюллер "володіє з 2018 року". ФБР, додав він, знав усе про статус Кілімніка як інформатора Департаменту ще до завершення розслідування Мюллера.

Це один із зростаючої кількості прикладів людей, статус яких задокументованими американськими інформаторами не згадується у доповіді Мюллера, де вони замість цього описуються під загальним заголовком "Російський уряд посилається на та здійснює контакт з кампанією Трампа".

Одним із перших таких «осіб, пов'язаних з урядом Росії» є Фелікс Сатер, описаний у доповіді Мюллера як «радник з нерухомості на базі штату Нью-Йорк», який зв'язався з Коеном із «новим запитом щодо будівництва проекту Москви на башті Трампа».

Саме Сатер ініціює розслідування та Сатер, який написав Коену найчастіше [цитовані](#) електронні листи, наприклад, "Бадді, наш хлопчик може стати президентом США" та "Я змушу всю команду Путіна купити". У звіті Сатер закликає Коена підтримувати проект живим і продовжує обіцяти, що він зможе провести зустрічі з подібними до Путіна та його помічником Дмитром Песковим.

Але ніде у звіті не розкрито, що Сатер, як [повідомляє Інтерцепт](#), був зареєстрованим інформатором ФБР з 19 років, коли після випадків рекету та нападу він підписав угоду про співпрацю. Документ [підписав з боку уряду майбутній головний слідчий Мюллера Ендрю Вайссман](#), ще одна деталь, яку, здається, не вважають дивною. _

“Purcell described what he considered an unusual level of discretion that was taken with handling Kilimnik,” states one FBI interview report that I reviewed. “Normally the head of the political section would not handle sources, but Kasanof informed Purcell that KILIMNIK was a sensitive source.”

This relationship was described in “hundreds of pages of government documents” that Solomon reports Mueller “possessed since 2018.” The FBI, he added, knew all about Kilimnik’s status as a State Department informant before the conclusion of Mueller’s investigation.

This is one of a growing number of examples of people whose status as documented U.S. informants goes unmentioned in the Mueller report, where they are instead described under the general heading, “Russian government links to, and contact with, the Trump campaign.”

One of the first such “Russian-government connected individuals” is Felix Sater, described in Mueller’s report as a “New York based real estate advisor” who contacted Cohen with a “new inquiry about building a Trump Tower project in Moscow.”

It’s Sater who initiates the inquiry and Sater who wrote the most [oft-quoted](#) emails to Cohen, like “Buddy our boy can become President of the USA” and “I will get all of Putin’s team to buy in.” Sater in the report encourages Cohen to keep the project alive and keeps promising he can deliver meetings with the likes of Putin and aide Dmitry Peskov.

But nowhere in the report is it disclosed that Sater, as [reported by the Intercept](#), has been a registered FBI informant since 19, when after racketeering and assault cases he signed a cooperation agreement. The document was [signed on the government side by Mueller’s future chief investigator, Andrew Weissman](#), another detail no one seems to find odd.

Аналогічно є розділ у звіті за участю персонажа на ім'я Генрі Окнянський (він же Генрі Грінберг). Окнянський-Грінберг (у нього є інші псевдоніми) - махінатор, що базується в Маямі, який звернувся до колишнього помічника Трампа Майкла Капуто в травні 2016 року, нібито пропонуючи "зневажливу інформацію" про Гілларі Клінтон. Мюллер перелічує справу Грінберга під заголовком про "потенційний інтерес Росії до російських хакерських матеріалів".

Він залишає частину, де будь-який ідіот із обліковим записом PACER може [здійснити обшук у Грінберзі](#) та знайти низку судових документів, у яких твердження про заарештовану фігуру твердить: «Я співпрацював з ФБР 17 років, часто ставлячи до життя небезпеку . »

Звичайно, кожен сміливий може претендувати на те, що він є інформатором ФБР, намагаючись запобігти депортації. Але в цьому випадку, намагаючись довести, що він насправді є урядовим радником, Грінберг подав ФБР запит на свободу інформації про себе - і фактично отримав документацію!

Судові записи Каліфорнії свідчать, що Окнянський / Грінберг отримав від уряду США між 2008 і 2012 роками візи на «умовно-пізню користь для громадської користі» різної тривалості. Документи навіть перелічують ім'я та номер його співробітника справи ФБР.

Невдача Мюллера виявити зв'язки уряду США з Грінбергом чи Сатером виявилася підозрілою (є й інші головні подряпини упущення), але якщо цього не зробити у випадку з Кілімником, це буде неприємно. Взаємодія Манафорта з Кілімником була описана суддею Емі Берман Джексон як "[безперечне ядро розслідування Управління спеціального захисника](#)".

Багато було зроблено з того факту, що Кілімник у серпні 2016 року відвідав Башту Трампа, щоб представити план вирішення російсько-українського конфлікту:

Similarly there is a section in the report involving a character named Henry Oknyansky (a.k.a. Henry Greenberg). Oknyansky-Greenberg (he has other aliases) is a Miami-based hustler who approached former Trump aide Michael Caputo in May of 2016, ostensibly offering “derogatory information” on Hillary Clinton. Mueller lists the Greenberg case under a header about “potential Russian interest in Russian hacked materials.”

He leaves out the part where any idiot with a PACER account can [run a search on Greenberg](#) and find the series of court documents in which the oft-arrested figure claims, “I cooperated with the FBI for 17 years, often put my life in danger.”

Of course, anyone bold enough might claim to be an FBI informant in an effort to stave off deportation. But in this case, in an effort to prove to he was in fact a government tipster, Greenberg submitted a Freedom of Information Request to the FBI about himself – and actually got the documentation!

California court records show Oknyansky/Greenberg received a series of “significant public benefit” parole visas of varying lengths from the U.S. government between 2008 and 2012. The documents even list the name and phone number of his FBI case officer.

Mueller’s failure to identify the U.S. government links to either Greenberg or Sater was suspicious (there are other head-scratching omissions as well), but failing to do so in the case of Kilimnik would be mind-boggling. Manafort’s interactions with Kilimnik were described by Judge Amy Berman Jackson as the [“undisputed core of the Office of Special Counsel’s investigation.”](#)

Much was made of the fact that Kilimnik visited the Trump Tower in August of 2016 to present a plan for resolving the Russian-Ukrainian conflict:

Кілімнік попросив зустріч особисто скласти мирний план для України, який Манафорт визнав, що Спеціальна адвокатська контора - це "зворотний" спосіб Росії контролювати частину східної України; обидва чоловіки вважали, що план вимагатиме згоди Трампа на успіх.

Однак у доповіді Соломона вказується, що Кілімнік двічі їздив до США у 2016 році, щоб зустрітися з державними чиновниками, і передав той же «мирний план» чиновникам адміністрації Обами. Кілімнік, схоже, обговорював план у Вашингтоні з колишнім посадовцем посольства Олександром Касановом, який з тих пір був переведений на вищу державну посаду - під час обіду 5 травня 2016 року.

Не те, що когось багато хвилює, але Кілімнік сердито заперечував характеристики його як шпигуна. Як пише Соломон:

Чиновники Державного департаменту, ФБР, Міністерства юстиції та Мюллера не відповіли на запити про коментарі. Кілімнік не відповів на електронний лист, який шукав коментарів, але в електронному листі, який [минулого місяця написав The Washington Post](#), він засунув "складену розповідь" Мюллера про нього. "Я не маю зв'язків з російською або, з цього приводу, з будь-якою розвідувальною операцією", - написав він.

Казка "Манафорт-Кілімнік" - це принципово інша новинна історія, якщо Кілімнік є більше американським надбанням, ніж російським.

Якщо Кілімнік регулярно доповідав Державному департаменту до 2016 року, якщо його мирний план не був дурним зусиллям Трампа-Манафорта, щоб розбити Україну, якщо Кілімнік був кимось, кого можна було б "розпалити" під час російського вторгнення в Крим", як Соломон каже висновок ФБР, тоді вся ця частина історії " Росгейт " була фарсом.

Kilimnik requested the meeting to deliver in person a peace plan for Ukraine that Manafort acknowledged to the Special Counsel's Office was a 'backdoor' way for Russia to control part of eastern Ukraine; both men believed the plan would require Trump assent to succeed.

But Solomon's report indicates Kilimnik traveled to the U.S. twice in 2016 to meet with State officials, and delivered the same "peace plan" to Obama administration officials. Kilimnik appeared to have discussed the plan in Washington with former embassy official Alexander Kasanof – who'd since been promoted to a senior State position – at a dinner on May 5, 2016.

Not that anyone much cares, but Kilimnik has angrily denied the characterization of him as a spy. As Solomon writes:

Officials for the State Department, the FBI, the Justice Department and Mueller's office did not respond to requests for comment. Kilimnik did not respond to an email seeking comment but, in an email [last month to The Washington Post](#), he slammed the Mueller report's "made-up narrative" about him. "I have no ties to Russian or, for that matter, any intelligence operation," he wrote.

The Manafort-Kilimnik tale is a fundamentally different news story if Kilimnik is more of an American asset than a Russian one.

If Kilimnik was giving regular reports to the State Department through 2016, if his peace plan was not a diabolical Trump-Manafort backdoor effort to carve up Ukraine, if Kilimnik was someone who could be "flabbergasted at the Russian invasion of Crimea," as Solomon says the FBI concluded, then this entire part of the Russiagate story has been farce.

Це стане більш неоднозначною історією, яка робилася для того, щоб виглядати диявольським через умовиводи та упушення. Хоча це може не позбавити Пола Манафорта брехати чи думати, що він чинить щось не так, це може змінити складність фактичної розповіді, як ми повинні розуміти історію.

«Менеджер кампанії Трампа дає дані про опитування давньому інформатору уряду США» не має такого ж удару, як « [Манафорт пропонує, що він дав підозрювані дані російських шпигунів за 2016 рік](#)», як це стверджує часто гіпервентиляційний *Daily Beast* .

Час тому назад *The Times* висвітлював частину цього підґрунтя в історії, яка мені надає довіру до думки, що *Пагорб і " Таймс "* дивилися на ті самі документи Кілімника.

" *Таймс* ", який став надійним місцем для щадного розкручування невдовзі випущеної диспозитивної інформації про теорію змови, у лютому написав довгу тему про Кілімника: "[Російський шпигун чи політичний оперативний шпигун?](#)" [Енігматична фігура в основі розслідування Мюллера](#) " .

Цей твір, заснований на "десятках інтерв'ю, подань до суду та інших документів", описував Кілімника як "оператора, який легко переміщався між російськими, українськими та американськими меценатами, граючи один за одним, залишаючи при цьому безліч конфліктних підозр. "

The Times додав:

Американським дипломатам у Вашингтоні та Києві [Кілімник] вже майже десятиліття є відомим персонажем, розвиваючи репутацію брокера цінної інформації ...

It would become a more ambiguous story that was made to look diabolical through inference and omission. Though it might not absolve Paul Manafort of lying or thinking he was doing something wrong, it could change the complexion of the actual narrative, how we should understand the story.

“Trump campaign manager gives polling data to longtime U.S. government informant” doesn’t have the same punch as [“Manafort Suggests He Gave Suspected Russian Spy 2016 Polling Data,”](#) as the oft-hyperventilating *Daily Beast* put it.

The *Times* did cover some of this ground a while ago, in a story that to me lends credence to the idea that the *Hill* and the *Times* were looking at the same Kilimnik documents.

The *Times*, which has become a dependable venue for the gentle spinning of soon-to-be-released dispositive information about the collusion theory, wrote a long feature on Kilimnik in February: [“Russian Spy or Hustling Political Operative? The Enigmatic Figure at the Heart of Mueller’s Inquiry.”](#)

That piece, based on “dozens of interviews, court filings and other documents,” described Kilimnik as an “operator who moved easily between Russian, Ukrainian and American patrons, playing one off the other while leaving a jumble of conflicting suspicions in his wake.”

The *Times* added:

To American diplomats in Washington and Kiev, [Kilimnik] has been a well-known character for nearly a decade, developing a reputation as a broker of valuable information...

У газеті зазначалося, що Кілімник "вільно" їздив до США і, здавалося, посилався на обід з Касанофом, зазначивши, що Кілімник "у травні 2016 року зустрівся з вищими посадовими особами Державного департаменту за напоями в барі Off Record".

Лише в останніх двох абзацах вони дійшли до суті, цитуючи Капуто:

Щоб підкріпити цю справу, адвокати пана Манафорта просили і отримували записи від уряду, в яких видно, що пан Кілімник спілкувався з посадовцями в американському посольстві в Києві.

"Якщо він був активом російської розвідки, то представники Державного департаменту, які зустрічалися з ним протягом багатьох років, повинні бути під слідством", - сказав пан Капуто.

Ні лайна! Одне, якщо Кілімник був просто черговим гастролером, який рухався туди-сюди між західними та російськими орбітами, торгуючи сполученнями обох сторін. У Москві було безліч таких діячів, особливо починаючи з дев'яностих років, коли Кілімник почав працювати в IRI.

Але інша справа, якщо Кілімник зустрічався кілька разів на тиждень з представниками американського посольства і регулярно надавав тисячі розвідувальних слів. Немає сценарію, коли Кілімник насправді є російським шпигуном, і такий запис не погано відображається на тому, хто регулярно завантажував та обмінювався інформацією з американської сторони.

Є дві великі можливості: або доповідь Соломона якось помиляється, і характер відносин Кілімніка з урядом Сполучених Штатів неправильно представлений, або він правий, і ця казка в «серці» зонда Мюллера була перекручена **в Еверест (величезна гора)** оманливих новин.

The paper noted that Kilimnik traveled “freely” to the U.S. and appeared to reference the dinner with Kasanof, noting Kilimnik “in May 2016 met senior State Department officials for drinks at the Off the Record bar.”

Only in the last two paragraphs did they get to the point, quoting Caputo:

To buttress this case, Mr. Manafort’s lawyers requested and received records from the government showing that Mr. Kilimnik communicated with officials at the American Embassy in Kiev.

“If he was a Russian intelligence asset, then the State Department officials who met with him over the years should be under investigation,” Mr. Caputo said.

No shit! It’s one thing if Kilimnik was just another hustler who moved back and forth between Western and Russian orbits, trading on connections on both sides. There were countless such figures in Moscow, especially dating back to the nineties, when Kilimnik began working for the IRI.

But it’s a different matter if Kilimnik was meeting multiple times a week with American embassy officials and providing thousands of words of intel on a regular basis. There’s no scenario where Kilimnik is actually a Russian spy and that kind of record doesn’t reflect badly on whoever was regularly downloading and sharing his intelligence on the American side.

There are two big possibilities: either Solomon’s report is wrong somehow, and the nature of Kilimnik’s relationship with the United States government has been misrepresented, or he’s right and this tale at the “heart” of the Mueller probe has been over-spun in an Everest (huge mountain) of misleading news reports.

У будь-якому випадку це потрібно вивчити. Однак, здається, що ніхто із звичних підозрюваних не зацікавлений, як тільки преса відмовилася спускатися на Італію в пошуках нібито нульового пацієнта Росіягейта, мальтійського професора Джозефа Міфсуда (якого, як кажуть, забили в римській квартирі протягом семи місяців після розбещення божевілля Росіягейта перед тим, як піти на землю).

MSNBC спалила незліченну кількість годин, що нав'язливі стосунки Манафорт-Кілімник. Ви можете знайти казку, яку обговорювали *ad nauseum* [тут](#), [тут](#), [тут](#), [тут](#), і в багатьох інших місцях, коли Кілімник у прямому ефірі описувався в ефірі як "[російський актив](#)", "зв'язок з російською розвідкою", який навіть [похвалився тим, що він вивчив свою англійську](#) від російських шпигунів.

CNN також зробила звіт про хлопця на мільйон: дивіться [тут](#), [тут](#), [тут](#), [тут](#) і [тут](#). Деякі звіти говорять про те, що поведінка Манафорта "натякає" на змову, в той час як Кріс Чиліца заявив, що його зустрічі з "оперативно пов'язаним з Росією" були "[дуже великою справою](#)". [Головний голова Бловіатор \(надмірно промайнув\)](#) Джейк Таппер замислився, чи ця історія не була «[Гра, встановлення, матч](#)» для справи про змову. Щоразу, коли демократ говорив про те, як "приголомшливим" і "проклятим" стала новина про те, що Манафорт дав опитування Кілімника, журналісти [повторили ці](#) твердження в найкоротші терміни.

Я міг би піти вгору і вниз по лінії з [Таймс](#), в [Washington Post](#), і інших торгових точках друку. Кожна велика організація новин, яка висвітлювала Russiagate, [висвітлювала пекло \(надмірно\)](#) про цю частину історії. Але в момент, коли є пропозиція, є інший кут: [цвіркуну \(тиша\)](#).

Either way, it has to be looked into. It appears, though, that no one among the usual suspects is interested, just as the press declined to descend upon Italy in search of the ostensible Patient Zero of Russiagate, Maltese professor Joseph Mifsud (who was said to be shackled up in a Rome apartment for seven months after the Russiagate insanity broke before going to ground).

MSNBC burned up countless hours obsessing over the Manafort-Kilimnik relationship. You can find the tale discussed *ad nauseum* [here](#), [here](#), [here](#), [here](#), and in many other places, with Kilimnik routinely described on air as a “[Russian asset](#)” with “ties to Russian intelligence,” who even [bragged that he learned his English](#) from Russian spies.

CNN has likewise done a gazillion reports on the guy: see [here](#), [here](#), [here](#), [here](#), and [here](#). Some reports said Manafort’s conduct “hints” at collusion, while Chris Cilizza said his meetings with a “Russian-linked operative” were a “[very big deal](#).” [Bloviation-in-chief \(bloviate excessively\)](#) Jake Tapper wondered if this story was “[Game, Set, Match](#)” for the collusion case. Anytime a Democrat spoke about how “stunning” and “damning” was the news that Manafort gave Kilimnik poll numbers, reporters [repeated those](#) assertions in a snap.

I could go up and down the line with the [Times](#), the [Washington Post](#), and other print outlets. Every major news organization that covered Russiagate has [covered the hell \(reported excessively\)](#) out of this part of the story. But the instant there’s a suggestion there’s another angle: [crickets \(silence\)](#).

Russiagate швидко перетворюється на постжурналістичний феномен новин. Ми живемо в інформаційному ландшафті настільки роздвоєним, що медіакомпанії не висвітлюють новини, тому що вони можуть дотримуватися розповідей. Кілімник, який є штатним інформатором Державного департаменту, перетинає схвалену MSNBC лінію, що він є російським **вирізом**, який намагався використати менеджера кампанії Дональда Трампа. Таким чином, він буквально не має жодної цінності для багатьох компаній, навіть якщо це, очевидно, новина, яка традиційна за традиційною мірою.

Між іншим, правдивий звіт Соломона не обов'язково виправдає ні Кілімника, ні Манафорта. Це може просто означати ускладнення картини, а також незручні питання до Роберта Мюллера та посадовців посольства, які мали справу з Кілімником. Ось що таке дивно. Ми дійшли до того, що редактори новин та продюсери більше схожі на редакторів безперервності фільмів - турбуються про збереження літературної послідовності в висвітленні, ніж на вирішення питань, що заслуговують на увагу, які можуть перенести нас у сірі райони.

Наша преса смокче. Існують диктатури третього світу, де газети **намагаються більше (серйозніше)**, ніж тут. Ми звикли принаймні прикидатися, щоб прикрити основи. Тепер ми жарт.

Russiagate is fast becoming a post-journalistic news phenomenon. We live in an information landscape so bifurcated, media companies don't cover news, because they can stick with narratives. Kilimnik being a regular State Department informant crosses the MSNBC-approved line that he's a Russian **cutout** who tried to leverage Donald Trump's campaign manager. So it literally has no news value to many companies, even if it's clearly a newsworthy item according to traditional measure.

Incidentally, Solomon's report being true wouldn't necessarily exonerate either Kilimnik or Manafort. It may just mean a complication of the picture, along with uncomfortable questions for Robert Muller and embassy officials who dealt with Kilimnik. That's what's so maddening. We've gotten to the point where news editors and producers are more like film continuity editors — worried about maintaining literary consistency in coverage — than addressing newsworthy developments that might move us into gray areas.

Our press sucks. There are third-world dictatorships where newspapers **try harder (are more serious)** than they do here. We used to at least pretend to cover the bases. Now, we're a joke.

8. Ласкаво просимо до " За новинами (як створюються новини) "

Примітка для читачів Substack ...

[Метт Тайббі](#) 21 червня 2019 року

По-перше, про [Untitledgate](#) . Я не відмовився від цього. Це просто складніше, ніж я очікував, і у форматі, де мені регулярно доводиться випускати якийсь контент, який платить передплатникам, я відчуваю, що не можу просто попросити всіх продовжувати чекати великого розкриття. Тож я експериментував із чимось новим, що потрібно зробити у проміжки між часом.

8. Welcome to 'Behind the News (how news is produced)'

Note to Substack readers...

[Matt Taibbi](#) Jun 21, 2019

First, about [Untitledgate](#). I haven't given up on it. It's just been harder going than I expected, and in a format where I regularly have to release some kind of content to paying subscribers, I feel I can't just ask everyone to keep waiting for the big reveal. So I've been experimenting with something new to do in the in-between times.

Роки тому, коли я вперше почав висвітлювати кампанії, я розвинув хобі. Я ходив би за межі свого готельного номера в будь-якому місті, в якому я був, взяв би безкоштовний папір, який вони залишили за дверима (часто *USA Today*), а потім спробую помітити стільки BS на першій сторінці, як я міг би за хвилину, використовуючи червоний маркер.

Особливо, коли мова зайшла про висвітлення, пов'язане з кампаніями, рідко було важко закінчити цілу червону марковану головну сторінку менше ніж за хвилину. "*Нью-Йорк Таймс*" - це найсмішніший документ, який можна використовувати для цієї справи.

Я думав зробити щось подібне в цьому передвиборному сезоні, лише робив би це у відео-формі, знімаючи також шматочки телевізійного покриття, показуючи читачам, де приховані маніпуляції та хитрощі. Ідея полягала б у тому, щоб відтворити деякі теми компанії [Hate Inc.](#), але зробити це за допомогою поточного політичного висвітлення.

Тож у співпраці з [WFMU](#), дуже крутою місцевою радіостанцією в Джерсі-Сіті, ми розігруємось із версією медіа-критики *Mystery Science Theatre*, яку ми називаємо *Behind The News*. План полягає в тому, щоб підробити всі скани (сканування тексту внизу екрану), хриони (текст під телевізійним зображенням), скриньки та накладки, щоб зірвати сучасне висвітлення новин - кабельний формат злочину у форматі кабелю.

Очевидно, що ми все ще працюємо над перевагами з точки зору того, що працює, а що ні, скільки сторонніх речей, щоб забитися на екрани (ми намагаємось підробити цей ефект, а не повторити), і дізнаємось, як ми можемо використовувати все графічний дуд-тат у такий спосіб, який смішніший, ніж дратівливий, тобто самосвідомо абсурдний. Ми також повинні працювати через мою круту криву навчання як читача новин. Але якщо це спрацює, ми повинні мати можливість викласти цікавий контент про те, як працює висвітлення виборів, зокрема, протягом сезону передвиборчої кампанії.

Years ago, when I first started covering campaigns, I developed a hobby. I would walk outside my hotel room in whatever city I was in, pick up the complimentary paper they left outside the door (often a *USA Today*), and then try to spot as much BS on the front page as I could in under a minute, using a red marker.

Especially when it came to campaign-related coverage, it was rarely hard to end up with a whole red-marked front page in less than a minute. The *New York Times* is the most amusing paper to use for this exercise.

I thought about doing something similar this campaign season, only I'd do it in video form, taking bits of TV coverage as well, showing readers where the hidden manipulations and tricks are. The idea would be to play off some of the themes of [Hate Inc.](#), but do it using current political coverage.

So in cooperation with [WFMU](#), the very cool local radio station in Jersey City, we're playing around with a *Mystery Science Theater* version of media crit, which we're calling *Behind The News*. The plan is to spoof all the [crawls \(text crawling on the bottom of a screen\)](#), [chryons \(text below a TV image\)](#), boxes and overlays to rip on modern news coverage – cable format on cable format crime.

Obviously we're still working out the kinks in terms of what works and what doesn't, how much extraneous stuff to cram in the screens (we're trying to spoof that effect, not replicate), and learn how we can use all the graphic doo-dads in a way that's more funny than annoying, i.e. self-consciously absurd. We also have to work through my steep learning curve as a newsreader. But if it works, we should be able to produce interesting content about how election coverage in particular works through the campaign season.

Цей перший внесок має відео-роз'яснювач, що застряг у більшому нарисі, який буде звичайним форматом. Тема полягає в тому, як кабельні станції (і газети) монетизують явище Трампа точно так само, як вони зробили на минулих виборах, навіть якщо вони роблять вигляд, що « **викликають (ідентифікують гріхи)** » Трампа. Їх немає - це просто бізнес, як зазвичай, але вони багато працюють над тим, щоб замаскувати, що вони вирішили.

У будь-якому випадку, будь ласка, будьте зі мною, оскільки ми працюємо над тим, щоб все це виглядало більш гладко в наступних партіях.

Скоріше більше.

This first installment has an explainer video stuck into a larger essay, which will be the usual format. The subject is how cable stations (and newspapers) are monetizing the Trump phenomenon in exactly the same way they did last election, even as they pretend to be “calling out (identifying sins by)” Trump. They’re not – it’s just business as usual, but they do work hard to disguise what they’re up to.

In any case, please bear with me as we work to make this all look smoother in subsequent installments.

More to come soon.

9. Пам'ятаєте мільярди безкоштовного покриття, які Дональд Трамп отримав на останніх виборах? Він знову отримує це

MSNBC та інші вже показують, що в 2020 році вони зароблять гроші Трампа, роблячи вигляд, що виступають проти нього

[Метт Тайббі](#) 22 червня 2019 року

[Часто цитований показник склав \\$ 2 млрд](#) , але він [піднявся до \\$ 5 млрд](#) до кінця 2016 року виборів, в залежності від пронзителности в ЗМІ про який йде мова.

9. Remember the billions of free coverage Donald Trump got last election? He's getting it again

MSNBC and others are already showing that in 2020, they'll make money off Trump while pretending to advocate against him

[Matt Taibbi](#) Jun 22, 2019

The [oft-quoted figure was \\$2 billion](#), but it [went up to \\$5 billion](#) by the end of the 2016 election, depending upon the shrillness of the media outlet in question.

Ці мільярди - скільки «вільних медіа» Дональд Трамп нібито отримав від **голодного рейтингу (голодного для глядачів)** інформаційного бюлетеня на початку останньої президентської виборчої кампанії.

Поряд з Росією, Джеймсом Комі та Вікіліаксом, це явище регулярно вказувалося на виборчих посмертях як основну причину виборів Трампа. Однією з людей, яка скаржилася найгучніше, була Хілларі Клінтон у її приголомшливій книжковій роботі з відмовою під назвою "[Що сталося](#)". Вона писала:

Їхня реальна проблема полягає в тому, що вони не можуть зіткнутися зі своєю власною роллю в допомозі обрати Трампа, від надання йому вільного ефірного часу до надання моїх електронних листів втричі більше висвітлення, ніж усі питання, що стосуються життя людей разом.

Хілларі залишила частину, де вона теж отримала близько 3,24 мільярда доларів у вільних ЗМІ, яку називають "[заробленими ЗМІ](#)", коли ми використовуємо її для опису політиків, які нам подобаються. Між іншим, телеканали, як правило, роздають "зароблені медіа" саме тим політикам, які можуть дозволити собі платити за власний піар - особливо фронтменів та президенти.

Здатність президента викликати ефірний час за бажанням (просто бомби когось!) - одна з головних виборчих переваг чинності. Політики, які насправді знаходяться в кінці палиці, - це не Клінтони світу, а так звані «бахрома» польси, Денніс Кучінічес і Рон Полс, Ендрю Янгс і Майк Гравелс. Навіть Берні Сандерс отримав у [23 рази менше](#) телевізійного покриття, ніж Трамп, претендент, чий внутрішньомобільний заколот партії був дуже схожим на новинну розповідь з казкою Трампа.

І все-таки залучення засобів масової інформації до висвітлення вас є частиною виклику балотуватися на посаду в сучасній Америці, і Трамп в цьому був хороший. Це не оптимальний спосіб керувати країною. Нам, швидше за все, вдасться здійснити надкороткий виборчий процес, який включав у себе кілька кандидатів, що фінансуються на державному рівні.

Those billions were how much “free media” Donald Trump supposedly received from [ratings-hungry \(hungry for viewers\)](#) news outlets early in the last presidential election campaign.

Along with Russia, James Comey and Wikileaks, this phenomenon was pointed to regularly in election postmortems as a primary cause for Trump’s election. One of the people who complained the loudest was Hillary Clinton, in her astounding book-length denial exercise called [What Happened](#). She wrote:

Their real problem is they can’t bear to face their own role in helping elect Trump, from providing him free airtime to giving my emails three times more coverage than all the issues affecting people’s lives combined.

Hillary left out the part where she, too got about \$3.24 billion in free media, which is called “[earned media](#)” when we’re using it to describe politicians we like. Incidentally TV stations tend to give away “earned media” to, precisely, the politicians who can afford to pay for their own PR – frontrunners and incumbents especially.

The president’s ability to summon airtime at will (just bomb someone!) is one of the major electoral advantages of incumbency. The politicians who are really at the short end of the stick here aren’t the Clintons of the world, but the so-called “fringe” pols, the Dennis Kuciniches and Ron Pauls, the Andrew Yangs and Mike Gravels. Even Bernie Sanders got [23 times less](#) TV coverage than Trump, a challenger whose intramural party revolt was a very similar news narrative to the Trump tale.

Still, getting the media to cover you is part of the challenge of running for office in modern America, and Trump was good at it. It’s not an optimal way to run a country. We’d likely be better off with a super-short election process that included a handful of publicly funded candidate forums.

Але це така система, яку ми маємо, і після 2016 року новинні зобов'язання припинили доїти її за готівку. Поширилося повідомлення про те, що ми вийшли з бізнесу, що допомагає Трампу. Більше не буде трансляцій [порожніх подій, які](#) чекають появи Помаранчевого.

Ні, як нам сказали, не буде більше жодних сеансів, де такі люди, як [Міка та Джо, балакаються на рейтингу Бога](#). (Бог, який приносить багато глядачів)

Поки ми носили банер « [Демократія вмирає у темряві](#) », ми більше не дамо Трампа безкоштовного піару. Насправді, вміст Трампа був би загорнутий у стільки негативного редагування, що відео не вдалося переробити на його користь навіть випадково. Йому більше не дозволятимуться навіть аргументи чи риторика, оскільки [повзання кабелю \(повзуче по нижній частині екрана\)](#) говорило про такі речі, як [ТРУМКА ЗВ'ЯЗКОВО ОБ'ЄМНИЦЬ ІСІДА \(НЕ ТАК\)](#).

Моралізаторство щодо того, щоб змінити нашу мелодію та бути вірним « [судженням історії](#) » було явно підробленим. Це був лише спосіб дозволити мережам більше висвітлювати Трампа, а навпаки приділяти ще менше уваги темам, які не є Трампом.

Велика історія підданих цього тижня передбачала обмін на образи між Трампом та Джо Байденом. Версія [TL: DR \(занадто довго - не читалася\)](#) полягає в тому, що Байден назвав Трампа "екзистенційною загрозою" для Америки, а Трамп назвав Байдена "сонним хлопцем", "муляжем" і "невдахою", який був "Повільніші" та "розово слабкі" не в змозі йти в ногу з реальним графіком кампанії.

Він, Трамп, сказав, що йому хочеться бігти проти Байдена, оскільки "мені подобається бігати проти душевно слабких людей".

Усі, хто минулого року пройшов кампанію, знали, що відбувається. Це формула, яку любить Трамп. Він підриває Байдена в твітах і виступах, тому що агітувати простіше, ніж керувати.

But this is the system we have, and after 2016, news orgs pledged to stop milking it for cash. Word spread that we were out of the helping-Trump business. There would be no more broadcasts of [empty podiums](#) awaiting the appearance of the Orange One.

Neither, we were told, would there be any more chummy sessions where people like [Mika and Joe slobbered on the Ratings God](#). (God who brings many viewers)

As we carried the "[Democracy Dies in Darkness](#)" banner, we would no longer give Trump free PR. In fact, Trump content would be wrapped in so much negative editorializing that video couldn't redound to his benefit even by accident. He would no longer be permitted even argument or rhetoric, as cable [crawls \(creeping across the bottom of the screen\)](#) said things like [TRUMP CALLS OBAMA FOUNDER OF ISIS \(HE'S NOT\)](#).

The moralizing about changing our tune and being true to "[history's judgment](#)" was clearly fake. This was just a way to allow the networks to cover Trump more, while conversely giving even less attention to non-Trump topics.

The big giveaway story this week involved an exchange on insults between Trump and Joe Biden. The [TL:DR \(too long – didn't read\)](#) version is that Biden called Trump an "existential threat" to America, while Trump called Biden a "sleepy guy," a "dummy," and a "loser," who was "slower" and "mentally weak," unable to keep up with a real campaign schedule.

He, Trump, said he was anxious to run against Biden, because "I like running against mentally weak people."

Everyone who went through the campaign last year knew what was up. This is a formula that Trump loves. He's blasting Biden in tweets and appearances because campaigning is easier than governing.

Обмін образами з невмілими екс-віце-президентами з вуст в рот - природне поле для цього політика. Він кращий у цьому, ніж у всіх політичних діячах, як він показав минулого разу, коли він пожирав подоба Джеба Буша та Хілларі Клінтон, заманюючи їх у глибокі води сокорушного насмішкуватого стилю WWE.

Якщо ви не хочете користуватися цими біржами для швидкого покупок, і вам справді цікаво відмовитися від BS, щоб висвітлювати реальні новини - повені на Середньому Заході, велике злиття телекомунікацій, заворушення в Гонконзі тощо - ви ' буду просто **підірвати (проігнорувати)** цю історію.

Це навіть не актуально як новини кампанії. Ми за рік від загальних виборів, і поступаючи так, як у гонці залишилося лише два кандидати, виграє рівно двоє людей, які обидва можуть дозволити собі придбати власний піар: Байден і Трамп.

Усі основні газети та телебачення все ще дали значну роль. " *Нью-Йорк Таймс*" і " *Вашингтон Пост*" викладають це на головній сторінці. Глава " *Таймса*" [читала](#) :

Трамп та Байден отримують особисті стосунки в суперечці Айови

"Екзистенціальна загроза" та "Сонний хлопець"

[Повідомлення пішов з](#) :

В Айові феодал набирас сили

ТРУМАТИ, СКАЛУВАТИ, ПІДТРИМАЙТЕ КОЖНЕ ІНШЕ

На **кабельні станції (платного ТБ станції)** пішли **gaga (божевільний)** . Як ви виправдаєтеся знову перейти до цього формату, після того як ви в останній раз прийняли стільки заслужених зловживань за те, що їхали до величезних прибутків? Легко: зробіть вигляд, що ви цього не робите, і звинувачуйте у тому, що ви робите на Дональда Трампа.

Insult exchanges with bumbling, foot-in-mouth ex-Vice Presidents is a natural playing field for this politician. He's better at it than everyone in politics, as he showed last time, when he devoured the likes of Jeb Bush and Hillary Clinton by luring them down into the deep waters of sophomoric, WWE-style taunting.

If you're on the level about not using these exchanges to make a quick buck, and you're truly interested in abandoning BS to cover real news – the Midwest floods, a big telecom merger, Hong Kong riots, etc. – you'd just **blow off (ignore)** this story.

It's not even relevant as campaign news. We're a year away from the general election, and acting like there are only two candidates left in the race benefits exactly two people, both of whom can afford to buy their own PR: Biden and Trump.

All the major papers and TV outlets still gave it significant play. *The New York Times* and the *Washington Post* both out it on the front page. The *Times* [head read](#):

Trump and Biden Get Personal in Iowa Skirmish

An "Existential Threat" and a "Sleepy Guy"

The *Post* [went with](#):

In Iowa, a Feud Gains Strength

TRUMP, BIDEN, PLAY OFF EACH OTHER

The **cable stations (pay TV stations)** went **gaga (crazy)**. How do you justify jumping to this format again, after you took so much deserved abuse for riding it to huge profits the last time? Easy: pretend you're not doing it, and blame what you are doing on Donald Trump.

Брайан Вільямс в ефірі MSNBC вивів свою новинну програму "11-та година" разом із історією. Він [почав кумедно](#) :

А якщо ви сьогодні подивилися новини про кабель, і всі добрі громадяни повинні ...

Правильно. Ви не просто дивилися рекламний ролик Oil of Olay або рекламу нового Infiniti GX50 (вони обидва спонсорували програму). Перегляд кабельного телебачення - це громадянство. Він продовжував:

Якщо ви сьогодні подивилися новини про кабель, і всі добрі громадяни повинні, ви можете подумати, що загальні вибори встановлені, і Дональд Трамп відстоює кандидатури на переобрання проти кандидата в демократичні партії Джо Байдена.

Але це точно не так. Дональд Трамп звучить так, ніби він бігає проти Джо Байдена, але є цілий перелік демократів, десятки з них, які благають різнитися.

Отже, ми не винні, а то й вина Джо Байдена, що ми робимо історію, яка нагадує загальну виборчу історію принаймні на 12 місяців раніше. Це вина Трампа.

Трамп, каже Вільямс, хоче, щоб ви повірили, що в цій галузі немає «десятки» інших кандидатів у демократичну політику. Тож Трамп - це той, хто хоче, щоб ви ігнорували інших кандидатів-демократів.

Тоді Вільямс продовжує ігнорувати інших кандидатів-демократів.

Він продовжує розповідати історію про обмін образами, і, роблячи це, показує близько 1:06 кадри Байденського перила проти Трампа з трьох окремих місць в штаті Айова.

Brian Williams on MSNBC led off his “11th Hour” newscast with the story. He [began in amusing fashion](#):

And if you looked at cable news today, and all good citizens should...

Right. You didn’t just watch an Oil of Olay commercial, or an ad for the new Infiniti GX50 (they both sponsored the program). Watching cable TV is *citizenship*. He went on:

If you looked at cable news today, and all good citizens should, you might think the general election is set and Donald Trump is straight up running for re-election against the Democratic nominee, Joe Biden.

But that is certainly not the case. Donald Trump sounds like he’s running against Joe Biden, but there are a whole slew of Democrats, dozens of them, who beg to differ.

So it’s not our fault, or even Joe Biden’s fault, that we’re doing a story that sounds like a general election story at least 12 months early. It’s Trump’s fault.

Trump, says Williams, wants you to believe there aren’t “dozens” of other Democratic candidates in the field. So Trump’s the one who wants you to ignore the other Democratic candidates.

Williams then proceeds to ignore the other Democratic candidates.

He goes on to tell the story about the exchange of insults, and in doing so, shows about 1:06 of footage of Biden railing against Trump from three separate Iowa locations.

MSNBC станом на минуле літо стягував близько 13,550 доларів за 30-секундну рекламу, тож ви можете зайнятися математикою. Це кадри, які, мабуть, коштують приблизно тридцять гран.

Це важливі, інформативні новини? **Мех (так що)** . Байден називає Трампа "екзистенціальною загрозою" і скаржиться, що "це 75-та річниця Дня, і він щебетає про Бетт Мідлер?"

Ми провели все літо 2016 року, слухаючи, як демократи вибухують негативи Трампа, з тих пір ми не чули **нічого іншого (жодних інших історій)** про MSNBC та CNN. Це новини? Це, безумовно, нудно. Також знову Байден балотується на посаду. Якщо Ендрю Яну потрібно заплатити, щоб назвати імена Трампа, так це повинно бути і передовій.

Потім мережа перевертається на серію кліпів, що Трамп **китає (б'ється)** на Джо. Мережа надає Трампа приблизно 1:11 часу **забити (фунт)** Байдена, щоб сказати такі речі, як:

Він так багато разів вимовляє моє ім'я, що люди вже не витримували ... Сонний хлопець ...

Навіть якщо люди, проти яких він бігає, вони говорять, де він? Що трапилось? Він висловлюється в Айові раз на два тижні, а потім згадує моє ім'я 74 рази в одній промові. Я не знаю.

*Це мені нагадує **криву (нечесну)** Хілларі. Вона зробила те саме.*

Тоді Вільямс перебиває, і, дивлячись змрочним, каже, що Трамп пізніше перейшов до "важких речей":

Я почув Байдена, який невдаха....

MSNBC as of last summer was charging about \$13,550 for 30-second ads, so you can do the math. This is footage that's probably worth about thirty grand.

Is it important, informative news? **Meh (so what)**. It's Biden calling Trump an "existential threat" and complaining that "it's the 75th anniversary of D-Day, and he's tweeting about Bette Midler?"

We spent all of the summer of 2016 hearing Democrats blast Trump's negatives, we've heard **little else (no other stories)** on MSNBC and CNN since. Is it news? It's definitely boring. Also, again, Biden is running for office. If Andrew Yang needs to pay to call Trump names, so should the front-runner.

The network then flips to a series of clips of Trump **whaling away (beating up on)** at Joe. The network gives Trump about 1:11 of time to **hammer (pound)** Biden, to say things like:

He said my name so many times that people couldn't stand it anymore... Sleepy guy...

Even if the people that he's running against, they're saying where is he? What happened? He makes his stance in Iowa, once every two weeks and then he mentions my name 74 times in one speech. I don't now.

*That reminds me of **crooked (dishonest)** Hillary. She did the same thing.*

Williams then interrupts, and, looking somber, says Trump later switched to the "hard stuff":

I heard Biden, who's a loser....

Мушу вам сказати, він інший хлопець. Він виглядає інакше, ніж раніше. Він діє інше, ніж раніше. Він навіть повільніше, ніж раніше.

Я б швидше побіг проти... Байдена, ніж хто-небудь. Я думаю, що він найслабший подумки. І мені подобається бігати проти слабких психічно людей. Я думаю, що Джо тут найслабший.

Якщо ви пропустили «важкі речі», MSNBC навіть переконався показати фотографії Трампа зі словами BIDEN та LOSER у Chyron:

TRUMP ВИКЛИКИ BIDEN А «LOSER (шлімазл) » Перед виїздом на АЙОВА TRIP (штат Айова)

I have to tell you, he's a different guy. He looks different than he used to. He acts different than he used to. He's even slower than he used to be.

I'd rather run against... Biden than anybody. I think he's the weakest mentally. And I like running against people that are weak mentally. I think Joe is the weakest up here.

In case you missed the “hard stuff,” MSNBC even made sure to show the pictures of Trump with the words BIDEN and LOSER in the Chryon:

TRUMP CALLS BIDEN A “LOSER (schlimazel)” BEFORE LEAVING FOR IOWA TRIP (to Iowa)

10. Підйом і падіння супергероя Роберта Мюллера

Показання Роберта Мюллера мали означати кінець національного кошмару. Натомість народилася нова легенда

[Метт Тайббі](#) 1 серпня 2019 року

Зміна відбулася в просторі циклу новин. Починаючи від і закінчуючи після показань конгресу спеціального радника Роберта Мюллера, глибина віросповідної манії Америки була оголена. Russiagate преса вдалася перетворити реальність все навколо.

10. The rise and fall of superhero Robert Mueller

The testimony of Robert Mueller should have marked the end of a national nightmare. Instead, a new legend was born

[Matt Taibbi](#) Aug 1, 2019

The change came in the space of a single news cycle. Beginning before and ending after the congressional testimony of Special Counsel Robert Mueller, the depth of America's faith-based mania was laid bare. The Russiagate press managed to turn reality all the way around.

На даний момент, поки подію транслювали в прямому ефірі, оцінка виступу экс-директора ФБР як свідка конгресу була майже одноставною. Мюллер був розгубленою, вразливою людиною, а не невтомною силою.

"Дуже, дуже боляче", - сказав давній стратег демократів Девід Аксельрод.

«Я не знаю, що [#Dems](#) очікували від [#RobertMueller](#), але це, ймовірно, не так," [твіттер](#) Говард Fineman.

"Мюллер бореться", - прокоментував під час події колишній прокурор та підлеглий Мюллера Гленн Кірхнер. "Це вражає мене як питання охорони здоров'я".

Це було жажливе обвинувачення ЗМІ. Неможливість Спеціального захисника слідкувати за питаннями чи запам'ятовувати ключові деталі (він був «не знайомий» з опозиційною фірмою Fusion-GPS!) Вибухнув два роки безладу.

Мюллер продавався в сотнях статей і телевізійних зображень як найкомпетентніший людський людина, [супергерой](#) у реальному житті. Його манірний погляд та розум бритви нібито подавали живу протиотруту президенту нашого баббермутського нумбскула Дональду Трампу. Він був персонажем прямо з *Команди Америки*, колишнім начальником ФБР за допомогою Сент-Пол, Принстон та програму в Університеті Чудового. "[Бетмен повернувся, щоб врятувати Америку](#)", - сказав його колишній другий ФБР Тимофі Мерфі в типовій історії від двох років тому, описуючи Мюллера як "героя, який потребує Америка".

Цей міф помер на телебаченні.

In the moment, while the event was being broadcast live, the assessment of the ex-FBI director's performance as a congressional witness was nearly unanimous. Mueller was a confused, vulnerable human being, not an indefatigable force.

"Very, very painful," said longtime Democratic strategist David Axelrod.

"I don't know what the [#Dems](#) were expecting from [#RobertMueller](#), but this probably isn't it," [tweeted](#) Howard Fineman.

"Mueller is struggling," former prosecutor and Mueller subordinate Glenn Kirchner commented during the event. "It strikes me as a health issue."

This was a monstrous indictment of media. The Special Counsel's inability to follow questions or remember key details (he was "not familiar" with oppo firm Fusion-GPS!) exploded two years of hype.

Mueller was sold in hundreds of articles and TV features as earth's most competent human, a real-life [superhero](#). His close-lipped manner and razor intellect supposedly presented a living antidote to our blabbermouth numbskull president, Donald Trump. He was as a character straight out of *Team America*, an ex-Marine FBI chief by way of St. Paul's, Princeton, and a grad program at the University of Awesome. "[Batman is back to save America](#)," his former FBI second Timothy Murphy said in a typical story from two years ago, describing Mueller as "the hero America needs."

This myth died on television.

Це сталося помилково, такого, що завжди є ризиком, коли ви маєте справу з прямими трансляціями, як виявили навіть цензурні товариства, такі як Радянський Союз. Демократичні конгреси, такі як голова судової влади в палаті Джерролд Надлер та Адам Шифф з Комітету з питань розвідки, думали, що телевізійне шоу призведе до доповіді Мюллера "до життя".

Як ці двоє козаків не знали або не намагалися дізнатися, що Мюллер не вирішив завдання слідувати складним питанням, важко зрозуміти. Надлер і Шифф - обидва адвокати.

Студентка першого курсу не ставила б свідка сліпого, як це, ні хвилини, не кажучи вже про сім годин, що пройшли телебачення.

Але вони наполягали на тому, переконавши, що Спеціальний радник може вдихнути нове життя у справу, яку, на їхню думку, погіршив лише тому, що довгий звіт Мюллера був «сухим прокурорським робочим продуктом», який громадськість не могла або не перетравила.

Це саме по собі було божевільним. Очікувані [блакитними статерами](#) по всій країні місяцями балувались читаннями доповіді Мюллера, як це було слово Боже - із знаменитими шакадами, такими як [Анетта Бенінг, Джон Літгоу та Кевін Клайн, що надягають розумних окулярів у стилі Ріка Перрі](#), щоб здійснити телевізійне звільнення Євангелія. .

У звіті було багато підробок. Він продав сотні тисяч копій і тепер був на [в Нью - Йорк Таймс бестселер список](#) за тринадцять тижнів. У Америці #Resistance це так само повсюдно, як і Біблія Гедеона. Те, що, схоже, хотіли Надлер та Шифф, - це щось поза ознайомлення з роботою, як відео Мюллера, який називає Трампа шахраєм, який може бути використаний у рекламних роликах.

Натомість вони виявили щось, чого ніхто не очікував. Тепер ми зрозуміли, чому Спеціальний радник унікав обміну живими протягом двох років, коли був одним з найвідоміших людей на землі.

It happened by mistake, the kind that's always a risk when you're dealing with live broadcasts, as even censorious societies like the Soviet Union have found. Congressional Democrats like House Judiciary chief Jerrold Nadler and Adam Schiff of the Intelligence committee thought a TV show would bring the Mueller report "to life."

How these two goofs didn't know, or bother to find out, that Mueller was not up for the task of following difficult questions is hard to understand. Nadler and Schiff are both lawyers. A first-year law student wouldn't put a witness on stand blind like that for a minute, let alone seven nationally-televised hours.

But they pressed on, convinced the Special Counsel could breathe new life into a case they believed had waned only because Mueller's long report was a "dry, prosecutorial work product" that the public couldn't or wouldn't digest.

This in itself was crazy. Hopeful [blue-staters](#) across the country for months have indulged in readings of Mueller's report like it was the word of God – with celebrity jackasses like [Annette Bening](#), [John Lithgow](#) and [Kevin Kline donning Rick Perry-style smart glasses](#) to conduct televised deliverance of the gospel.

The report has been hyped plenty. It's sold hundreds of thousands of copies and has now been on [the New York Times bestseller list](#) for thirteen weeks. In #Resistance America it's as ubiquitous as Gideon's Bible. What Nadler and Schiff seem to have wanted was something beyond familiarity with the work, like video of Mueller calling Trump a crook that could be used in commercials.

Instead, they revealed something no one expected. Now we understood why the Special Counsel avoided live exchanges across two years of being one of the most famous people on earth.

Коли закінчилася ранкова сесія Мюллера в комітеті Надлера, студія NBC [видалася похоронною](#) .

"Якщо, е-е, демократи шукали первозданний десять-п'ятнадцять секунд звуковий укус, який зробив точку, яку вони хотіли зробити, е, це, мабуть, не сталося", - сказав Лестер Хольт.

Чак Тодд, який разом із колегою Рейчел Меддоу був одним з найенергійніших факелів-русігейтів, запропонував, що на поверненні Мюллера до життя, свідчення були " [цілковитою невдачею](#) ". Він додав, що "не зробив нічого, щоб допомогти" аргументи імпічменту.

Протягом 48 годин національний консенсус був повністю скасований. Це було [захоплююче \(неймовірно\)](#) .

«Мюллер не провалювався. Країна так і зробила, - [написала](#) Дженніфер Рубін з *The Washington Post* . Її ключовий уривок, який би став наголосом багатьох, скаржився на переоцінку «оптики»:

"Невдача" полягає не в прокурорі, який виявив факти, але може бути погано підготовлений до політичної справи, а натомість країни, яка не буде читати його доповідь, і ЗМІ, одержимих конкурсами за балами, а не зосередженими на проклятті. суперечливі факти.

У серцебитті ця ідея поширилася всюди. "Роберт Мюллер і тиранія" оптики " [викрили Атлантику](#) . "Забудьте театральну критику - висновки Мюллера - справжня новина", - [написав](#) колега Девід Грехем. "Джефферіс відхиляє оптику. Ми хотіли свідчень Мюллера, а не Роберта де Ніро", - [вспівав](#) " *The Hill* ".

When Mueller's morning session in Nadler's committee ended, NBC's studio [seemed like a funeral parlor](#).

"If, uh, Democrats were looking for a pristine ten to fifteen second sound bite that made the point they wanted to make, uh, it probably didn't happen," said Lester Holt.

Chuck Todd, who along with colleague Rachel Maddow has been one of the most energetic Russigate torchbearers, offered that on the bringing-Mueller-to-life front, the testimony was "[a complete failure](#)." He added it "didn't do anything to help" impeachment arguments.

Within 48 hours, national consensus was completely reversed. It was [brehtaking \(incredible\)](#).

"Mueller didn't fail. The country did," [wrote](#) Jennifer Rubin of *The Washington Post*. Her key passage, which would become a point stressed by many, complained about the over-focus on "optics":

The "failure" is not of a prosecutor who found the facts but might be ill equipped to make the political case, but instead, of a country that won't read his report and a media obsessed with scoring contests rather than focusing on the damning facts at issue.

In a heartbeat this idea spread everywhere. "Robert Mueller and the tyranny of 'optics'" [blared](#) *The Atlantic*. "Forget the theater criticism – Mueller's conclusions are the real news," [wrote](#) colleague David Graham. "Jeffries dismisses optics: We wanted testimony from Mueller, not Robert de Niro," [chimed in](#) *The Hill*.

Стало *спостереженням* у ЗМІ та соціальних медіа, щоб сказати, що слухання не було катастрофою, що Мюллер насправді перемістив м'яч вперед, його могутня репутація була недоторканою. Розумієте, він опинився в скрутному становищі, і боротьба зі злом, а не акторська робота, - його справа. *Daily Beast* сказав так з цим заголовком і Lede (перший абзац) :

Роберт Мюллер, Трамп Хантер

Дійсно, чи були роздратовані демократи на спеціального радника Роберта Мюллера за те, що він був Робертом Мюллером в [середу вранці перед Комітетом з питань судових питань Палати](#) ? Невже ми настільки не звичні до скромного державного службовця, що чесно говорить розміреним голосом, що це розлючує нас ...?

Сценаристка Маргарет Карлсон наполягала на тому, що Мюллера попросили винести неможливе, доручивши "врятувати велику гру з Градом Мері в четвертій чверті". Однак, за її словами, він "ніколи не збирався кидати довгий кульку" (виробництво метафори зросло в період Мюллера). Проблема була не з Мюллером, а з нами, за те, що не вдалося «керувати очікуванням».

Як такий, Мюллер був не просто *Авраамом Лінкольном, мисливцем за вампірами* , але і « [Мойсеєм на горі](#) , виконуючи Десять заповідей, але не драматизуючи їх». Більше того, в передбачуваному розвитку події кандидати наполягали на тому, що чутки про невтішні свідчення Мюллера були злобною брехнею, здійсненою республіканцями в лізі з (або « [на колінах](#) ») Трампа.

Мюллер повернувся до того, що він був як священною фігурою, так і супергероєм (в Америці пророк завжди також є *головним чоловіком, який б'є попу (зірка кіно мачо)*). Це зайняло два дні. Через три дні після того, як його свідчення, Кетлін Паркер сперечався в *Вашингтоні повідомленні* , що «поблажливість» Мюллер на стенді зробила його заслуговували Почесної медалі. Наступний уривок був фактично опублікований особою, що самоідентифікується як журналіст:

It became a *de rigeur* media and social media observation to say the hearing wasn't a disaster, that Mueller in fact moved the ball forward, his mighty reputation intact. He'd been in a difficult position, you see, and fighting evil, not movie acting, is his thing. The *Daily Beast* said so with this headline and lede (first paragraph):

Robert Mueller, Trump Hunter

Really, there were Democrats angry with Special Counsel Robert Mueller for being Robert Mueller [Wednesday morning before the House Judiciary Committee](#)? Are we so unaccustomed to a modest public servant speaking honestly in a measured voice that it enrages us...?

Writer Margaret Carlson insisted Mueller had been asked to deliver the impossible, tasked with "saving the big game with Hail Mary passes in the fourth quarter." However, she said, he "was never going to throw the long ball" (metaphor production has soared in the Mueller period). The problem wasn't with Mueller, but with us, for failing to "manage expectations."

As such, Mueller was not merely *Abraham Lincoln, Vampire Hunter*, but also "[Moses on the Mount](#), delivering the Ten Commandments but not dramatizing them." Moreover, in a predictable development, pundits insisted the rumors of Mueller's disappointing testimony were vicious lies perpetrated by Republicans in league with (or "[on their knees](#)" for) Trump.

Mueller was back to being both a sacred figure and superhero (in America, the prophet is always also an *ass-kicking leading man (macho movie star)*). This took two days. Three days after his testimony, Kathleen Parker was arguing in the *Washington Post* that Mueller's "forbearance" on the stand made him deserving of the Medal of Honor. The following passage was actually published by someone self-identifying as a journalist:

[Крупним планом](#) обличчя Мюллера був портрет рідкісної глибини, свого роду один, швидше за все, знайти на полотні Леонардо да Вінчі з усіма її тіні, западин і його проникливі, майже плачучи очі. Мені здалося, що я думав про картини Агонії в саду, показуючи перевернуте обличчя Ісуса, коли він молився.

Мюллер [на стенді \(свідчив\)](#) був гончарною рослиною. Журналісти побачили Мойсея *та* Ісуса. Якщо вам потрібні докази, що ми перебуваємо в релігійній манії, не слідкуйте далі. Це було чистою вправою відновлення ідола для поклоніння.

Це також було метафорою для розповіді « Росіягет » . Легенда Мюллера була побудована без будь - якої з його агиографов вимагаючи , щоб поговорити з людиною ([сам](#)) . Практично вся вона була побудована на слові конфедератів чи анонімних джерел. У манері священиків всюди з початку часу ці джерела тлумачили для нас таємні вірування, висновки та бажання недоступної людини вище.

"Це повчально чути, як друзі та колишні колеги говорять про Роберта Лебеда Мюллера III", - писав " Час", коли [Мюллер присвоїв третє місце](#) у своєму випуску "Особа року". Мюллер був фігурою такої великої тяжкості, як нам сказали, він не приносить [мови \(щоб сказати багато\)](#) :

Мюллер, як кажуть, - це людина, яка вимикає світло у себе вдома, щоб повідомити гостям, що настав час піти з громадських зборів ...

The [close-up](#) of Mueller's face was a portrait of rare depth, the sort one is more likely to find on a Leonardo da Vinci canvas with all its shadows, hollows and his soulful, nearly weeping eyes. I found myself thinking of paintings of the Agony in the Garden, showing Jesus' upturned face as he prayed.

Mueller [on the stand \(testifying\)](#) was a potted plant. Reporters saw Moses *and* Jesus. If you need evidence we're in a religious mania, look no further. This was a pure exercise in restoring an idol for worship.

It was also a metaphor for the Russiagate narrative. Mueller's legend was built without any of his hagiographers demanding to speak to the man ([himself](#)). Virtually the whole of it was constructed on the word of confederates or anonymous sources. In the manner of priests everywhere since the beginning of time, these sources interpreted for us the secret beliefs, conclusions, and desires of the unavailable man above.

"It is instructive to hear friends and former colleagues talk about Robert Swan Mueller III," wrote *Time* when [giving the Mueller third place](#) in its Person of the Year issue. Mueller was a figure of such great gravity, we were told, he does not deign to [speech \(to say much\)](#):

Mueller, they say, is the kind of man who flicks the lights off and on at his home to inform guests that it's time to leave a social gathering...

11. "Нью-Йорк Таймс" - це вже не папір

Редактор Дін Баке визнає, що його газета стала політичним органом

Метт Тайббі 22 серпня 2019 року

Американці завжди любили ненавидіти " *Нью-Йорк Таймс*", але злоба завжди відтінялася **захопленням (повагою)**.

11. The New York Times is no longer the paper of record

Editor Dean Baquet admits his newspaper has become a political organ

[Matt Taibbi](#) Aug 22, 2019

Americans have always loved to hate the *New York Times*, but the rancor always came tinged with admiration (respect).

Впертий опір паперу до змін, в'ялість і перевагу наших палець-не пахнуть були елементами його чарівності. "[Сіра леді](#)" - це там, де найгіршим масовим вбивцею в історії залишиться "[містер Гітлер](#)", де погляд грабіжника-барона завжди вітається в стилі ("[Монокль повертається як модний аксесуар](#)" - класика *Times*) і "*Глибоке горло*" частково може стати сенсом поп-культури, тому що критик "*Таймс*" Вінсент Кенбі **панірував її** ("Фільм", [розпечений](#) Кенбі, "має менше спільного з різноманітними задоволеннями від сексу, ніж з фізичною інженерією").

Стиль і граматики газети нацисти були пам'ятниками анальної стадії розвитку Фрейда. Вони там замерзли 150 років. Верхній клас **арії (приводи)** ці *часів* ніколи не були смішні, [наприклад:](#)

Перелік важливих моментів про весілля Кассандри Іліч та Шаун Рід, розміщений у колонці "Обітниця" минулої неділі, неправильно визначив кількість каменів у її обручку. У ньому дев'ять каменів, а не сім.

Поклоніння **почесним особам (особистим титулам)** та **провідної (незграбної) третьої особи (він-вона, а не я, чи ви)** прози в газеті були упаковані в етичний кодекс, який, любите це чи ненавидите, був маяком для журналістів. *Таймс* була біла лінія в середині дороги, вимірювальною палкою.

Її репортажний стиль був боязко до рівня захворюваності. Письменники боялися пропонувати найменші думки. Якщо репортер "*Таймсу*" хотів точку зору в оглядовій історії, про це слід було розповісти через "експерта" або "аналітика".

Колишній заступник редактора Філіп Корбетт на початку 2000-х років заявив, що об'єктивність "не тільки гідна мета, але, ймовірно, наша найважливіша: мета, яка лежить в основі більшості інших наших ідеалів, як справедливість і точність".

The paper's stubborn resistance to change, stodginess, and our-farts-don't-smell superiority were elements of its charm. The "[Gray Lady](#)" is where history's worst mass-murderer would remain "[Mr. Hitler](#)," where the robber-baron look is always welcome back in style ("[The monocle returns as fashion accessory](#)" is a *Times* classic), and *Deep Throat* could become a pop culture sensation in part because *Times* critic Vincent Canby [panned](#) it ("The film," [seethed](#) Canby, "has less to do with the manifold pleasures of sex than with physical engineering").

The paper's style and grammar Nazis were monuments to Freud's anal stage of development. They stayed frozen there for 150 years. The upper-class [airs \(pretenses\)](#) of the *Times* have never not been funny, [e.g.:](#)

A listing of highlights about the wedding of Cassandra Ilich and Shaun Reed, featured in the Vows column last Sunday, misstated the number of stones in her engagement ring. It has nine stones, not seven.

The paper's worship of [honorifics \(personal titles\)](#) and [leadin \(clumsy\) third-person \(he-she, not me or you\)](#) prose came packaged in an ethical code that, love it or hate it, was a beacon for reporters. The *Times* was the white line in the middle of the road, a measuring stick.

Its reportorial style was timid to the point of morbidity. Writers were afraid to offer the smallest opinions. If a *Times* reporter wanted a point of view in a byline story, it had to be told through an "expert" or an "analyst."

Former Deputy Editor Phillip Corbett in the early 2000s said objectivity was "not only a worthy goal, but probably our most important one: the goal that underpins most of our other ideals, like fairness and accuracy."

Тимчасовий бренд " *Таймс*" (відповідальні генії) відмовлявся протягом десятиліть відхилитись від дюйму від своєї позиції. Редактори були як друїди, що охороняють тисячолітню релігію. Коли сталися поломки, як у випадку з байкарем, що сприймав кокаїн Джейсоном Блером (складені розповіді про наркодилерів) , це сколихнуло весь бізнес. (Характерно занижене визнання *Times* у тому випадку було те, що «аварія» Блера відкрила « [тріщини довіри](#) » для журналістики).

Після десятиліть непоступливості папір у роки Буша почав змінюватися. У 2004 році Громадський редактор Даніель Окрент взяв на себе питання про занадто відстороненість обох сторін політичних питань у творі під назвою « [Добре бути об'єктивним. Краще бути правим](#) ». Приклад Окрента надбалансованості - некролог Рональда Рейгана, який вказував, що дослідження СНІДу піднялися в його президентстві. Це довелося. СНІД не існував до Рейгана.

Навіть " *Таймс*" почав бачити в цьому абсурд. Невблаганний наголос на "X каже *a*, але Y каже *b*", як правило, почав слабшати.

The *Times* розмістив рекламу [на першій сторінці в 2009 році](#) , відмовився від евфемістичної мови, що [описує війну терору](#) в 2014 році, і визнав існування слова "ебать" у 2016 році. Деякі з цих змін, можливо, були натхнені втратою авторитету: цифрова епоха, жорсткі переваги розповсюдження найбільшого щоденного паперу нашого міста випаровувались, а « [папір рекордів \(неофіційний архів новин\)](#) » раптом довелося конкурувати з сотнями, якщо не тисячами інших новинних організацій у всьому світі за онлайн очні яблука.

The *Times* braintrust (geniuses in charge) refused across decades to budge an inch off its stance. Editors were like druids guarding a thousand-year religion. When there were breakdowns, as in the case of cocaine-snarfing fabulist Jayson Blair (made-up stories about drug dealers), it shook the whole business. (The characteristically understated *Times* admission in that case was that the “accident” of Blair opened “[credibility cracks](#)” for journalism).

After decades of intransigence, the paper in the Bush years began to change. In 2004 Public Editor Daniel Okrent took on the issue of being too deferential to both sides of political issues in a piece called “[It’s Good to Be Objective. It’s Better to Be Right.](#)” Okrent’s example of over-balance was an obituary of Ronald Reagan that pointed out that AIDS research had gone up in his presidency. It had to. AIDS didn’t exist before Reagan.

Even the *Times* began to see the absurdity in this. The relentless emphasis on “X says *a*, but Y says *b*” as rule began to slacken.

The *Times* put ads [on the front page in 2009](#), abandoned euphemistic language [describing the War of Terror](#) in 2014, and recognized the existence of the word “fuck” in 2016. Some of these changes may have been inspired by a loss of authority: in the digital age, the hard-fought distribution advantage of our biggest city’s biggest daily paper evaporated, and the “[paper of record \(unofficial archive of news\)](#)” suddenly had to compete with hundreds, if not thousands of other news organizations around the world for online eyeballs.

У період з 2006 року до середини 2010-х рр. Загальна кількість доходів *New York Times* зазнала [різкого зниження](#) . У 2008 році він був змушений зменшити розмір випуску [новин приблизно на 5%](#), зменшити завдання та закрити друкарську роботу, почавши тривалий гасло назад до комерційної життєздатності, заснованої на цифровій читацькій аудиторії. Там не буде більше розповідати читачам смоктати його, якщо вони не зробили як *раз Іен* відносини. Як і інші смертні, "*Таймс*" повинен був просити кліків.

У 2016 році, коли Дональд Трамп став кандидатом від республіканців, у документі відбулися кардинальні зміни. Нова концепція була висвітлена у сюжеті 7 серпня 2016 року Джимом Рутенбергом: « [Трамп перевіряє норми об'єктивності](#) ».

Стовпчик переосмислював об'єктивність як сенс не просто правдивого, але істинного "судження історії". Рутенберг додав:

Якщо ви розглядаєте президентство Трампа як щось потенційно небезпечне, то ваша звітність буде це відображати. Ви б рухалися ближче, ніж коли-небудь були опозиційними. Це незручна та незвідана територія для кожного головного, [непримітного \(об'єктивного\)](#) журналіста, якого я коли-небудь знав, і за звичайними мірками, [неможливий \(неможливий\)](#) .

Але питання, з яким стикаються всі, є: чи застосовуються нормальні стандарти? А якщо вони цього не роблять, то що повинно зайняти їх місце?

Колонку розуміли як корпоративну місію, особливо коли редактор Дін Баке заявив NPR, що Рутенберг "[прибив її](#)". Коли газета звільнила громадського редактора Ліз Спайд, яка щиро попередила відмовитися від норм об'єктивності, це могло означати перетворення "*Таймсу*" на "*Нову республіку, що пішла щодня*", перетворення на "опозиційний" *Таймс* було офіційним.

Як би *Times* , який колись цінував об'єктивність як свою "найважливішу" цінність, змінив свій підхід? Як виглядали б такі зміни?

Between 2006 and the mid-2010s, *New York Times* overall revenue numbers [saw sharp declines](#). It was forced to reduce the size of its [news hole by about 5%](#), slash jobs, and close a printing operation in 2008, beginning a long slog back to commercial viability based on digital readership. There would be no more telling readers to suck it up if they didn't like the *Timesian* attitude. Like other mortals, the *Times* had to beg for clicks.

In 2016, when Donald Trump became the Republican nominee, the paper made a dramatic change. The new concept was elucidated in an August 7, 2016 story by Jim Rutenberg, "[Trump is testing the norms of objectivity](#)."

The column redefined objectivity as meaning not just true, but true to "history's judgment." Rutenberg added:

If you view a Trump presidency as something that's potentially dangerous, then your reporting is going to reflect that. You would move closer than you've ever been to being oppositional. That's uncomfortable and uncharted territory for every mainstream, [nonopinion \(objective\)](#) journalist I've ever known, and by normal standards, [untenable \(impossible\)](#).

But the question that everyone is grappling with is: Do normal standards apply? And if they don't, what should take their place?

The column was understood as a corporate mission statement, especially when editor Dean Baquet told NPR that Rutenberg "[nailed it](#)." When the paper dismissed public editor Liz Spayd, who'd acidly warned abandoning objectivity norms could mean turning the *Times* into "*The New Republic* gone daily," the transformation to an "oppositional" *Times* was official.

How would the *Times*, which once treasured objectivity as its "most important" value, alter its approach? What would such changes look like?

Ми з'ясовуємо.

В останніх тижнях *Часи* і *Vaquet* дали публічне поховання газети **сивого** стандарту об'єктивності. Відповідно до своєї традиції шаленого самовизначення, оголошення було випадковим і претензійним, що надходило за допомогою просоченої стенограми потенційних зустрічей працівника. Але все ж це було відкриттям, або було б у будь-яку іншу епоху. У епоху Трампа журналісти ледь не помітили. Вони повинні мати.

Бакет, який, здається, є коливачою, нервовою особистістю, закликав на [невідкладне засідання ратуші](#) в понеділок, 11 серпня. Згідно з повідомленнями, він мав аромат аромату, який керував конфабом, який гравців лише після того, як його команда програє десять поспіль.

У "*Таймса*" був важкий тиждень. У несподіваній помилці на зразок, яка проходить для великої інтелектуальної суперечки в журналістиці, редактори використали заголовок сторінки 1, ТРУМП УРГІС ЄДИНОСТІ **VS. (проти)** РАЦІЗМ, який читачі та спеціалісти так само заявили, був занадто довірливим для Трампа. Документ звинувачували у наданні нашим **нападкам на гонку (закликаючи до расистських настроїв) головному твітеру (користувачеві Twitter)** незаслужені політичні бали.

Олександра Окасіо-Кортес [заявив](#), що "боягузтво" *Times* "допомогло" верховенству білого. Кори Букер сказала, що життя "буквально" залежало від кращих заголовків "*Таймсу*". Інтернет-рух, щоб [скасувати підписки на Times](#), кинувся через Twitter.

Коли документ змінив онлайн-версію заголовка на щось більш **анодинне (нейтральне)** ("ДОПОМОГА ненависті, але не зброї"), Pro-Trumpers прокинувся. За їхніми словами, "*Таймс*" зняв фактично точний заголовок лише для того, щоб заспокоїти продемократичну аудиторію. Келліанна Конвей приклякала "*Таймс*" вибачившись за "недостатньо шалений". Менеджер кампанії Трампа Метт Уолкін сказав, що "демократи віддають перевагу своїй брехливій розповіді над реальністю".

Обидві закиди були правильні. Незалежно від того, які ваші почуття щодо Трампа, голова сторінки 1 після масової стрілянини, яка мотивується расою, не є місцем для будь-якого рівня наголошувати на тому, що капітан « **Повернись** » -

We're finding out.

In recent weeks, the *Times* and Baquet have given a public burial to the paper's **hoary** objectivity standard. In keeping with its tradition of slapstick self-importance, the announcement was accidental and pretentious, coming via a leaked transcript of a would-be private employee meeting. Still, it was revelatory, or would have been, in any other era. In the age of Trump, reporters barely noticed. They should have.

Baquet, who seems to be a vacillating, nervous sort of personality, called for an [urgent staff town hall meeting](#) on Monday, August 11. From reports, it had the flavor of an ace pitcher leading a players-only confab after his team loses ten in a row.

The *Times* had had a tough week. In an unforced error of the sort that passes for a major intellectual controversy in journalism, editors used a page 1 headline, TRUMP URGES UNITY **VS.(against) RACISM**, that readers and pundits alike said was too Trump-credulous. The paper was accused of giving our **race-baiting (calling on racist sentiments) tweeter-in-chief (Twitter user)** undeserved political points.

Alexandria Ocasio-Cortez [said](#) the “cowardice” of *Times* “aided” white supremacy. Cory Booker said lives “literally” depended on the *Times* having better headlines. An online movement to [cancel Times subscriptions](#) rushed over Twitter.

When the paper changed the online version of the header to something more **anodyne (neutral)** (“ASSAILING HATE BUT NOT GUNS”), Pro-Trumpers seethed. The *Times*, they said, had removed a factually accurate headline just to assuage pro-Democratic audiences. Kellyanne Conway barked the *Times* was apologizing for being “insufficiently rabid.” Trump campaign manager Matt Volking said “Democrats prefer their false narrative over reality.”

це расовий цілитель. Це зробило папір схожим на те, що це робило піар Білого дому

З іншого боку, видаливши фактично точний заголовок у відповідь на скарги у Twitter, які повідомили кожному консервативному чи незалежному читачеві, *The Times* швидко зробить червоний олівець у відповідь на хештег ([#СкасуватиNYT](#)). Це не варіант, який навіть був відкритий для редакторів у старі часи (ви не можете мати паперових дітей (хлопців, які доставляють газети) відривати друковані заголовки), навіть якщо вони були настільки схильні (хотіли), що вони ніколи не був.

На хвилі заголовного скандалу, а також ще одного, в якому редактор Вашингтона Джонатан Вайсман виконав ряд расово-нечутливих твітів, Бакет відчув потребу в заспокоєнні військ.

Це, мабуть, не було страшною ідеєю, але хтось записав "ратушу", в якій було 75 хвилин співробітників "Таймсу", котрі тягнулися одне до одного, як вони вважали, що це атмосфера впевненості. Стенограма терапевтичного сеансу просочила його до Шиферу, підживлюючи більше заголовків.

Both criticisms were right. No matter what your feelings about Trump, a page 1 head after a racially-motivated mass shooting is not the place to imply on any level that Captain “Go Back” is a racial healer. It made the paper look like it was doing White House P.R.

On the other hand, removing a factually accurate headline in response to Twitter complaints told every conservative or independent reader the *Times* will swiftly red-pencil itself in response to a hashtag ([#CancelNYT](#)). This was not an option that had even been open to editors in the old days (you can’t have [paper kids \(boys who deliver newspapers\)](#) snatch back print headlines), even if they had been [so inclined \(wanted to\)](#), which they never had been.

In the wake of the headline scandal, plus another in which Washington editor Jonathan Weisman ran a series of racially-insensitive tweets, Baquet felt a need to calm the troops.

This probably wasn’t a terrible idea, but someone recorded the “town hall,” which featured 75 minutes of *Times* staffers puking on each other in what they somehow thought was an atmosphere of confidence. The transcript of the therapy session was leaked it to *Slate*, fueling more headlines.

12. Остання російська шпигунська історія виглядає як черговий обманний медіа-обман

Казка про Олега Смоленкова - це лише останнє навантаження на високі рівні **BS (фігня)**, накинута на нас спецслужбами

[Метт Тайббі](#) 14 вересня 2019 року

12. Latest Russian spy story looks like another elaborate media deception

The tale of Oleg Smolenkov is just the latest load of high-level **BS (bullshit)** dumped on us by intelligence agencies

[Matt Taibbi](#) Sep 14, 2019

Коли мені було 20, я навчався в Ленінградському політехнічному інституті, в часи радянської імперії. Більшість росіян, яких я зустрів, були кумедно вільними від стресу, викликаного наступними новинами. Чому б вони турбувались? **Bull-заводи (фігна генератори)** , як *Російська газета* і *Leningradsaya правда* були в основному збірками тужливих випусків новин державних переписаний звучати як новини.

Я бачив, як у Ленінграді газети подрібнені в тушканці туалетного паперу, які використовуються замість штор у приміщеннях гуртожитку, навіть забиті в підкладки шинелі як ізоляція. Але я не можу згадати російську людину, яка насправді читала радянську газету за змістом. Ось якими марними були її "новини".

Ми прямуємо до подібного місця. Кабельні мережі, разом з *New York Times* і *Washington Post*, все частіше діють як домашні органи уряду, і зокрема розвідувальні відомства.

Цей епізод на цьому тижні, що стосується казки про потенційного американського шпигуна, "виграного" з Росії, посилює це враження. Рідко така новина виявляється більш прозоро шахрайською.

Ця історія була розбита CNN у понеділок, 9 вересня, під заголовком "Ексклюзив: США вилучили головного шпигуна зсередини Росії у 2017 році ":

Під час нерозкритої раніше секретної місії у 2017 році США успішно витягли з Росії одне з найпотужніших прихованих джерел всередині російського уряду, про це заявили CNN численні чиновники адміністрації Трампа, що мають прямі знання.

CNN в **Lede (е я перший абзац)** передав кілька частин ключових інформації, а не один з яких дійсно підкреслюються в основному своєму **непідтвердження** історії:

When I was 20, I studied at the Leningrad Polytechnical Institute, in the waning days of the Soviet empire. Most of the Russians I met were amusingly free of stress caused by following news. Why would they bother? **Bull-factories (Bullshit generators)** like *Rossiskaya Gazeta* and *Leningradsaya Pravda* were basically collections of dreary government news releases rewritten to sound like news reports.

I saw newspapers in Leningrad shredded into slivers of toilet paper, used in place of curtains in dorm rooms, even stuffed into overcoat linings as insulation. But I can't recall a Russian person actually reading a Soviet newspaper for the content. That's how useless its "news" was.

We're headed to a similar place. The cable networks, along with the *New York Times* and *Washington Post* increasingly act like house organs of the government, and in particular the intelligence agencies.

An episode this week involving a tale of a would-be American spy "exfiltrated" from Russia solidifies this impression. Seldom has a news story been more transparently fraudulent.

The story was broken by CNN Monday, September 9th, under the headline, "Exclusive: US extracted top spy from inside Russia in 2017":

In a previously undisclosed secret mission in 2017, the United States successfully extracted from Russia one of its highest-level covert sources inside the Russian government, multiple Trump administration officials with direct knowledge told CNN.

CNN's **lede (first paragraph)** relayed multiple key pieces of information, not one of which was really emphasized in the main of its **unconfirmable** story:

- Америка не тільки була шпигункою в уряді Росії, вона мала декількох шпигунів, тема цього конкретного твору була лише одним із найвищих американських джерел
- "Видобуток" завершено "успішно"
- Джерелами є "численні посадовці адміністрації Трампа"

Ця історія розповіла нам, що наші шпигунські відомства успішно проникли в російський уряд на найвищих рівнях (хоча, мабуть, недостатньо добре, щоб передбачити або запобігти виборчій кампанії щодо втручання у вибори, про які виїхали останні три роки);

Нам також сказали, що агенції заощадили безцінний людський джерело ще в 2017 році, і що ця історія виникла всередині адміністрації Трампа. Але найбільший розпродаж відбувся у другому та третьому абзацах (акцент мій):

Рішення здійснити екстракцію **відбулося незабаром після 2017 року травневої зустрічі** в Овальному кабінеті , в якому Trump обговорювали [досить секретну розвідку](#) з міністром закордонних справ Росії Сергієм Лавровим і тодішній посол Росії в США Сергій Кисляк. Розвідка щодо ІСІЛ у Сирії була надана Ізраїлем.

Оприлюднення президентом росіян, хоча конкретно **не про російського шпигуна** , спонукало службовців спецслужб відновити попередні дискусії про потенційний ризик викриття...

Такий наш шпигун був таким чудовим, що нам сказали, що він мав "доступ до Путіна" і "навіть міг надавати зображення документів на столі російського лідера". Це було "за джерелами CNN", цікавим атрибуцією з таких уривків:

- America not only had a spy inside Russia's government, it had multiple spies, with the subject of this particular piece being merely one of America's "highest level" sources
- The "extraction" was completed "successfully"
- The sources are "multiple Trump administration officials"

The story told us our spy agencies successfully penetrated Russian government at the highest levels (although apparently not well enough to foresee or forestall the election interference campaign the same agencies spent the last three years howling about).

We were also told the agencies saved an invaluable human source back in 2017, and that the story came from inside the Trump administration. But the big sell came in the second and third paragraphs (emphasis mine):

The **decision** to carry out the extraction **occurred soon after a May 2017 meeting** in the Oval Office in which Trump discussed [highly classified intelligence](#) with Russian Foreign Minister Sergey Lavrov and then-Russian Ambassador to the US Sergey Kislyak. The intelligence, concerning ISIS in Syria, had been provided by Israel.

The disclosure to the Russians by the President, though **not about the Russian spy** specifically, prompted intelligence officials to renew earlier discussions about the potential risk of exposure...

So great was this spy of ours, we were told, that he had "access to Putin" and "could even provide images of documents on the Russian leader's desk." This was "according to CNN's sources," an interesting attribution given passages like this:

Джерело вважалося джерелом найвищого рівня для США у Кремлі, високо в інфраструктурі національної безпеки, за словами джерела, знайомого з цим питанням та колишнього високопоставленого представника розвідки.

Для країн третього світу характерно, що світ розвідки та засоби масової інформації переплітаються достатньо, щоб не завжди було зрозуміло, чи репортери та репортажі - це один і той же народ. Коли ви вмикаєте телевізор у Бананових республіках, ви ніколи не знаєте, яка група розмовляє з вами.

Зараз ми в тій же парадигмі в Америці. За останні кілька років CNN найняла майже десяток колишніх службовців розвідки чи контррозвідки як аналітиків. Їх великим здобуттям був колишній директор Національної розвідки Джеймс Клаппер, але зараз вони також мають колишнього заступника голови ФБР [Ендрю МакКабі](#) , колишнього радника ФБР [Джеймса Бейкера](#) та кількох колишніх чиновників ЦРУ, НСА та НБК.

Тим часом, колишній директор ЦРУ Джон Бренан [має концерт MSNBC / NBC \(трудовий договір\)](#) , як і колишній керівник апарату ЦРУ та Міністерства внутрішніх справ Джеремі Баш та кілька інших экс-шахраїв. *Washington Post* належить Джефф Безос, який подвоюється в якості генерального директора однієї з американських [найбільших розвідок підрядників \(постачальників зовнішніх працівників\)](#) .

Ця одіозна ситуація схожа на 2003-2004 роки, коли кабельні мережі підробляли укладені угоди на кожного колишнього генерала та экс-шахрая, якого вони могли знайти, повідомляючи про вторгнення в Ірак. Одного разу FAIR.org виявив, що [52 відсотки джерел](#) у мережевих новинах - це нинішні чи колишні урядові чиновники.

Числа в даний час не зовсім , що перекіс, але CNN і MSNBC обидва колишніх розробників старших посадових осіб розвідки , які коментар [по історії](#) , в яких вони мали безпосередню участь, особливо розслідування Росії.

The source was considered the highest-level source for the US inside the Kremlin, high up in the national security infrastructure, according to the source familiar with the matter and a former senior intelligence official.

It's a characteristic of third world countries to have the intelligence world and the media be intertwined enough that it's not always clear whether the reporters and the reported-about are the same people. When you turn on the TV in Banana Republics, you're never sure which group is talking to you.

We're now in that same paradigm in America. CNN has hired nearly a dozen former intelligence or counterintelligence officials as analysts in the last few years. Their big get was former Director of National Intelligence James Clapper, but they also now have former deputy FBI chief [Andrew McCabe](#), former FBI counsel [James Baker](#), and multiple former CIA, NSA, and NSC officials.

Meanwhile, former CIA director John Brennan [has an MSNBC/NBC gig \(employment contract\)](#), as does former CIA and DOD chief of staff Jeremy Bash, and several other ex-spooks. The *Washington Post* is owned by Jeff Bezos, who doubles as the CEO of one of America's [largest intelligence contractors \(provider of outside workers\)](#).

This odious situation is similar to 2003-2004, when cable networks were tossing contributor deals to every ex-general and ex-spook they could find while they were reporting on the Iraq invasion. At one point, FAIR.org found that [52 percent of the sources](#) in network newscasts were current or former government officials.

The numbers now aren't quite that skewed, but CNN and MSNBC both employ former senior intelligence officials who comment [upon stories](#) in which they had direct involvement, especially the Russia investigation.

У творі CNN про вишуканого шпигуна цитується "колишній вищий службовець розвідки", всюдисущий персонаж, який став сучасною американською версією [маски Гая Фокса](#) . Я запитав у мережі, яка їх позиція щодо того, чи вони не зобов'язані розголошувати інформацію, коли (чи якщо) джерелом був хтось із їхніх власних працівників. Вони не відповіли.

Через кілька годин після того, як в доповіді CNN зламав, то *Нью - Йорк Таймс* був [потрійний bylined](#) шматок з під назвою « [ЦРУ Інформатор Витягнуті з Росії прислала секрети США в протягом багатьох десятиліть](#) .» Написані трьома їхніми провідними письменниками з національної безпеки, Адам Голдман, Джуліан Барнс та Девід Сангер, історія повторила інформацію CNN, але з суттєвою різницею:

Чиновники ЦРУ, стурбовані безпекою, **наприкінці 2016 року** прийняли важке рішення запропонувати витягти джерело з Росії. Ситуація стала ще більш напруженою, коли спочатку інформатор відмовився, посилаючись на сімейні проблеми ...

CNN повідомляє (і продовжує повідомляти), що "рішення" про відсторонення шпигуна прийшло "незабаром після зустрічі в травні 2017 року". " *Таймс* ", спираючись на інтерв'ю з власною партією "нинішніх та колишніх чиновників", наполягав на тому, що "важке рішення" було прийнято в кінці 2016 року. " " *Таймс* " зазначив, що джерело "спочатку відмовилося" бути вилученим, пояснюючи затримку його вилучення.

Як зрозуміти все це? *Washington Post* розповідь Шейн Харріс і Еллен Накашіма випустили в 6:06 на наступний ранок, « [США отримали ключовий актив з Росії після виборів злому \(онлайн викрадення даних з серверів DNC\)](#) , " придумали остаточну формулу. Щоб побачити складну, абсурдну риторичну побудову повністю, треба, на жаль, цитувати:

У 2017 році США витягли з Росії важливе джерело ЦРУ ...

The CNN piece about the exfiltrated spy quotes a “former senior intelligence official,” a ubiquitous character that has become modern America’s version of the [Guy Fawkes mask](#). I asked the network what their position was on whether or not they felt obligated to make a disclosure when (or if) a source was one of their own employees. They haven’t responded.

Within hours after the CNN report broke, the *New York Times* had a [triple-bylined](#) piece out entitled, “[C.I.A. Informant Extracted From Russia Had Sent Secrets to U.S. for Decades](#).” Written by three of their top national security writers, Adam Goldman, Julian Barnes and David Sanger, the story repeated the CNN information, but with a crucial difference:

C.I.A. officials worried about safety made the arduous decision **in late 2016** to offer to extract the source from Russia. The situation grew more tense when the informant at first refused, citing family concerns...

CNN reported (and continues to report) that the “decision” to remove the spy came “soon after a May 2017 meeting.” The *Times*, based on interviews with its own batch of “current and former officials,” insisted the “arduous decision” came in “late 2016.” The *Times* noted the source “at first refused” to be extracted, explaining the delay in his removal.

How to understand all of this? A *Washington Post* story by Shane Harris and Ellen Nakashima released at 6:06 the next morning, “[U.S. got key asset out of Russia following election hacking \(online stealing of data from DNC servers\)](#),” came up with the final formula. To see the complex, absurd rhetorical construction in full, one unfortunately has to quote at length:

In 2017, the United States extracted from Russia an important CIA source...

Ексфільтрація відбулася десь після засідання Овального відомства у травні 2017 року, коли президент Трамп [розкрив](#) висококваліфіковану інформацію про контртероризм російському міністру закордонних справ та послу ...

Це оприлюднення тривожило службовців національної безпеки США, але це **не було причиною** рішення про [вилучення \(привезення додому\)](#) активу ЦРУ, яке протягом десяти років надало інформацію до США, як стверджують нинішні та колишні чиновники.

Старі рекламні ролики Reese's Peanut Butter Cup використовували мітку: "[Ви отримали свій шоколад у моєму арахісовому маслі](#)". Ця історія *публікації*: "Ви отримали своє рішення 2016 року в моєму вишукуванні 2017 року!"

У газеті нахабно сплачуються дві непоєднані розповіді, в яких йдеться про те, що шпигун, який надав цінну інформацію у 2016 році, був вилучений на початку 2017 року, після зустрічі Трампа-Лаврова. Хоча ця послідовність може бути хронологічно правильною, власні автори розповідають, що зустріч Трампа-Лаврова "не була причиною" для викривлення. То чому це згадувати? Більше того, ким була ця людина, і яка була справжня причина його вивезення з Росії?

У вівторок, 10 вересня, російська газета «*Коммерсант* *» [оприлюднила](#) ім'я шпигуна. Вони визначили його як посадовця МЗС середнього рівня на ім'я Олега Смоленкова.

The exfiltration took place sometime after an Oval Office meeting in May 2017, when President Trump [revealed](#) highly classified counterterrorism information to the Russian foreign minister and ambassador...

That disclosure alarmed U.S. national security officials, but it **was not the reason** for the decision to [remove \(bring home\)](#) the CIA asset, who had provided information to the United States for more than a decade, according to the current and former officials.

The old Reese's Peanut Butter Cup commercials used the tagline, "[You got your chocolate in my peanut butter.](#)" This *Post* story is, "You got your 2016 decision in my 2017 exfiltration!"

The paper brazenly fuses two unconnected narratives, telling us that a spy who had provided valuable information in 2016 was extracted in early 2017, after the Trump-Lavrov meeting. While that sequence may be chronologically correct, the story's own authors say the Trump-Lavrov meeting was "not the reason" for the exfiltration. So why mention it? Moreover, who was this person, and what was the real reason his removal from Russia was necessary?

On Tuesday, September 10th, the Russian newspaper *Kommersant** [disclosed](#) the name of the spy. They identified him as a mid-level Foreign Ministry official named Oleg Smolenkov.

13. Ми в постійному перевороті

Американці незабаром можуть побажати, щоб вони просто чекали, щоб вони проголосували за вихід з епохи Трампа

[Метт Тайббі](#) 11 жовтня 2019 року

Я пережив кілька переворотів. Вони божевільні, випадкові та жахливі, як [перегляд спорту \(по телевізору\)](#) , за винятком вашого політичного майбутнього.

13. We're in a permanent coup

Americans might soon wish they just waited to vote their way out of the Trump era

[Matt Taibbi](#) Oct 11, 2019

I've lived through a few coups. They're insane, random, and terrifying, like **watching sports (on TV)**, except your political future depends on the score.

Відбій починається тоді, коли ключовий чиновник вирішує **вкупити (боротися з)** виконавчої влади. З цього моменту уряд стає високошвидкісним **підрахунком голови (членом команди)**. У кого в столиці електростанція, аеропорт, поліція? Скільки начальників відділів відповідають на свої телефони? Хто пише сьогоднішню ефір новин?

Коли КДБ у 1991 році спробувало відновити контроль над руйнуючим Радянським Союзом, помістивши Михайла Горбачова під арешт та намагаючись захопити Москву, логістика ухвалила рішення. Екіпаж Бориса Єльцина їхав до російського Білого дому **у звичайних автомобілях**, побивши змовників КДБ, які намагалися дістатися до місця російського уряду в бронетехніці. Ключовий момент настав, коли один з людей Єльцина, Олександр Руцький - який через два роки сам би вів **державний переворот проти Єльцина** - переважав на майора в танковій частині, щоб оскаржувати накази КДБ і включати "злочинців".

Ми давно не шкодували цього божевілья в Америці. Нашою церемонією підрахунку головок був День виборів. Ми робили це раз на чотири роки.

Це все, в епоху Трампа.

У четвер пролунали новини, що двоє бізнесменів заявили, що "розбирали нібито вибухову інформацію про корупцію, пов'язану з Хілларі Клінтон та Джо Байденом", були **заарештовані в аеропорту Даллеса за "порушення фінансування агітації"**. Дві фігури, як стверджується, є **мішканцями (незаконними грошовими носіями)**, що несуть "бруд" демократів, яких вимагають Трамп та його особистий адвокат Руді Джуліані.

The kickoff begins when a key official decides to **buck (fight against)** the executive. From that moment, government becomes a high-speed **head-counting (team member)** exercise. Who's got the power plant, the airport, the police in the capital? How many department chiefs are answering their phones? Who's writing tonight's newscast?

When the KGB in 1991 tried to reassume control of the crumbling Soviet Union by placing Mikhail Gorbachev under arrest and attempting to seize Moscow, logistics ruled. Boris Yeltsin's crew drove to the Russian White House [in ordinary cars](#), beating KGB coup plotters who were trying to reach the seat of Russian government in armored vehicles. A key moment came when one of Yeltsin's men, Alexander Rutskoi – who two years later would himself lead a [coup against Yeltsin](#) – prevailed upon a Major in a tank unit to defy KGB orders and turn on the “criminals.”

We have long been spared this madness in America. Our head-counting ceremony was Election Day. We did it once every four years.

That's all over, in the Trump era.

On Thursday, news broke that two businessmen said to have “peddled supposedly explosive information about corruption involving Hillary Clinton and Joe Biden” were [arrested at Dulles airport on “campaign finance violations.”](#) The two figures are alleged to be **bagmen (illicit money carriers)** bearing “dirt” on Democrats, solicited by Trump and his personal lawyer, Rudy Giuliani.

Лева Парнаса та Ігоря Фрумана попросять надати депозити слідчим імпичменту. Вони, як повідомляється, відмовляться. Їх адвокат Джон Дауд також заявляє, що "відмовиться виступати перед комітетами палат, що розслідують президента Дональда Трампа". Тим часом Фруман і Парнас стверджують, що вони мали реальну зневажливу інформацію про Байдена та інших політиків, але "уряд США виявив незначний інтерес до отримання його офіційними каналами".

Для американців, які не знайомі з мовою третього світу, це два контрастні заперечення політичної легітимності.

Чоловіки, які є представниками Дональда Трампа та Руді Джуліані в цій історії, стверджують, що "офіційні канали" були пошкоджені. Тим часом сили, що підтримують імпичмент, говорять нам, що ті самі обвинувачені перешкоджають законному розслідуванню імпичменту.

Цей останній інцидент, що протидівав манії імпичменту та, як повідомляється, "розширює" розслідування " Росіягейт " прокурора США Джона Дарема, прискорює нашу шкалу часу до хаосу. Ми рухаємось до ситуації, коли хтось із цих таборів відмовляється виконувати головний указ, наказ про арешт чи рішення суду, і в цей момент американці зможуть відчутти радість свого політичного майбутнього, що вирішуються телефонними дзвінками генералам та поліції начальники.

Мій дискомфорт за останні кілька років - спочатку з " Росгейгейтом", а тепер з " Україноюгейт" та імпичменту, впливає з віри, що люди, які наполегливо наполягають на достроковому відстороненні Трампа, небезпечніші за Трампа. Багато американців цього не бачать, тому що вони не звикли прокидатися в країні, де ви не впевнені, ким буде президент, вночі. Вони не розуміють, що це загроза гірше, ніж поганий президент.

Lev Parnas and Igor Fruman will be asked to give depositions to impeachment investigators. They're reportedly going to refuse. Their lawyer John Dowd also says they will "refuse to appear before House Committees investigating President Donald Trump." Fruman and Parnas meanwhile claim they had real derogatory information about Biden and other politicians, but "the U.S. government had shown little interest in receiving it through official channels."

For Americans not familiar with the language of the Third World, that's two contrasting denials of political legitimacy.

The men who are the proxies for Donald Trump and Rudy Giuliani in this story are asserting that "official channels" have been corrupted. The forces backing impeachment, meanwhile, are telling us those same defendants are obstructing a lawful impeachment inquiry.

This latest incident, set against the impeachment mania and the reportedly "expanding" Russiagate investigation of U.S. Attorney John Durham, accelerates our timeline to chaos. We are speeding toward a situation when someone in one of these camps refuses to obey a major decree, arrest order, or court decision, at which point Americans will get to experience the joys of their political futures being decided by phone calls to generals and police chiefs.

My discomfort in the last few years, first with Russiagate and now with Ukrainegate and impeachment, stems from the belief that the people pushing hardest for Trump's early removal are more dangerous than Trump. Many Americans don't see this because they're not used to waking up in a country where you're not sure who the president will be by nightfall. They don't understand that this predicament is worse than having a bad president.

Президентство Трампа першим виявило повноцінний розкол між розвідувальною спільнотою та Білим домом. Старші діячі ЦРУ, АНБ, ФБР та інших агентств зробили відкриту перерву у свого потенційного боса ще до інавгурації Трампа, розпочавши публічну війну витоків, яка не припинилася.

Перший великий постріл був зафіксований на початку січня 2017 року через заголовок CNN.com, "[начальники Intel \(розвідки\) подали Трампу претензії російських зусиль на його компроміс](#)". Ця розповідь про презентацію доповіді колишнього британського шпигуна Крістофера Стіла перед обраним тодішнім президентом Трампом 7 січня розпочалася так:

Класифіковані документи, представлені минулого тижня президенту Обамі та новообраному президенту Трампу, включали твердження, що російські оперативники стверджують, що мають компрометуючу особисту та фінансову інформацію про містера Трампа, повідомляють CNN численні посадовці США, які мають прямі знання про інструктажі.

Четверо начальників розвідки у ФБР Джеймс Комі, Джон Бренан, ЦРУ, Майк Роджерс, і директор Національної розвідки Джеймс Клаппер, подали президенту, який прийшов, політично згубну інформацію, в даному випадку - звіт про приватне опозиційне дослідження. .

Крім усього іншого, тому що новини потрапили в той же час, коли *Buzzfeed* [вирішив опублікувати](#) все досьє "Стрілецькі бомби" Стіла, журналісти провели цей тиждень, одержимі не режимом виходу сюжету, а про "претензії". Зокрема, аудиторію викликали звинувачення в тому, що росіяни намагаються шантажувати Трампа за допомогою доказів про [золоту](#) вечірку, замовлену на ліжку, колись спав сам Барак Обама.

[Twitter вибухнув](#) . Жодна інша новинна історія не має значення. Протягом наступних двох років "претензії" на компроміс і "тривалий" трамп на російський "обмін" висіли над Білим домом, як Дамоклав меч.

The Trump presidency is the first to reveal a full-blown schism between the intelligence community and the White House. Senior figures in the CIA, NSA, FBI and other agencies made an open break from their would-be boss before Trump's inauguration, commencing a public war of leaks that has not stopped.

The first big shot was fired in early January, 2017, via a CNN.com headline, "[Intel \(intelligence\) chiefs presented Trump with claims of Russian efforts to compromise him.](#)" This tale, about the January 7th presentation of former British spy Christopher Steele's report to then-President-elect Trump, began as follows:

Classified documents presented last week to President Obama and President-elect Trump included allegations that Russian operatives claim to have compromising personal and financial information about Mr. Trump, multiple US officials with direct knowledge of the briefings tell CNN.

Four intelligence chiefs in the FBI's James Comey, the CIA's John Brennan, the NSA's Mike Rogers, and Director of National Intelligence James Clapper, presented an incoming president with a politically disastrous piece of information, in this case a piece of a private opposition research report.

Among other things because the news dropped at the same time *Buzzfeed* [decided to publish](#) the entire "bombshell" Steele dossier, reporters spent that week obsessing not about the mode of the story's release, but about the "claims." In particular, audiences were rapt by allegations that Russians were trying to blackmail Trump with evidence of a **golden shower** party commissioned on a bed once slept upon by Barack Obama himself.

[Twitter exploded](#). No other news story mattered. For the next two years, the "claims" of compromise and a "continuing" Trump-Russian "exchange" hung over the White House like a sword of Damocles.

Мало хто цікавився мотивами оприлюднення цієї історії. Як виявилось, було два пояснення - одне, яке було оприлюднене, і одне, яке з'явилося лише пізніше. Публічне виправдання, викладене в статті CNN, полягало в тому, щоб "дати зрозуміти новообраному президенту, що такі звинувачення, пов'язані з ним, поширюються серед спецслужб".

Однак, ми знаємо, що від запису [Комі від 7 січня 2017 року](#) до депутата Ендрю МакКейба та генерального радника ФБР Джеймса Бейкера було ще одне пояснення. Комі написав:

Я сказав, що не кажу, що це правда, тільки що я хотів, щоб [Трампа] знав і те, що було повідомлено, і що звіти були у багатьох руках. Я сказав, що такі медіа, як CNN, мали їх і шукали гачок новин. Я сказав, що важливо, щоб ми не дали їм приводу написати, що ФБР має матеріал або [відредаговано], і що ми тримаємо його дуже близько.

Уявіть, якби подібна ситуація мала місце в січні 2009 року, за участі обраного президента Барака Обами. Представляйте зустріч між Обамою та керівниками ЦРУ, АНБ та ФБР, разом із DIA, в якій новообраному президенту подається звіт, складений, скажімо, Judicial Watch, звинувачуючи його у зв'язках з Аль-Каїдою. Далі уявіть, що вони кажуть Обамі, що вони представляють йому цю інформацію, щоб дати йому знати про загрозу шантажу, і запевнити його, що вони не дадуть інформаційним агенціям "гачок" публікувати новини.

А тепер уявіть, якби ця новина з'явилася на Fox днями пізніше. Уявіть собі, що протягом року один із чотирьох чиновників став платним дописом Фокса. Демократи *втраять розум* у цій ситуації.

Few were interested in the motives for making this story public. As it turned out, there were two explanations, one that was made public, and one that only came out later. The public justification as outlined in the CNN piece, was to “make the President-elect aware that such allegations involving him [were] circulating among intelligence agencies.”

However, we know from [Comey's January 7, 2017 memo](#) to deputy Andrew McCabe and FBI General Counsel James Baker there was another explanation. Comey wrote:

I said I wasn't saying this was true, only that I wanted [Trump] to know both that it had been reported and that the reports were in many hands. I said media like CNN had them and were looking for a news hook. I said it was important that we not give them the excuse to write that the FBI has the material or [redacted] and that we were keeping it very close-hold.

Imagine if a similar situation had taken place in January of 2009, involving president-elect Barack Obama. Picture a meeting between Obama and the heads of the CIA, NSA, and FBI, along with the DIA, in which the newly-elected president is presented with a report compiled by, say, Judicial Watch, accusing him of links to al-Qaeda. Imagine further that they tell Obama they are presenting him with this information to make him aware of a blackmail threat, and to reassure him they won't give news agencies a “hook” to publish the news.

Now imagine if that news came out on Fox days later. Imagine further that within a year, one of the four officials became a paid Fox contributor. Democrats would *lose their minds* in this set of circumstances.

Однак, здебільшого, країна не втрачала розуму, тому що в епізоді не було зафіксовано традиційно фігуру президента, як Обама, і не було зрозуміло, що вона спрямована на інститут «Білого дому» абстрактно.

Натомість це була історія про ганебно корумпованого особи Дональда Трампа - шахрая, що хапає кицьку, який похвалився використанням банкрутства для втечі від боргу та публічно похвалив Володимира Путіна. Аудиторія вірила звинуваченням проти цієї особи і бачила, що спільнота розвідки / контррозвідки діє як патріотично, роблячи все можливе, щоб нас інформували про все ще невдале розслідування президента-шахрая.

Але паралельна історія була проігнорована. Витоки розвідувальної спільноти найчастіше стосуються зовнішньої політики. Витік січневої 2017 року "зустрічі" між чотирма начальниками та Трампом - яка без сумніву пошкодила як президентство, так і становище Америки за кордоном - було безпрецедентним актом непокори.

Це також було сміливим новим прогресом у внутрішню політику спецслужб, які в останні десятиліття почали стверджувати всілякі лякаючі нові повноваження. Вони викрадали іноземців, здійснювали вбивство безпілотником, проводили воєнізовані операції без повідомлення конгресу, будували міжнародний архіпелаг таємних тюрем, а також брали участь у масовому беззастережному нагляді за американцями. Ми з'ясували в судовій справі лише минулого тижня, наскільки масштабним було незаконне домашнє спостереження, коли ФБР здійснило [десятки тисяч безпроблемних обшуків](#) за участю американських електронних листів та номерів телефонів під виглядом боротьби з іноземною підривною діяльністю.

The country mostly did not lose its mind, however, because the episode did not involve a traditionally presidential figure like Obama, nor was it understood to have been directed at the institution of “the White House” in the abstract.

Instead, it was a story about an infamously corrupt individual, Donald Trump, a pussy-grabbing scammer who bragged about using bankruptcy to escape debt and publicly praised Vladimir Putin. Audiences believed the allegations against this person and saw the intelligence/counterintelligence community as acting patriotically, doing their best to keep us informed about a still-breaking investigation of a rogue president.

But a parallel story was ignored. Leaks from the intelligence community most often pertain to foreign policy. The leak of the January, 2017 “meeting” between the four chiefs and Trump – which without question damaged both the presidency and America’s standing abroad – was an unprecedented act of insubordination.

It was also a bold new foray into domestic politics by intelligence agencies that in recent decades began asserting all sorts of frightening new authority. They were kidnapping foreigners, assassinating by drone, conducting paramilitary operations without congressional notice, building an international archipelago of secret prisons, and engaging in mass warrantless surveillance of Americans. We found out in a court case just last week how extensive the illegal domestic surveillance has been, with the FBI engaging in [tens of thousands of warrantless searches](#) involving American emails and phone numbers under the guise of combating foreign subversion.

Новий трюк агентств - це вставляти себе у внутрішню політику, використовуючи витоки та тиск ЗМІ. Зустріч «шефів з питань розвідки» була лише першою в серії подібних історій, багато з них були за схемою, за якою створювався документ, переданий з відділу з відділу та просочений. Зразок:

- 14 лютого 2017 року: «чотири нинішніх та колишніх чиновників» [розповідають New York Times](#), що кампанія Трампа мала «неодноразові контакти» з російською розвідкою.
- 1 березень 2017: «посадові особи Міністерства юстиції» Говорить *Washington Post* генпрокурор Джеф Sessions «говорили двічі з послом Росії» і не розкривають контакти попереду свого слухання по затвердженню.
- 18 березня 2017 року: "люди, знайомі з цим питанням", повідомляють у журналі " Уолл-стрит", що колишній радник Трампа з нацбезпеки Майкл Флін не зміг розкрити "контакт" з росіянином в Кембриджському університеті, епізод, який "був відомий американською розвідкою . "
- 8 квітня 2017 року: "правоохоронці та інші посадовці США" [розповідають Washington Post](#), що секретний суд нагляду за зовнішньою розвідкою визнав, що існує "ймовірна причина" вважати колишнього помічника Трампа Картера Пейджа "агентом іноземної влади". "
- 13 квітня 2017 року: "джерело, близьке до розвідки Великобританії" розповідає Луку Хардінгу в "Гардіан", що британський аналог АНБ, GCHQ, передав знання про "підозрілі взаємодії" між "діячами, пов'язаними з Трампом, і" відомими або підозрюваними російськими агентами "Американцям як частина" рутинного обміну інформацією ". "
- 17 грудня 2017 року: «чотири нинішніх та колишніх американських та закордонних чиновників» [повідомляють New York Times](#), що під час кампанії 2016 року австралійський дипломат на ім'я Олександр Даунер сказав «американським колегам», що колишній помічник Трампа Джордж Пападопулос виявив, що «Росія мала політичний бруд Хілларі Клінтон.

The agencies' new trick is inserting themselves into domestic politics using leaks and media pressure. The "intel chiefs" meeting was just the first in a series of similar stories, many following the pattern in which a document was created, passed from department from department, and leaked. A sample:

- February 14, 2017: "four current and former officials" [tell the New York Times](#) the Trump campaign had "repeated contacts" with Russian intelligence.
- March 1, 2017: "Justice Department officials" tell the *Washington Post* Attorney General Jeff Sessions "spoke twice with Russia's ambassador" and did not disclose the contacts ahead of his confirmation hearing.
- March 18, 2017: "people familiar with the matter" tell the *Wall Street Journal* that former Trump National Security Adviser Michael Flynn failed to disclose a "contact" with a Russian at Cambridge University, an episode that "came to the notice of U.S. intelligence."
- April 8, 2017, 2017: "law enforcement and other U.S. officials" [tell the Washington Post](#) the secret Foreign Intelligence Surveillance Court judge had ruled there was "probable cause" to believe former Trump aide Carter Page was an "agent of a foreign power."
- April 13, 2017: a "source close to UK intelligence" tells Luke Harding at *The Guardian* that the British analog to the NSA, the GCHQ, passed knowledge of "suspicious interactions" between "figures connected to Trump and "known or suspected Russian agents" to Americans as part of a "routine exchange of information."
- December 17, 2017: "four current and former American and foreign officials" [tell the New York Times](#) that during the 2016 campaign, an Australian diplomat named Alexander Downer told "American counterparts" that former Trump aide George Papadopoulos revealed "Russia had political dirt on Hillary Clinton."

- 13 квітня 2018 року: "два джерела, знайомі з цим питанням" [повідомляють МакКлаччі](#), що офіс спецпрокурора Роберта Мюллера має свідчення, що адвокат Трампа Майкл Коен був у Празі у 2016 році, "підтверджуючи частину досьє [Стіла]".
- 27 листопада 2018 року: « [добре розміщене джерело](#) » розповідає Хардінгу в *The Guardian*, що колишній керівник кампанії Трампа Пол Манафорт зустрівся з Джуліаном Асанджем у посольстві Еквадору в Лондоні.
- 19 січня 2019: «колишні співробітники правоохоронних органів та інші особи, знайомі з розслідуванням» сказати [в New York Times](#), ФБР відкрило розслідування «вибуховий наслідок» в тому чи не працював Дональд Трамп від імені російських.

Безумовно, "люди, знайомі з цим питанням", просочилися багато правдивих історій за останні кілька років, але багато хто з них були явно проблемними навіть на момент звільнення. Більше того, все відбувалося в умовах постійного тиску з боку діячів ЗМІ, союзників у Конгресі, таких як демократи Адам Шифф та Ерік Сволвелл, а також екс-чиновники, які могли б використовувати свої власні особисті громадські платформи на додаток до того, що вони не називаються джерелами прямих новин. Вони використовували комерційні платформи новин, щоб стверджувати, що Трамп [вчинив зраду](#), її потрібно було усунути з посади, і бажано також якомога швидше її [звинуватити](#).

Шокуюча кількість цих голосів були колишніми розвідниками, які приєдналися до Клаппера і [ставали платними новинами](#). Сторінки оп-Ед та мережі новин переповнені [екс-спікерами](#), що [редагують](#) розповіді, в яких вони брали участь: [Майкл Морелл](#), [Майкл Хейден](#), [Аша Рангаппа](#) та [Ендрю МакКабі](#), серед багатьох інших, зокрема особливо *всіх чотирьох* оригінальних « [шефів з питань розвідки](#) » (керівники [розвідувальних відомств](#))»: Клапер, [Роджерс](#), [Комі](#) та [хедлайнер MSNBC Джон Бреннан](#).

- April 13, 2018: “two sources familiar with the matter” [tell McClatchy](#) that Special Counsel Robert Mueller’s office has evidence Trump lawyer Michael Cohen was in Prague in 2016, “confirming part of [Steele] dossier.”
- November 27, 2018: a “[well-placed source](#)” tells Harding at *The Guardian* that former Trump campaign manager Paul Manafort met with Julian Assange at the Ecuadorian embassy in London.
- January 19, 2019: “former law enforcement officials and others familiar with the investigation” tell [the New York Times](#) the FBI opened an inquiry into the “explosive implications” of whether or not Donald Trump was working on behalf of the Russians.

To be sure, “people familiar with the matter” leaked a lot of true stories in the last few years, but many were clearly problematic even at the time of release. Moreover, all took place in the context of constant, hounding pressure from media figures, congressional allies like Democrats Adam Schiff and Eric Swalwell, as well as ex-officials who could make use of their own personal public platforms in addition to being unnamed sources in straight news reports. They used commercial news platforms to argue that Trump had [committed treason](#), needed to be removed from office, and preferably also [indicted](#) as soon as possible.

A shocking number of these voices were former intelligence officers who joined Clapper in [becoming paid news contributors](#). Op-ed pages and news networks are packed now with [ex-spooks](#) editorializing about stories in which they had personal involvement: [Michael Morell](#), [Michael Hayden](#), [Asha Rangappa](#), and [Andrew McCabe](#) among many others, including especially *all four* of the original “[intel chiefs \(leaders of intelligence agencies\)](#)”: Clapper, [Rogers](#), [Comey](#), and [MSNBC headliner John Brennan](#).

Russiagate породив цілий бренд політики, уряд у вигнанні, який переслідував свою справу проти Трампа за допомогою постійного потоку «затверджених» витоків, партизанів у конгресі та все більш уніфікованого та тематично послідовного набору комерційних новин.

Ці механізми зараз перенесені на драму « Українагейт » . Це ті самі люди, що б'ють у державні барабани, коли повідомлення надходять із тих самих комітетів конгресу, через тих самих Надлерс, Шиффів і Ластівців. Ці ж новини виходять на повну готовність.

Сторонні "шефови з питань розвідки" знову відіграють центральну роль у здійсненні публічної справи. Комі каже, що " [ми можемо опинитися зараз](#) ", коли необхідний імпічмент. Бреннан з ненавмисною іронією каже, що США " [більше не є демократією](#) ". Клапер заявив, що скарга українських винуватців є " [однією з найбільш надійних](#) ", яку він бачив.

Як репортер, який висвітлював президентські перегони 2015–2016 років, я вважав, що кампанія Трампа тривожна на багатьох рівнях, але логічна як новинна історія. Йому вдалося з класових причин через недоліки в медіа-бізнесі, які обдаровували його масовими обсягами, і тому, що він хитро скористався тривалими розчаруваннями в електораті. Він також чітко задовольнявся расистськими страхами та крахом довіри до таких установ, як ЗМІ, ФРС, корпорації, НАТО та, так, спецслужби. У величезній кількості виборці відкидали все, що їм колись говорили про те, хто був та не мав кваліфікації на вищу посаду.

Russiagate birthed a whole brand of politics, a government-in-exile, which prosecuted its case against Trump via a constant stream of “approved” leaks, partisans in congress, and an increasingly unified and thematically consistent set of commercial news outlets.

These mechanisms have been transplanted now onto the Ukrainegate drama. It’s the same people beating the public drums, with the messaging run out of the same congressional committees, through the same Nadlers, Schiffs, and Swalwells. The same news outlets are on full alert.

The sidelined “intel chiefs” are once again playing central roles in making the public case. Comey says “[we may now be at a point](#)” where impeachment is necessary. Brennan, with unintentional irony, says the United States is “[no longer a democracy](#).” Clapper says the Ukraine whistleblower complaint is “[one of the most credible](#)” he’s seen.

As a reporter covering the 2015–2016 presidential race, I thought Trump’s campaign was disturbing on many levels, but logical as a news story. He succeeded for class reasons, because of flaws in the media business that gifted him mass amounts of coverage, and because he took cunning advantage of long-simmering frustrations in the electorate. He also clearly catered to racist fears, and to the collapse in trust in institutions like the news media, the Fed, corporations, NATO, and, yes, the intelligence services. In enormous numbers, voters rejected everything they had ever been told about who was and was not qualified for higher office.

Антагонізм кампанії Трампа щодо світу військової та розвідки був у кращому випадку на міліметр. Як і майже все інше, що він сказав як кандидат, це був трюк, призначений для отримання голосів. Те, що він був нещирий і повний і безвідповідальний, принаймні, коли він напав на "глибоку державу" та "засоби масової інформації", не змінює реальності того, що сталося з тих пір. Навіть у параноїків є вороги, і навіть Дональд "Глибока держава" Трамп є законно обраним президентом, чийого відсторонення активно шукає розвідувальне співтовариство.

Трамп звинувачується у використанні кабінету президентства для просування політичних цілей, зокрема тиску на Україну для розслідування потенційного суперника кампанії Джо Байдена. Він винен, але питання полягає в тому, наскільки він винен, порівняно зі своїми обвинувачувачами.

Трамп, принаймні наскільки ми знаємо, не використовував розділ 702 Закону про нагляд за зовнішньою розвідкою для моніторингу політичних конкурентів. Він не розповсюдив контррозвідувальних "інформаторів", щоб слідкувати за **подобами** мисливця Байдена. Він не маневрував, щоб **забезпечити** зондування спеціальних радників демократів.

І хоча Дональд Трамп, який проводить зовнішню політику, базуючись на тому, що він бачить на *Фокса та друзів*, викликає занепокоєння, він не в тому ж плані, як CNN, MSNBC, *Washington Post* та *New York Times*, які беруть участь у фактичному партнерстві з ФБР та ЦРУ. підштовхують дуже політизовані, фальшиві розповіді, як Russiagate .

Погрози Трампа в загрозі Twitter і скасування привілеїв Білого дому для долтів, таких як Джим Акоста, також не починають порівнювати з небезпекою, яку створюють Facebook, Google та Twitter - під тиском Сенату - організовуючи боротьбу з такими групами, як Атлантична рада " фальшиві новини »від імені [запобігання« розпалу розбрату »](#).

Trump's campaign antagonism toward the military and intelligence world was at best a millimeter thick. Like almost everything else he said as a candidate, it was a gimmick, designed to get votes. That he was insincere and full of it and irresponsible, at first at least, when he attacked the "deep state" and the "fake news media," doesn't change the reality of what's happened since. Even paranoiacs have enemies, and even Donald "Deep State" Trump is a legitimately elected president whose ouster is being actively sought by the intelligence community.

Trump stands accused of using the office of the presidency to advance political aims, in particular pressuring Ukraine to investigate potential campaign rival Joe Biden. He's guilty, but the issue is how guilty, in comparison to his accusers.

Trump, at least insofar as we know, has not used section 702 of the Foreign Intelligence Surveillance Act to monitor political rivals. He hasn't deployed human counterintelligence "informants" to follow the [likes](#) of Hunter Biden. He hasn't maneuvered to [secure](#) Special Counsel probes of Democrats.

And while Donald Trump conducting foreign policy based on what he sees on *Fox and Friends* is troubling, it's not in the same ballpark as CNN, MSNBC, the *Washington Post* and the *New York Times* engaging in de facto coverage partnerships with the FBI and CIA to push highly politicized, phony narratives like Russiagate.

Trump's tinpot Twitter threats and cancellation of White House privileges for dolts like Jim Acosta also don't begin to compare to the danger posed by Facebook, Google, and Twitter – under pressure from the Senate – organizing with groups like the Atlantic Council to fight "fake news" in the name of [preventing the "foment of discord."](#)

Я не вірю, що більшість американців замислювались над тим, як виглядатиме успішна кампанія щодо витіснення Дональда Трампа. Більшість випадкових споживачів новин можуть думати про це лише з точки зору того, як Майк Пенс стане президентом. Справжньою проблемою буде прецедент вето фактичної розвідувальної спільноти над виборами, використовуючи **марку (стиль) політики божевільного спокусника (шпигунського всесвіту)**, яка домінувала протягом останніх трьох років антитрампської агітації.

Імпічмент, який підтримує ЦРУ / ФБР, також може бути пророцтвом, що реалізовується. Якщо Дональд Трамп думає, що після відходу з посади він потрапить до в'язниці, він рано чи пізно зрозуміє, що єдиний його справжній крок - почати діяти як "диктатор" [MSNBC](#) і CNN продовжують наполягати, що він є. Навіщо відмовляти від Білого дому і чекати, коли його заарештовують, коли він ще має теоретичні повноваження надсилати війська спецназу, що проходять через вікна кожного останнього викрутника "Росіягет" / "Українагейт" ? Це було б закінчення гри в країні третього світу, і саме там ми направляємось, якщо хтось не заклик цього божевілья. Ласкаво просимо до постійної боротьби за владу.

I don't believe most Americans have thought through what a successful campaign to oust Donald Trump would look like. Most casual news consumers can only think of it in terms of Mike Pence becoming president. The real problem would be the precedent of a de facto intelligence community veto over elections, using the lunatic [spookworld \(spy universe\) brand \(style\)](#) of politics that has dominated the last three years of anti-Trump agitation.

CIA/FBI-backed impeachment could also be a self-fulfilling prophecy. If Donald Trump thinks he's going to be jailed upon leaving office, he'll sooner or later figure out that his only real move is to start acting like the "dictator" [MSNBC](#) and CNN keep insisting he is. Why give up the White House and wait to be arrested, when he still has theoretical authority to send Special Forces troops rappelling through the windows of every last Russiagate/Ukrainegate leaker? That would be the endgame in a third world country, and it's where we're headed, unless someone calls off this craziness. Welcome to the Permanent Power Struggle.

14. The New York Times опускається нижче Фокса

Його історія про відкриття кримінальної розвідки щодо витоків Russiagate позначає новий низький рівень "основного" покриття

[Метт Тайббі](#) 26 жовтня 2019 року

Пізно ввечері у четвер, 24 жовтня, то *Нью - Йорк Таймс* побіг [великий розповідь](#) про Генпрокурора Білла Барра і колишній Коннектикут прокурор США Джон Дарем відкриває кримінальне розслідування у витках Russiagate .

[Ця історія \(стаття\)](#) є новим низьким рівнем тривалого фіаско покриття Russiagate . " *Таймс* " пішов від того, щоб переконатись у тяжкості кожного зонда Трампа-Росії, до того, щоб загрожувати кожним параграфом у попередженнях споживачів, перелякані читачі можуть подумати [самі \(незалежно\)](#) .

14. The New York Times sinks below Fox

Its story about the opening of a criminal probe into the origins of Russiagate marks a new low in “mainstream” coverage

[Matt Taibbi](#) Oct 26, 2019

Late on Thursday, October 24th, the *New York Times* ran [a big story](#) about Attorney General Bill Barr and former Connecticut U.S. Attorney John Durham opening a criminal probe into the origins of Russiagate.

The story (article) is a new low in the ongoing three-year fiasco of Russiagate coverage. The *Times* has gone from trumpeting the gravity of every Trump-Russia probe to shrouding each paragraph in consumer warnings, terrified readers might think **for themselves (independently)**.

Це така поведінка основних репортерів, що використовуються для знуцань у консервативних ЗМІ. *Fox* звичка зносячи **спрощеним вниз (спрощена для тупих глядачів)** chyrons і обходів (невдячний зрадник [замазані картини Меннінга](#) є прикладом), щоб переконатися, що глядачі, почерпнутими правильне повідомлення, висміювали.

Щодо останньої історії *Times*, деякі відомості:

Невдовзі після того, як Дональда Трампа було обрано, неназвані джерела розвідки та правоохоронних органів почали подавати історії таким газетам, як *Times* і *Washington Post*. Аудиторіям **було підкинута (отримано) серію бомбардувань (вибухонебезпечні історії)**, майже все, що стосується "зв'язків" або "зв'язків" між Дональдом Трампом і Росією.

Помічник Трампа Джордж Пападопулос був **пов'язаний (пов'язаний)** електронною поштою з "[операцією російської розвідки](#)". Радник національної безпеки Трампа Майкл Флінн продемонстрував "очевидну близькість з російською жінкою" на конференції Кембриджського університету - сцені, яка "[насторожила" джерело американської розвідки](#)". Таємний суд, який вважав імовірною причиною існування, вважав, що колишній помічник Трампа Картер Пейдж був "[агентом іноземної держави](#)".

Все це було на додаток до вибухонебезпечних звинувачень, як, наприклад, твердження, що сам Дональд Трамп [сексуально шантажував](#) Володимира Путіна, який, як кажуть, мав стрічку президента, який спостерігав за тим, як хакери підглядаються на ліжку Рітца-Карлтона, колись його спав Барак Обама.

Багато з цих казок стали частиною розслідування спеціального радника Роберта Мюллера, що було [наслідком розслідування ФБР, розкритого громадськості Джеймсом Комі](#) в показаннях будинку в березні 2017 року.

This is the kind of behavior mainstream reporters used to mock in conservative media. The *Fox* habit of blasting out **dumbed-down (simplified for stupid viewers)** chryons and crawls (UNGRATEFUL TRAITOR [plastered over a picture of Chelsea Manning](#) is an example), to make sure audiences gleaned the correct message, was ridiculed.

Regarding the latest *Times* story, some background:

Not long after Donald Trump was elected, unnamed intelligence and law enforcement sources began feeding stories to newspapers like the *Times* and the *Washington Post*. Audiences **were tossed (were given)** a series of **bombshells (explosive stories)**, nearly all having to do with “connections” or “ties” between Donald Trump and Russia.

Trump aide George Papadopoulos was **linked (connected)** by email to a [“Russian intelligence operation.”](#) Trump National Security Adviser Michael Flynn demonstrated “apparent closeness with a Russian woman” at a Cambridge University confab, a scene that **“alarmed” a U.S. intelligence source**. A secret court deemed probable cause existed to believe former Trump aide Carter Page was an [“agent of a foreign power.”](#)

All this was in addition to explosive allegations like the one claiming Donald Trump himself was being [sexually blackmailed](#) by Vladimir Putin, who was said to have a tape of the president watching hookers pee on a Ritz-Carlton bed once slept in by Barack Obama.

Many of these tales became part of the investigation of Special Counsel Robert Mueller, itself an [outgrowth of an FBI investigation disclosed to the public by James Comey](#) in House testimony in March, 2017.

Сказати, що висвітлення цих зондів було неправдивим - заниження. Коли Мюллер був призначений у травні 2017 року, *газета Times* у першому абзаці повідомила читачам, що питання чудового імпорту [може закінчити президентство](#) :

ВАШІНГТОН - Міністерство юстиції призначило Роберта С. Мюллера III, колишнього директора ФБР, спеціальним радником у середу для нагляду за розслідуванням зв'язків між кампаніями президента Трампа та російськими чиновниками, **різко підвищивши юридичні та політичні ставки** у справі, яка **загрозувала поглибити чотиримісячне президентство пана Трампа** .

Коли доповідь Мюллера висадила через два роки, і виявилось, що не було змови на розвідку, журналісти та аудиторії мали б поцікавитися: що, чорт? Багаторічні історії, засновані майже цілком на безіменних джерелах, змусили мільйони вважати, що *президент США* - Дональд Трамп, але все ж - є компрометованим російським надбанням.

Що трапилось? Як і чому ця розповідь була розкручена для публіки? Чи були порушені закони? Чи маніпулювали розвідкою чи протікали незаконно?

Все це стало предметом розслідування нового генпрокурора Трампа Білла Барра, який минулого травня [назвав колишнього прокурора США Коннектикута Джона Дарема](#) для розгляду справи. Зараз новина полягає в тому, що Дарем / Барр, здається, відкрив кримінальне розслідування, **збільшивши ставки (збільшуючи загрозу)** від "адміністративного перегляду".

Неправильно було б припускати, що відкриття кримінальної розвідки передбачає, що Дарем / Барр **розкрив (знайшов)** щось прокляте, так само, як було б неправильним висновок, що Трамп був винним на основі новин про відкриття зонда Мюллера. На цьому етапі ніхто не знає, що Дарем має чи не має. Це може бути багатозначним, а може і не бути.

To say coverage of these probes was credulous is an understatement. When Mueller was appointed in May of 2017, the *Times* in the first paragraph told readers it was a matter of awesome import that [might end a presidency](#):

WASHINGTON — The Justice Department appointed Robert S. Mueller III, a former F.B.I. director, as special counsel on Wednesday to oversee the investigation into ties between President Trump’s campaign and Russian officials, **dramatically raising the legal and political stakes** in an affair that has **threatened to engulf Mr. Trump’s four-month-old presidency**.

When Mueller’s report landed two years later and it turned out there was no intelligence conspiracy, reporters and audiences alike should have wondered: what the hell? Years of stories, based almost entirely upon unnamed sources, led millions to believe the *President of the United States* – Donald Trump, but still – was a compromised Russian asset.

What happened? How and why was this narrative unrolled to the public? Had laws been broken? Had intelligence been manipulated or leaked illegally?

All of this became the subject of investigation by new Trump Attorney General Bill Barr, who last May [named former Connecticut U.S. Attorney John Durham](#) to dig into the matter. The news breaking now is that Durham/Barr appear to have opened a criminal investigation, **upping the stakes (increasing the threat)** from an “administrative review.”

It would be wrong to suggest the opening of a criminal probe suggests Durham/Barr **uncovered (found)** something damning, just as it would have been improper to conclude Trump was guilty based on news of the Mueller probe opening. At this stage, nobody knows what Durham has or doesn’t have. It might be meaningful, it might not be.

Звичайною процедурою преси було б чекати, коли вона буде викрита, поки не буде оприлюднена більш конкретна інформація, але документ вже застерігає читачів від інформації, якої вона ще не бачила. Заголовок та підзаголовки одразу повідомляють читачам, як засвоювати новини:

**ПРАВА ДЕПТ. ВІДПОВІДАЄТЬСЯ ВІДКРИТТЯ
КРИМІНАЛЬНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ ВІД ВЛАСНОЇ
РОСІЙСЬКОЇ ДОСЛІДЖЕННЯ**

Цей крок, ймовірно, відкриє генпрокурора звинуваченням у тому, що він намагається принести політичну перемогу президенту Трампу.

Це класична **тиморна (кротка)** мова *Times*. У газеті не можна сказати прямо, що зонд Дарема є політичним полюванням на відьом, тому він використовує пасивні новини, щоб сказати, що історія "відкриє" Дарем на "звинувачення", що розслідування є політичним.

З третього абзацу розповіді:

Відкриття кримінального розслідування, ймовірно, **викликає тривогу**, що містер Трамп використовує Міністерство юстиції для пошуку своїх ворогів. Містер Трамп звільнив Джеймса Б. Комі, директора ФБР, під керівництвом якого слідчі агенти відкрили розслідування в Росії, і довго **напав на (напав) на** інших вищих колишніх представників правоохоронних та розвідувальних органів як партизанів, які прагнули заблокувати його вибори.

Більше заперечень: зонд "швидше за все викликає тривогу" (читайте: від нас у "*Таймс*"), що Трамп використовує Міністерство юстиції для пошуку своїх "сприйнятих" ворогів.

Стаття продовжується:

The normal press procedure would be to wait to flip out until more concrete information is released, but the paper is already warning readers away from information it has not even seen yet. The headline and sub-headline tell readers right away how to digest the news:

JUSTICE DEPT. IS SAID TO OPEN CRIMINAL INQUIRY INTO ITS OWN RUSSIA INVESTIGATION

The move is likely to open the attorney general to accusations that he is trying to deliver a political victory for President Trump.

This is classic **timorous (meek)** *Times* language. The paper can't say outright that Durham's probe is a political witch hunt, so it uses passive news-ese to say the story will "open" Durham to "accusations" that the investigation is political.

From the story's third paragraph:

The opening of a criminal investigation is likely to **raise alarms** that Mr. Trump is using the Justice Department to go after his perceived enemies. Mr. Trump fired James B. Comey, the F.B.I. director under whose watch agents opened the Russia inquiry, and has long **assailed (attacked)** other top former law enforcement and intelligence officials as partisans who sought to block his election.

More disclaimers: the probe is "likely to raise alarms" (read: by us at the *Times*) that Trump is using the Justice Department to go after his "perceived" enemies.

The paper goes on:

Довіра містера Барра до пана Дарема, широко шанованого та ветеранського прокурора, який розслідував катування ЦРУ та розбив мафіозні кільця, може допомогти захистити генерального прокурора від звинувачень у тому, що він робить ставки президента і ставить політику вище справедливості.

Це новинна версія посмішки з тролою Twitter: "Ви впевнені, що це пагорб, на якому ви хочете померти?" " *Таймс*" стверджує, що Дарема "широко поважають", але мається на увазі, що він втратить це призначення, якщо продовжить робити "пропозиції президента" і поставити "політику вище справедливості".

Більше:

Федеральним слідчим потрібно лише "розумне вказівка" на те, що злочин був вчинений для відкриття розслідування, набагато **нижчий стандарт**, ніж можлива причина, необхідна для отримання ордерів на обшук. Однак, "повинна бути об'єктивна, фактична основа для початку розслідування; **Показник [Міністерства юстиції](#) - це просто недогадка** ".

У газеті йдеться про те, що там не потрібно багато бути для того, щоб Дарем / Барр відкрив кримінальну розвідку. Нічого подібного до відмови від відповідальності не було в *Times*, коли вона [розповідала нам про початок, скажімо, розслідування урагану "Перехресний вогонь" ФБР](#) .

Наприклад, " *Таймс*" не вітав звістку про витік досьє Стіла із запевненням, що це неперевірена історія, заснована на "простому" неназваному джерелі. Натомість газета опублікувала тривалу [історію російського «сексуального шантажу»](#) , що датується Сталінською епохою, підкреслюючи те, що виявилось нонсенсом.

Далі був один з **найтонших (хитрих) (і найтонший (найбрудніший))** уривок у творі:

Mr. Barr's reliance on Mr. Durham, a widely respected and veteran prosecutor who has investigated C.I.A. torture and broken up Mafia rings, could help insulate the attorney general from accusations that he is doing the president's bidding and putting politics above justice.

This is a news version of the Twitter troll taunt, "Are you sure this is the hill you want to die on?" The *Times* says Durham is "widely respected," but implies he will lose that designation if he goes on to do "the president's bidding" and put "politics above justice."

More:

Federal investigators need only a "reasonable indication" that a crime has been committed to open an investigation, a much **lower standard** than the probable cause required to obtain search warrants. However, "there must be an objective, factual basis for initiating the investigation; a **mere hunch** is insufficient," according to [Justice Department guidelines](#).

The paper is saying there doesn't need to be much there, in order for Durham/Barr to open a criminal probe. Nothing like such a disclaimer appeared in the *Times* when it [told us about the launching of, say, the FBI's Crossfire Hurricane investigation](#).

The *Times* for instance didn't greet the news of the Steele dossier's leak with reassurances that it was an unverifiable tale based on a "mere" unnamed source. Instead, the paper published a lengthy [history of Russian "sexual blackmail"](#) dating back to Stalin's era, bolstering what turned out to be a nonsense story.

Next up was one of the **subtlest (trickiest)** (and **slimiest (dirtiest)**) passages in the piece:

ФБР [розпочало розслідування](#) наприкінці липня 2016 року з [кодовою назвою Ураган Crossfire](#) , отримавши інформацію від австралійського уряду про **те, що до радника з питань кампанії Трампа звернувся із пропозицією викрадених електронних листів**, які можуть пошкодити кампанію Хілларі Клінтон.

Агенти ФБР виявили цю пропозицію незабаром **після того, як викрадені демократичні електронні листи були звільнені** , а події, **разом із зв'язками між іншими радниками Трампа та Росією** , викликали побоювання, що кампанія Трампа сприяла втручанню Росії.

Оригінальні розповіді *Times* про цей епізод стосувалися молодого помічника Трампа Джорджа Пападопулоса, якого нібито **годували** казки про російську «бруд» на Хілларі Клінтон таємничим мальтійським професором на ім'я Джозеф Міфсуд. Цей епізод є заявленою офіційною причиною відкриття ФБР розслідування стосунків Дональда Трампа з Росією. Зі [звіту Мюллера](#) :

Ці відомості спонукали ФБР 31 липня 2016 року розпочати розслідування щодо того, чи особи, пов'язані з Кампанією Трампа, здійснювали координацію з російським урядом у його втручанні.

Історії попереднього **часу** описували Пападопулоса, як він остаточно пов'язаний електронними листами з "[операцією російської розвідки](#)". Розповідь *Times* 30 грудня 2017 року під назвою "[Як розпочався розслідування Росії: Помічник кампанії, випивки та розмови про політичну бруд](#)" спричинила епізод Міфсуда як чітку ознаку зв'язку Росії та Трампа:

Під час ночі алкогольних напоїв у висококласному лондонському барі у травні 2016 року Джордж Пападопулос, молодий радник із зовнішньої політики кампанії Трамп, зробив вражаюче одкровення перед головним дипломатом Австралії в Британії: у **Росії була політична бруд щодо Хілларі Клінтон** ...

The F.B.I. [opened the investigation](#) in late July 2016, [code-named Crossfire Hurricane](#), after receiving information from the Australian government **that a Trump campaign adviser had been approached with an offer of stolen emails** that could damage Hillary Clinton's campaign.

F.B.I. agents discovered the offer shortly **after stolen Democratic emails were released**, and **the events, along with ties between other Trump advisers and Russia**, set off fears that the Trump campaign was conspiring with Russia's interference.

The original *Times* stories about this episode concerned young Trump aide George Papadopoulos, who supposedly was **fed** tales of Russian "dirt" on Hillary Clinton by a mysterious Maltese professor named Joseph Mifsud. This episode is the stated official reason for opening an FBI investigation into Donald Trump's relationship with Russia. From [the Mueller report](#):

That information prompted the FBI on July 31, 2016, to open an investigation into whether individuals associated with the Trump Campaign were coordinating with the Russian government in its interference activities.

Previous *Times* stories described Papadopoulos as having been definitively linked by emails to a "[Russian intelligence operation](#)." A December 30, 2017 *Times* story called, "[How the Russia Inquiry Began: A Campaign Aide, Drinks and Talk of Political Dirt](#)" touted the Mifsud episode as a clear indication of a Russia-Trump connection:

During a night of heavy drinking at an upscale London bar in May 2016, George Papadopoulos, a young foreign policy adviser to the Trump campaign, made a startling revelation to Australia's top diplomat in Britain: **Russia had political dirt on Hillary Clinton...**

Пан Пападопулос зустрів Джозефа Міфсуда, мальтійського професора в теперішній неіснуючій Лондонській академії, яка мала цінні контакти з Міністерством закордонних справ Росії ...

Їх спільною метою було домовитись про зустріч Містера Трампа з президентом Росії Володимиром В. Путіним у Москві або між їх відповідними помічниками.

Ця історія зараз безлад. Ніхто не знає, хто чорт Йосиф Міфсуд, чи хтось коли-небудь брав участь у цій казці. Таким чином, *Times* не може завітати до цього тижня.

Натомість газета тепер пише, що казка про Пападопулос сформулювала «побоювання, що кампанія Трампа змовилася з втручанням Росії» лише з часових причин, тому що вона прийшла одразу «після» злому DNC і в поєднанні з «зв'язками між іншими радниками Трампа та Росія».

Іншими словами, це абсолютно нова версія подій з відредагованим кутком Міфсуда (видалений редактором) . Пам'ятайте, що це нібито терплячий нульовий епізод (перша причина підозри) для слідства Трамп-Росія, - і Росії вже немає в цій історії.

The *Times* не може звинувачувати цю зміну у джерелах. Навіть якщо їм зараз люди, які знайомі з цим питанням, розповідають нову версію історії про Пападопулос, документ уже присвячений [іншій версії](#) . Як ця невідповідність не турбує редакторів?

Стаття продовжується:

Mr. Papadopoulos met Joseph Mifsud, a Maltese professor at a now-defunct London academy who had valuable contacts with the Russian Ministry of Foreign Affairs...

Their joint goal was to arrange a meeting between Mr. Trump and President Vladimir V. Putin of Russia in Moscow, or between their respective aides.

That story is a mess now. No one knows who the hell Joseph Mifsud is, or whether there was ever any Russian involvement in this tale. As such, the *Times* can't go there in this week's write-up.

Instead, the paper now writes that the Papadopoulos tale set off "fears that that Trump campaign was conspiring with Russia's interference" for timing reasons only, because it came just "after" the DNC hack and in conjunction with "ties between other Trump advisers and Russia."

In other words, this is a completely new version of events, with the Mifsud angle **edited out (removed by the editor)**. Remember that this is supposedly the **patient zero episode (first cause of suspicion)** for the Trump-Russia investigation — and there's no longer any Russia in the story.

The *Times* can't blame this change on sources. Even if they're now being told by "people familiar with the matter" a new version of the Papadopoulos story, the paper already committed to [another version](#). How does this discrepancy not bother editors?

The paper goes on:

Містер Барр уважно керує розслідуванням Дарема, навіть подорожуючи до Італії, щоб шукати допомоги у тамтешніх чиновників, щоб не **допустити необґрунтованої змови**, яка лежить в основі нападів консерваторів на російське розслідування - що італійський уряд допомагав влаштувати кампанію Трампа радник, якому в 2016 році сказали, що у росіян була згубна інформація, яка може зашкодити кампанії Клінтона.

Як відмітив TA Frank Frank Vanity Fair у приголомшливому творі кілька тижнів тому, цілком може бути «необґрунтованою змовою» сказати, що італійський уряд допоміг «створити» Пападопулоса. Немає конкретних доказів, скажімо, ЦРУ, що доручає мальтійському академіку годувати бідного Пападопулоса історією "бруд". Ця думка про те, що ЦРУ або ФБР буквально вигадували подібні розповіді **з цілої тканини (повністю складеної)** для обрамлення Трампа, (принаймні, поки що) не підтримується.

Однак, нічого «необґрунтованого» в тому, щоб намагатися дізнатися, хто такий чорт Йосиф Міфсуд.

Переважаюча теорія преси протягом багатьох років, здавалося, один Роберт Мюллер сприйняв те, що Міфсуд був російським **вирізом**. **(взаємно довірених посередник, який не знає посвідчень жодної сторони)**

Проте Спеціальний прокурор ніколи не доводив і навіть не стверджував, що Міфсуд був російським агентом. Мюллер у своїй доповіді замість цього використовував хиткий термін "пов'язаний з Росією контакт", щоб описати Міфсуд, який мав бути великим червоним прапором для ін. Зрештою, він ставить питання про те, чи знав Мюллер, що Міфсуд не мав реальних зв'язків з Росією під час написання звіту.

Мюллер і ФБР дійсно мають деякі пояснення щодо його характеристик Міфсуда. Мюллер відповів: "Я не можу вступити в це", коли Джим Джордан запитав, чи є Міфсуд західною розвідкою чи російською розвідкою (він не запропонував і третьої можливості).

Mr. Barr is closely managing the Durham investigation, even traveling to Italy to seek help from officials there to run down an **unfounded conspiracy** that is at the heart of conservatives' attacks on the Russia investigation — that the Italian government helped set up the Trump campaign adviser [who was told](#) in 2016 that the Russians had damaging information that could hurt Clinton's campaign.

As [Vanity Fair's T.A. Frank noted in a terrific piece a few weeks ago](#), it may well be an “unfounded conspiracy” to say the Italian government helped “set up” Papadopoulos. There's no concrete evidence of, say, the CIA instructing the Maltese academic to feed poor Papadopoulos the “dirt” story. That idea that the CIA or the FBI literally concocted such narratives **out of whole cloth (entirely made up)** to frame Trump is (at least so far) unsupported.

However, there's nothing “unfounded” about trying to find out who the hell Joseph Mifsud is.

The prevailing press theory for years, one Robert Mueller himself seemed to embrace, was that Mifsud was a Russian **cutout**. **(mutually trusted intermediary who does not know identities of either party)**

The Special Prosecutor however never proved or even asserted that Mifsud was a Russian agent. Mueller in his report instead used the sleazy term “Russia-related contact” to describe Mifsud, which should have been a big red flag for al. In retrospect, it raises the question of whether or not Mueller knew Mifsud had no real Russia ties when he wrote the report.

Mueller and the FBI really have some explaining to do with regard to its characterizations of Mifsud. Mueller answered, [“I can't get into that,”](#) when asked by Jim Jordan if Mifsud was Western intelligence or Russian intelligence (he didn't offer a third possibility, neither).

Daily Beast, НЕ так давно повідомлялося, що Mifsud, перш ніж він пішов у підпілля (вся ця історія настільки абсурдно пригодницький!), Попросив захисту італійської поліції. Він нібито виголосив заголовок, щоб "[пояснити, чому люди можуть хотіти йому заподіяти шкоду](#)". З історії *звіра* :

Джерело в Міністерстві юстиції Італії, виступаючи за умови анонімності, розповіло *The Daily Beast*, що Барр і Дарем відтворили стрічку ...

Якщо ця стрічка існує, ми всі повинні її почути. Насправді, враховуючи важливість цієї історії за два довгі роки задушливих суперечок, ми всі повинні хотіти бачити, як цей хлопець згорнувся в Даллеса, замаскований і на гарматі, як Ганнібал Лектер. Міфсуд може виявитися випадковим персонажем, який потрапив у цю справу випадково, але все-таки нам належить пояснення.

"*Таймс*" і більшість "медіа-медіа" хочуть, щоб ми вірили, що будь-яке [злочинне дослідження Дархема \(кримінальне розслідування Дарем\)](#) є хибною тактикою, "інструментом для боротьби з політичними ворогами".

Якщо це здається знайомим, це тому, що такі станції, як Фокс і такі політики, як Трамп, хочуть, щоб аудиторія бачила розслідування України / імпічменту в такому ж світлі ("[Чергове полювання на відьом](#)", - говорить Трамп).

Обидва дії є спрощеними. Ми виходимо за рамки будь-якого сценарію, де є хороша і погана сторона. Навіть якби за певним віддаленим випадком під усім цим було явне невинне / винне партизанське оповідання, ми б цього не знали, тому що жодна зі сторін ЗМІ не має жодної спроможності джунглізувати неоднозначні розповіді. "*Таймс*", як і Фокс, тепер за замовчуванням до неймовірно спрощеного. Більшість інших торгових точок наступні.

The *Daily Beast* not long ago reported that Mifsud, before he went into hiding (this whole story is so absurdly cloak-and-dagger!), asked for Italian police protection. He supposedly gave a taped deposition to [“explain just why people might want to harm him.”](#) From the *Beast* story:

A source in the Italian Ministry of Justice, speaking on the condition of anonymity, told *The Daily Beast* that Barr and Durham were played the tape...

If that tape exists, we should all want to hear it. In fact, given this story’s importance in two long years of suffocating controversies, we should all want to see this guy rolled into Dulles, masked and on a gurney like Hannibal Lecter. Mifsud might end up being an incidental character who got sucked into this thing by accident, but we’re owed an explanation nonetheless.

The *Times* and most of the “mainstream media” want us to believe that any [Durham criminal probe \(criminal investigation by Durham\)](#) is a bogus tactic, a “tool to be wielded against political enemies.”

If that sounds familiar, it’s because stations like Fox and politicians like Trump want audiences to see the Ukraine/impeachment investigation in exactly that same light ([“Another witch hunt,”](#) Trump says).

Both takes are simplistic. We’re beyond any scenario where there’s a good side and a bad side. Even if by some remote chance there were a clear innocent/guilty partisan narrative underneath all of this, we wouldn’t know, because neither side’s media has any capacity anymore for juggling ambiguous narratives. The *Times*, just like Fox, now defaults to the unbelievably simplistic. Most other commercial outlets are following suit.

Наприклад, Трамп, схоже, має давні уявлення про роль України в Росгейті (він може вважати теорію того, що Україна, наприклад, зламала ДНК). Проте, це [незаперечний факт](#), що Україна працювала над [тим](#), щоб допомогти демократам протистояти Трампу в 2016 році. Український суд ухвалив рішення про те, що його уряд незаконно втрутився в американські вибори, серед іншого, надаючи інформацію про виплати колишньому менеджеру кампанії Трампа Манафорта.

Це було після того, як ветеран Демократичної оперативного імені [Андреа Чалупа відвідав Україну](#) в пошуках Trump [OPPO \(опозиція досліджень\)](#), які, не то, що хто -то піклується, це ж історія з Ukrainegate, з тією різницею, що Чалупа ні президентом Сполучених Штатів, коли вона попросила у закордонного уряду бруду щодо кандидата в президенти. Однак, навіть просте фактичне спостереження за тим, що транзакція Чалупа / Україна відбулася, стало неможливим у нинішньому медійному ландшафті.

Історія Чалупа спочатку була зламана *Політико* репортер Кен Фогель в 2017 році (« [українських зусиль саботувати Trump відгукнеться](#) »). Але *Politico* тепер описує, що Трамп прихильний до "необґрунтованих звинувачень ... теорії змови про те, що Україна допомагала демократам на виборах 2016 року".

Політико спочатку повідомляв, що теорія змови!

Ось як дісталися дивні речі. Це 198 4 / Реалізація реальності на рівні Уїнстона Сміта.

Немає жодного контексту, в якому було б законно використовувати військову допомогу, яка фінансується платниками податків, для отримання інформації про особистого політичного конкурента. Але контекст драми про імпічмент змінився б, якби виявилось, що в центрі Russiagate є незаконності .

For instance, Trump seems to have far-out ideas about Ukraine's role in Russiagate (he may believe a theory that Ukraine hacked the DNC, for instance). Still, it's an [undeniable fact](#) that Ukraine worked to help Democrats oppose Trump in 2016. A Ukrainian court has ruled that its government "meddled" illegally in the American election, among other things by providing information about payments made to former Trump campaign manager Manafort.

This was after a veteran Democratic operative named [Andrea Chalupa traveled to Ukraine](#) in search of Trump [oppo \(opposition research\)](#), which, not that anyone cares, is a similar story to Ukrainegate, the difference being that Chalupa was not president of the United States when she asked a foreign government for dirt about a presidential candidate. Even making the simple factual observation that the Chalupa/Ukraine transaction took place, however, has become an impossibility in the current media landscape.

The Chalupa story was originally broken by *Politico* reporter Ken Vogel in 2017 ("[Ukrainian efforts to sabotage Trump backfire](#)"). But *Politico* now describes Trump being committed to "unsubstantiated allegations... a conspiracy theory that Ukraine aided Democrats in the 2016 election."

Politico originally reported that conspiracy theory!

That's how weird things have gotten. It's 1984/Winston Smith-level reality-editing.

There's no context in which it would be legitimate to leverage taxpayer-funded military aid to get information about a personal political rival. But the context of the impeachment drama would change if turned out there were illegalities at the heart of Russiagate.

Навіть відступ від того, що, напевно, вважає Трамп, про 100% рамкову роботу, буде руйнівною корупцією. Якщо, наприклад, ЦРУ або ФБР просто просочилися або занадто інтерпретували розвідку, вона знала, що це неправдиво або ненадійно, оскільки вона слугує бажаному політичному завершенню, було б не виправданим, своєрідним домашнім скандалом з ЗМЗ. Це не виправдало б контратаку контратак Трампа / Джуліані, але це, безумовно, пояснить це.

Ми можемо спостерігати широкомасштабну корупцію та відхилення від норм у всіх напрямках. Ці дуельні розслідування слід розуміти як прелюдію до Геттердаммерунга, в якому жодна із сторін не може бути правильною, і важливіше питання, на жаль, може виявитися тим, хто вперше зробить свою справу.

У такий час, як люди, потрібні фактичні звіти як ніколи. Замість цього ми отримуємо лише прес-релізи команди, як ця оновлена історія *Times*. Який безлад.

Even a step down from what Trump appears to believe, about a 100% frame job, would be devastating corruption. If, for instance, the CIA or FBI merely leaked or over-interpreted intelligence it knew to be false or unreliable because it served a desired political end would be inexcusable, a kind of domestic WMD scandal. That wouldn't wholly excuse the Trump/Giuliani counterattacking caper, but it sure would explain it.

We could be seeing wide-scale corruption and departures from norms in all directions. These dueling investigations should be understood as the prelude to a *Götterdämmerung* in which neither side may be right, and the more important question, unfortunately, might end up being who makes their case first.

During a time like this, people need factual reports more than ever. All we're getting instead are team press releases like this upchucked *Times* story. What a mess.

15. Кольорові революції повертаються додому

Процес імпичменту приносить радість "сприяння демократії" на стороні.

[Метт Тайббі](#) 30 листопада 2019 року

Перший раунд слухань про імпичмент по телевізору закінчився. У чому був сенс?

15. The Color Revolutions Come Home

The impeachment process brings the joys of "democracy promotion" stateside.

[Matt Taibbi](#) Nov 30, 2019

The first round of televised impeachment hearings is over. What was the point?

Слухання не вплинули на підтримку імпічменту на національному рівні. У державах бойових подій ентузіазм громадськості, можливо, навіть [зменшився](#) . Засудження Дональда Трампа в Сенаті залишається фантазією, оскільки не просунувся жоден республіканець. Незважаючи на багатомісячне постійне висвітлення, яке оголошує його злочинцем, рейтинг схвалення Трампа [піднявся](#) .

Зрештою, імпічмент може не виконувати жодних своїх нібито цілей, окрім однієї: як божевільний стовбур. Її керівник, голова Комітету з питань інтелектуальної розвідки Адам Шифф - це версія музичної комедії інквізитора шоу. Сміливий, дурний і певний, сповнений сліз, щоб пролитись на вечірку, ніколи не вживаючи двох слів, коли є час для сотні, Каліфорнійський демократ використовує цирк, щоб виправити смугу помилок.

Він прагне відновити вірність теоріям іноземної підривної діяльності, злочинно забутої пост-Мюллерівською громадськістю, заперечує як "теорію змови" чутки про неправомірні розвідки спецслужбами та правоохоронними органами, дискредитує всі неслухняні / незавірені засоби масової інформації та заявляє як питання про закон про помилку виборців, які в 2016 році привели в рух події, які призвели до підриву нашого священного консенсусу національної безпеки.

Якщо аромат PR-кампанії проти "[диктаторського](#)" Трампа відчуває себе знайомим, це тому, що ми чули його раніше. Принаймні, маю. Мені здається, я майже тридцять років дивлюся ту саму історію на нескінченному циклі.

Американські дипломати підштовхують непопулярні "реформи"; націоналістичний рух піднімається у відповідь; Америка намагається повалити націоналіста.

Ми називаємо це "просування демократії", і я повинен був спостерігати за цим уважно, протягом десятка років у країнах, що розвиваються, таких як Росія, Монголія та Узбекистан.

Support for impeachment nationally was unaffected by hearings. In battleground states, public enthusiasm may even have [declined](#). Conviction of Donald Trump in the Senate remains a fantasy, as not one Republican has budged. Despite months of constant coverage denouncing him as a criminal, Trump's approval rating has [ticked up](#).

In the end, impeachment may not fulfill any of its ostensible purposes, except one: as a bullhorn of crazy. Its leader, House Intelligence Committee chief Adam Schiff, is a musical comedy version of a show trial inquisitor. Vainglorious, stupid, and certain, full of tears to be shed for party, never using two words when there's time for a hundred, the California Democrat is using the circus to right a smorgasbord of wrongs.

He seeks to restore fealty to theories of foreign subversion villainously forgotten by the post-Mueller public, denounce as "conspiracy theory" rumors of wrongdoing by the intelligence and enforcement agencies, discredit all disobedient/non-credentialed media, and declare as a matter of law the error of voters who in 2016 set in motion events that led to the undermining of our sacred national security consensus.

If the flavor of the PR campaign against "[dictator-like](#)" Trump feels familiar, it's because we've heard it before. At least, I have. I feel like I've been watching the same story on an endless loop for almost thirty years.

American diplomats push unpopular "reforms"; nationalist movement rises in response; America tries to overthrow the nationalist.

We call it "democracy promotion," and I got to watch it up close, over a dozen years in developing countries like Russia, Mongolia, and Uzbekistan.

"DP" (Демократія сприяння) починається зі стартових наборів молодих американських консультантів, що витривали партії, що пробиваються до іноземних столиць, де вони спілкуються лише між собою в змові одномовності. Їх першою роботою є присвоєння Білих Шапок та Чорних Шапок місцевим політикам, на основі яких є і не є дружніми до американських бізнес-інтересів.

Крок другий - переконатися, що Білі Капелюхи залишаються при владі назавжди, а Чорні Капелюхи залишаються поза межами. Майже в 100% випадків це стосується наполягання політики, яка надихає місцеве населення ненавидіти нас. Навіть там, де їх ніколи не було, ми створюємо обґрунтування антиамериканських рухів.

Росія та Україна, два головних гравця в драмі імпичменту, були яскравими прикладами.

В Україні на початку дев'яностих ми повернули понад 371 мільйонів доларів позики через Світовий банк [у відповідь на "реформи"](#). "Реформа" була кодом жорсткої економії, тобто скорочення бюджету, що спричиняло масові звільнення, припинення сільськогосподарських субсидій та підвищення цін на продукти харчування, мазут, оренду та безліч інших щоденних витрат. Ми також спонсорували програми швидкої приватизації за допомогою геніїв з таких установ, як Гарвард.

Ці програми масово прискорили корупцію в обох країнах, оскільки "Білі капелюхи" в Москві та Києві скористалися можливістю "приватизувати" цінні державні активи в руки друзів.

Коли у відповідь зросли антиамериканські настрої, наші консультанти подумали, що це підроблені новини. Думка про те, що колишні комуністичні народи можуть асоціювати їх з економічною бідністю або корупцією, повинна була бути кричущою. Зрештою, газети наповнювались казками про щасливих іноземців, які переходять на ринкову економіку, насолоджуючись захопленнями власності відеомагнітофона, Pizza Hut тощо. У Росії навіть була своя власна IKEA!

“DP”(Democracy Promotion) begins with starter kits of party-hardy young American consultants breezing into foreign capitals, where they hang out only with each other in a conspiracy of monolingualism. Their first job is assigning White Hats and Black Hats to local politicians, based upon which are and are not friendly to American business interests.

Step two is making sure White Hats remain in power forever, and Black Hats stay out. In almost 100% of cases, this involves pushing policies that inspire local populations to hate us. Even where they never existed, we create rationales for anti-American movements.

Russia and Ukraine, the two central players in the impeachment drama, were prime examples.

In Ukraine in the early nineties, we forked over \$371 million in loans through the World Bank back [in return for “reforms.”](#) “Reform” was code for austerity, i.e. budget cuts causing mass layoffs, the end of agricultural subsidies, and raised prices for food, heating oil, rent, and a host of other day-to-day costs. We also sponsored high-speed privatization programs with the aid of geniuses from institutions like Harvard.

These programs massively accelerated corruption in both countries, as White Hats in Moscow and Kiev used the opportunity to “privatize” valuable state assets into the hands of cronies.

When anti-American sentiment rose in response, our consultants thought it was fake news. The notion that ex-communist peoples might associate them with economic misery or corruption had to be vicious rumor. After all, newspapers were filled with tales of happy foreigners transitioning to a market economy, enjoying the thrills of VCR ownership, Pizza Hut, etc. Russia even had its own IKEA!

На дивовижному прикладі того, як ми переслідували погані рішення з гіршими, ми допомогли організувати [позику МВФ у розмірі 10,2 мільярда доларів](#), яка за очевидним збігом обставин майже точно відповідала боргу за чеченські війни Бориса Єльцина. Іншими словами, щоб захистити нашу Білу Шапочку в Москві, ми по суті фінансували вторгнення в Грозний.

До кінця дев'яностих ми допомогли позбавити мільйонів слов'ян без роботи, відключили їхню спеку, скасували медичну допомогу, зняли орендну плату, створили [свинячий \(як свині\)](#) клас олігархів (створити фінансову брандмауер проти комунізму) та допомогли фінансувати жорстоку війну на їхній території.

Не дивно, що націоналістичні рухи зростали, змушуючи США більше втручатися, щоб захистити початкове втручання. Цей незмінний цикл дурості є ознакою американської зовнішньої політики.

До кінця тисячоліття такі організації, як "сприяння демократії", такі як Національний демократичний інститут, Міжнародний республіканський інститут, USAID, закінчували "консультації" та підтримку логістичної кампанії, наприклад, для створення опозиційних рухів до повномасштабного повалення уряду.

Під час першої «кольорової революції» в Сербії в 2000 році організації «DP», що фінансувалися USAID, підтримали [місцевий](#) протестний рух [під назвою «Отпор»](#), який організував армію протестуючих. Ми заплатили за [5000 банок фарбою з фарбою](#), яку протестувальники «Отпору» писали графіті, розриваючи Слободана Мілошевича по всій Сербії, в той час як вкладав 2,5 мільйона «Він закінчений!» склейки на стінах скрізь.

"Кольорові революції" з'явилися у більшості країн регіону з лідером, який не затвердив Америка: Грузія, Киргизстан, Молдова та ін. Сценарій передбачав фінансування опозиційних рухів, публічні протести та страйки, а також неблаганну громадськість з високими доларами кампанії щодо відносин, що просувають прискорені референдуми щодо влади, часто через парламент.

In an amazing example of how we chased bad decisions with worse ones, we helped arrange [a \\$10.2 billion I.M.F. loan](#) in 1996 that, in a conspicuous coincidence, almost exactly matched Boris Yeltsin's Chechen war debt. In other words, to protect our White Hat in Moscow, we essentially financed the invasion of Grozny.

By the late nineties we'd helped put millions of Slavs out of jobs, turned off their heat, canceled their health care, jacked up rents, created a [swinish \(like pigs\)](#) oligarch class (to create a financial firewall against communism), and helped finance a brutal war on their territory.

Unsurprisingly, nationalist movements surged, forcing the U.S. to meddle more, to protect the initial meddling. This interminable stupidity cycle is the hallmark of American foreign policy.

By the end of the millennium, "democracy promotion" organizations like the National Democratic Institute, the International Republican Institute, and USAID were graduating from "advice" and logistical campaign support to egging opposition movements to full-blown government overthrows.

In the first "color revolution" in Serbia in 2000, "DP" organizations funded by USAID backed an on-the-ground protest movement [called "Otpor,"](#) which organized an army of protesters. We paid for [5,000 cans of spray paint](#) that "Otpor" protesters used to write graffiti ripping Slobodan Milosevic all over Serbia, while putting 2.5 million "He's Finished!" stickers on walls everywhere.

"Color revolutions" popped up in most every country in the region with a non-American-approved leader: Georgia, Kyrgyzstan, Moldova, etc. The script involved funding opposition movements, public protests, and strikes, and relentless, high-dollar public relations campaigns pushing accelerated referendums on power, often through parliament.

Але той самий недолік, який порушив оригінальні зусилля з просування демократії - наша готовність заплющити очі на корупцію американських "білих шапок" - зробив більшість кольорових революцій негайними невдачами.

Міхеїл Саакашвілі в Грузії, режим якого Джордж Буш характеризував як "[маяк свободи](#)", був висланий з посади за некомпетентність та корупцію. Він опинився перед звинуваченням як у Грузії, так і в Україні, де його затримали після підняття на дах та [погрози стрибнути](#).

Перша «помаранчева» революція в Україні призвела до стількох сутичок між підтриманими західними політиками Віктором Ющенком та Юлією Тимошенко, кожен з яких звинувачував інших у розпалюванні корупції, що українці в кінцевому підсумку голосували за людину, яка була спровокована повстанням 2004 року. офісу Віктор Янукович.

У Киргизстані Курманбек Бакієв масово збагатив свою родину, поки громадяни замерзали від нестачі електроенергії. Наш чоловік у Бішкеку в кінцевому підсумку підпалив війська на натовпи, які протестували проти його правління, залишивши [щонайменше 85 загиблих](#), перш ніж тікати до Білорусі (!).

Під час кривавих протестів "Євромайдану" в Україні в 2014 році ми підтримали озброєні "бойовики в масках", що захоплювали урядові будівлі, що призвело до сцени, в якій Джон Маккейн стояв пліч-о-пліч з агітаторами української організації "Свобода" - [буквальними неонацистами](#), оригінальним символом яких був на основі свастики - і сказав: "[Америка з тобою](#)".

But the same flaw that had dogged the original “democracy promotion” efforts — our willingness to turn a blind eye to corruption of America’s “White Hats” — made most of the color revolutions immediate failures.

Mikheil Saakashvili in Georgia, whose regime George W. Bush described as a “[beacon of liberty](#),” was hounded from office for incompetence and corruption. He ended up facing charges in both Georgia and Ukraine, where he was arrested after climbing to a roof and [threatening to jump](#).

The first “Orange” revolution in Ukraine led to so much infighting between Western-backed politicians Viktor Yuschenko and Yulia Tymoschenko, with each accusing the other of fomenting corruption, that Ukrainians ended up voting back in the man the 2004 revolt was designed to keep out of office, Viktor Yanukovich.

In Kyrgyzstan, Kurmanbek Bakiyev massively enriched his family while citizens froze in power shortages. Our Man in Bishkek ended up having troops fire on crowds that protested his rule, leaving [at least 85 dead](#), before fleeing to Belarus (!).

In the bloody “Euromaidan” protests in Ukraine in 2014, we backed armed “masked militants” seizing government buildings, leading to a scene in which John McCain stood side by side with agitators from Ukraine’s Svoboda organization – [literal neo-Nazis](#) whose original symbol was based on a Swastika – and said, [“America is with you.”](#)

Американські дипломати до останньої деталі планували майбутнє України. Росіяни пропустили [записаний телефонний дзвінок](#) між помічником держсекретаря Вікторією Нуланд та послом в Україні Джеффри Паєттом. Нуланд не вірив, що лідер опозиції / боксер Віталій Кічко повинен бути "в уряді", а інший опозиційний лідер на ім'я Арсеній Яценюк. У дзвінку великий начальник подав Паєтту лайний бутерброд, який з'їв його після паузи:

Нуланд: Я вдягаю ' т думаю , що Klitsch повинен йти в уряд . Я не думаю, що це потрібно. Я не думаю, що це гарна ідея.

Паєтт: (після миті). Так, я задаю ... ти думаєш ... що стосується того, щоб він не входив до уряду, просто нехай він залишається на місці і виконує свої політичні домашні завдання ... ?

Нуланд: (перебиваючи) Я думаю, що Яц - це той хлопець, який має економічний досвід, досвід управління ...

Після того, як ми встановили «Нашу людину» в Києві в 2014 році, Володимир Путін, який настільки боявся американського впливу, що він [вигнав такі організації, як USAID](#) за «політичну інженерію», - з'явився і направив війська до Криму. Це спровокувало цю останню американську відповідь ігрової книги, « [ця агресія не витримає, людина](#) ».

America's diplomats planned Ukraine's future to the last detail. Russians leaked a [recorded phone call](#) between Assistant Secretary of State Victoria Nuland and Ambassador to Ukraine Geoffrey Pyatt. Nuland didn't believe opposition leader/boxer Vitali Klitschko should be "in government," while another opposition leader named Arseniy Yatsenuk should be. In the call, the big boss served a shit sandwich to Pyatt, who ate it after a pause:

*Nuland: I **don't think Klitsch should go into the government.** I don't think it's necessary. I don't think it's a good idea.*

Pyatt: (after moment). Yeah, I guess... you think... in terms of him not going into the government, just let him stay out and do his political homework...?

*Nuland: (interrupting) I think **Yats is the guy** who's got the economic experience, the governing experience...*

After we installed Our Man in Kiev in 2014, Vladimir Putin – who was so afraid of American influence that he [banished organizations like USAID](#) for "political engineering" – freaked out and sent troops into Crimea. This triggered this last playbook American response, the "[this aggression will not stand, Man](#)" routine.

16. На великоросійському каперсі

[Метт Тайббі](#) 31 грудня 2019 року

Після канікул я буду починати нову серійну книгу в цьому просторі, замінюючи *Untitledgate* на *The Great Russia Capers*.

Я провів добру частину останніх трьох років, і більшу частину цього минулого літа та осені, спілкуючись з людьми в Росії та навколо нього. Дві теми залишалися у розмові з усіма, від цілей розслідування, до урядових слідчих до журналістів, підкреслених новинами "бомбового".

16. On the Great Russia Caper

[Matt Taibbi](#) Dec 31, 2019

After the holidays, I'll be starting a new serial book in this space, replacing *Untitledgate* with *The Great Russia Caper*.

I spent a good part of the last three years, and much of this past summer and fall, talking to people in and around the Russia investigation. Two themes kept emerging, in conversation with everyone from targets of the investigation to government investigators to reporters bylined on “bombshell” news stories.

Один - рангова комедія. Елементи цієї історії пов'язані з серйозними зловживаннями владою, але визначальною характеристикою російської суперечки є горде американське незнання головних героїв. У цьому відношенні це схоже на історію Іраку. Йдеться про нафту, так, але наш головний головнокомандувач також не дізнався, що існує різниця між сунітами та шиїтами до року після вторгнення, кажучи: "[Я думав, що іракці - мусульмани](#) !"

Підтекст Russiagate передбачає розширення стану спостереження у стилі доктора Зла та цинічне командування новинами засобів масової інформації для ксенофобської кампанії. Але основні сюжетні повороти сповіщаються безглуздістю.

Російський "експерт", досє якого калічить президентство, не розмовляє російською мовою (і не був там з тих пір, як законопроекти про буйволи грали у Суперкубку - 1995). Директор ФБР ніколи не чув про «Газпром». Член комітету розвідки Сенату розігривається для слухань щодо російського втручання, читаючи "Толстой і Набоков".

Чиновники національної безпеки, що пояснюють необхідність озброєння України, викликають привид комунізму, мертвого протягом тридцяти років; колишній голова [ДНС переживає](#), що "комуністи" "диктують умови дебатів"; віра в те, що "холодна війна" триває настільки сильно, що чиновники розвідки звинувачують Росію в загадкових "акустичних атаках" на американських дипломатів в Китаї, на Кубі та Узбекистані.

Ідея заговору "Глибокої держави", щоб підірвати Дональда Трампа, популярна в республіканських колах, але вся ця безумство хоча б дещо підриває цей аналіз. Росіягейт виявляється неможливим зрозуміти мінус елемент щирої, якщо помилкової чи божевільної, віри. Дослідники, а потім представники преси, обгрунтовували себе однією пропозицією, лише в кінцевому підсумку на багаторічні американські гірки, які охоплювали [стрічки пі](#) та мозку, акустичні атаки мозку та вбивці [Путіна-дельфінів](#) (навчені неминучому [трансколярному російському нападу](#)).

One is rank comedy. Elements of this story involve serious abuses of power, but the defining characteristic of the Russia controversy is the proud American ignorance of the main characters. In that respect, it's similar to the Iraq story. That was about oil, yes, but our Commander-in-Chief also didn't learn there was a difference between Sunnis and Shiites until a year after the invasion, saying: "[I thought Iraqis were Muslims!](#)"

The subtext of Russiagate involves a Dr. Evil-style expansion of the surveillance state and the cynical commandeering of the news media for a xenophobic scare campaign. But the major plot twists are informed by slapstick cluelessness.

The Russia "expert" whose dossier cripples a presidency doesn't speak Russian (and hasn't been there since the Buffalo Bills played in a Super Bowl – 1995). The FBI director has never heard of Gazprom. The ranking member of the Senate intelligence committee warms up for hearings on Russian interference by reading "Tolstoy and Nabokov."

National security officials explaining the need to arm Ukraine invoke the specter of communism, dead for thirty years; the former head of the [DNC worries](#) the "communists" are "dictating the terms of the debate"; belief that the Cold War is still on runs so strong that intelligence officials blame Russia for mysterious "acoustic attacks" on American diplomats in China, Cuba, and Uzbekistan.

The idea of a Deep State plot to undermine Donald Trump is popular in Republican circles, but all this lunacy at least somewhat undermines that analysis. Russiagate turns out to be impossible to understand minus the element of sincere, if misguided or insane, belief. Investigators and then press figures reasoned themselves into one proposition, only to end up on a years-long roller-coaster embracing [pee tapes](#) and acoustic brain attacks and killer [Putin-dolphins](#) (trained for the inevitable [trans-polar Russian assault](#)).

Розділ нещодавно оприлюдненого [звіту](#) генерального інспектора Міністерства юстиції Майкла Горовіца наводить приклади того, як ключові гравці потрапляють у полон до власних [циклів розуму \(фантазій\)](#) .

Горовіц дізнався, що ключові твердження про змову Трампа-Росію походять від російського олігарха і барона металів Олега Дерипаски, який у 2016 році працевлаштував екс-шпигуна Крістофера Стіла, щоб допомогти йому у судовому процесі проти помічника Трампа Пола Манафорта. Це той самий Дерипаска, чий нібито зв'язок з російською розвідкою в кінцевому підсумку стане центральним для теорій змов Трампа і Росії, оскільки, як повідомляється, він отримав дані про опитування від кампанії Трампа через посередника.

Іншими словами: коли інформація йшла до Олега Дерипаски, він був лиходієм ФСБ. Коли він походив з Дерипаски, йому довіряли. Чому? Горовіц цитував керівника контррозвідки Білла Пристапа:

Чому росіяни і [Дерипаска] повинні бути близькими, дуже близькими до Кремля, чому росіяни намагатимуться зневажити опонента, який пізніше спільнота Intel заявила, що вони виступають за того, хто насправді не має шансів на перемогу. , Я борюся з... Я знаю з моєї роботи спільноти розвідувальних служб: вони віддавали перевагу Трампа, вони намагаються зневажити Клінтона, і вони хотіли сіяти хаос. Я не знаю, чому ви б провели дезінформаційну кампанію, щоб зневажити Трампа на стороні.

Щоб розібратися в одному з найсерйозніших розслідувальних питань, з якими країна коли-небудь стикалася - можливістю того, що кандидат у президенти був у поєднанні з іноземною розвідкою - ФБР звернулося до екс-шпигуна з репутацією "поганого судження" та "відсутності самосвідомості », який трапився на зарплату як суперницької президентської кампанії, так і російського [товариша з плутократом \(друга олігарха\)](#) Володимира Путіна. На запитання, чому вони мають довіру до цієї людини та його джерел, щира відповідь була: "Чому вони брешуть?"

A section of the recently-released [report](#) by Justice Department Inspector General Michael Horowitz exemplifies how key players became captive to their own [mind loops \(fantasies\)](#).

Horowitz found out key assertions about Trump-Russia collusion appeared to come from Russian oligarch and metals baron Oleg Deripaska, who in 2016 employed ex-spy Christopher Steele to help him in a lawsuit against Trump aide Paul Manafort. This was the same Deripaska whose ostensible ties to Russian intelligence would end up being central to Trump-Russia collusion theories, as he reportedly received polling data from the Trump campaign through a middleman.

In other words: when information was going to Oleg Deripaska, he was an FSB villain. When it came from Deripaska, it was trusted. Why? Horowitz quoted counterintelligence chief Bill Priestap:

Why the Russians, and [Deripaska] is supposed to be close, very close to the Kremlin, why the Russians would try to denigrate an opponent that the intel community later said they were in favor of who didn't really have a chance at winning, I'm struggling with... I know from my Intelligence Community work: they favored Trump, they're trying to denigrate Clinton, and they wanted to sow chaos. I don't know why you'd run a disinformation campaign to denigrate Trump on the side.

To dig into one of the most serious investigative questions the country had ever faced – the possibility that a presidential candidate was in league with foreign intelligence – the FBI turned to an ex-spy with a reputation for “poor judgment” and a “lack of self-awareness” who happened to be on the payroll of both the rival presidential campaign and a Russian [plutocrat pal \(oligarch friend\)](#) of Vladimir Putin. Asked why they had confidence in this person and his sources, the sincere answer was, “Why would they lie?”

Служби розвідки розпочали розслідування на основі низки припущень, потім використали ці припущення як причину не ставити під сумнів припущення. Як сказав мені один із слідчих конгресу, «ти не можеш це придумати».

Друга основна тема - це **інше взуття, яке остаточно скидає (довгоочікувану справедливість)** на вітчизняну шпигунську машину "Війна проти терору", що датується десятиліттями, та реконструйовану в епоху Буша-Чені. Скандал не в тому, що такі агенції, як ЦРУ та АНБ вирішили неправдиві приводи проводити широкомасштабний нав'язливий нагляд за таким кандидатом у президенти, як Трамп. Це вони роблять всім.

Хоча безумовно те, що силовики відчували настільки мало поблажок щодо введення себе у президентську гонку, безумовно, розповідають, що більш широка історія полягає в широкому застосуванні таємних інструментів, що з'явилися в цьому випадку.

Короткі (за винятком) вбивства, велика частина внутрішнього шпигунства речовий мішок вийшов в Russiagate : FISA, Листи національної безпеки, таємними інформаторами, моніторинг журналістів, систематичні незаконні витоку секретної розвідки, то руйнування відкритим довіреностей-зв'язку з клієнтами, дезінформація через пресу, невідкриття використання засобів контррозвідки у кримінальних переслідуваннях (тобто "паралельному будівництві"), навіть шпигуванні за членами конгресу.

Американцям, а особливо **прогресивцям (у лівій крайній частині)**, неможливо по-справжньому оцінити, що означає російська історія, не повертаючись до вітчизняних програм про шпигунство, вперше викритих журналістами на зразок Сеймура Герша в середині сімдесятих.

Intelligence officials launched an investigation based on a series of assumptions, then used those assumptions as a reason not to question the assumptions. As one congressional investigator put it to me, “You can’t make this shit up.”

The second major theme is the **other shoe finally dropping (long awaited justice)** on a War on Terror domestic spying machine dating back decades, and reconstructed in the Bush-Cheney era. The scandal is not that agencies like the CIA and NSA decided on bogus pretexts to conduct broad-scale intrusive surveillance on a presidential candidate like Trump. It’s that they do this to everybody.

While the hubris in the way security officials felt so little compunction about injecting themselves into a presidential race is certainly telling, the larger story is the broad application of secret tools that appeared in this one case.

Short of (Except for) assassination, much of the domestic spying kit-bag came out in Russiagate: FISA, National Security Letters, confidential informants, monitoring of journalists, systematic illegal leaks of classified intelligence, the busting open of attorney-client communications, disinformation through the press, the non-discoverable use of counterintelligence tools in criminal prosecutions (i.e. “parallel construction”), even spying on members of congress.

There’s no way for Americans, and especially **progressives (the far left)**, to really appreciate what the Russia story means without going back to the domestic spying programs first exposed by reporters like Seymour Hersh in the mid-seventies.

Спочатку у вкладі "Син Уотергейта", у грудні 1974 р. Звіт про "[величезні шпигунські операції](#)" - детальний у внутрішньому документі ЦРУ, відомий як "[Сімейні коштовності](#)" - призвів до розкриття широкомасштабного внутрішнього спостереження за антивоєнними та чорними визвольними рухами, спроби вбивства, дезінформаційні кампанії, спостереження за репортерами, програма відкриття пошти, експерименти з людьми та інші заходи, настільки відбиваючі, що Генрі Кіссінджер, не зовсім скорочуючий насильник, коли йдеться про такі авторитарні речі, назвав це "книгою жахів". Публічна огида дійшла до того, що загалом були заклики до скасування шпигунських відомств.

Але другого люфту після Watergate ніколи не сталося. Інформаційні агентства, стурбовані тим, що розслідування звітності за розслідуванням президента пішло "занадто далеко" після звільнення президента, відступило від вітчизняної шпигунської історії. Комітет Пулітцера спокійно вирішив не розглядати звіт Герша, оскільки він "перезаписаний, переграний, недостатньо досліджений та недооцінений". Звичайно, кожна остання деталь "недоопрацьованої" історії виявиться правдивою, але це було б точно відомо до 2007 року, коли "Сімейні коштовності" остаточно розсекретили. На той час агенції перегрупувалися, і шпигунські програми посилювалися.

Коли він повернувся до Білого дому на посаді віце-президента, свого часу чиновник адміністрації Форда Дік Чейні відновив бюрократичну таємницю. Наполегливо переймаючись відновленням повноважень, які виконавча влада втратила у сімдесяті роки свого гіркового досвіду, Чейні озброював усі нові або відроджені шпигунські програми захисним *Catch-22*. Екстремальні заходи, що вживаються з міркувань національної безпеки, відтепер також будуть захищені від юридичного оскарження на тих же підставах національної безпеки.

Originally tabbed the “Son of Watergate,” Hersh’s December 1974 report about [“huge” spying operations](#) – detailed in an internal CIA document known as the [“Family Jewels”](#) – led to revelations of wide-scale domestic surveillance of antiwar and black liberation movements, assassination attempts, misinformation campaigns, surveillance of reporters, a mail-opening program, human experimentation, and other activities so revolting that Henry Kissinger, not exactly a shrinking violet when it comes to such authoritarian stuff, called it the “horrors book.” Public disgust reached the point where there were calls for the abolition of spy agencies in general.

But a second backlash after Watergate never happened. News agencies, concerned that investigative reporting had gone “too far” after unseating a president, backed off the domestic spy story. The Pulitzer Committee quietly decided not to consider Hersh’s report, because it was “over-written, overplayed, under-researched and underproven.” Of course, every last detail of the “underproven” story would turn out to be true, but that wouldn’t be known for sure until 2007, when the “Family Jewels” were finally declassified. By then, the agencies had regrouped, and the spy programs reinvigorated.

When he returned to the White House as Vice President, onetime Ford administration official Dick Cheney rebuilt the secrecy bureaucracy. Intensely concerned with restoring the powers the executive branch lost in the seventies of his bitter experience, Cheney armed all the new or revived spying programs with a protective *Catch-22*. Extreme measures undertaken on national security grounds would henceforth also be protected from legal challenge on the same national security grounds.

Будь-хто, хто сподівається оскаржити будь-яку з цих дій - таємний моніторинг FISA, включення до заборони або навіть список вбивств, отримання листа з національної безпеки від ФБР з вимогою доступу до інформації про комунікації, звичайного кримінального переслідування, захищеного таємними доказами - спочатку довелось виграти важкий бій, щоб довести, що будь-яка з цих речей навіть відбулася.

Як тільки минуло це перешкода, відбудеться друга битва, щоб побачити причини уряду для вжиття цих дій. Потім ще одна битва за здобуття права на змагання з ними. І так далі.

Протягом останніх трьох років ця закономірність повторювалась, часто безглуздо. Найбільше висвітлення було, мабуть, обвинуваченням спецпрокурора Роберта Мюллера щодо ряду росіян, підключених до Агентства досліджень Інтернет.

Коли адвокати одного з обвинувачених несподівано з'явилися в суді, Мюллер оголосив мільйони сторінок не засекречених документів «чутливими» та отримав [захисний наказ, який](#) перешкоджає захиснику ділитися доказами відкриття - зі своїми клієнтами! Ніхто в нібито "ліберальних ЗМІ" навіть не моргнув на це дистопійське божевілля.

Ця метафора все ще розігрується, коли генпрокурор штату Коннектикут Джон Дарем розпочав розслідування розслідування. Ми ще перебуваємо на стадії боротьби за те, наскільки громадськість має право дізнатися, які таємні заходи були вжиті від її імені. Щоб це займало багато часу і чи важко навіть президенту США дізнатися, які інструменти використовувались для його розслідування, повинен бути величезний червоний прапор навіть для тих, хто зневажає Трампа.

Anyone hoping to contest any of these activities – secret FISA monitoring, inclusion on a no-fly or even an assassination list, the receipt of a National Security Letter from the FBI demanding access to communications information, an ordinary criminal prosecution buttressed by secret evidence – first had to win a difficult battle to prove that any of these things had even taken place.

Once past that hurdle, there would be a second battle to see the government's reasons for taking these actions. Then, another battle to win the right to contest them. And so on.

Throughout the last three years, this pattern has repeated, often in absurd fashion. The lowlight was probably Special Prosecutor Robert Mueller's indictment of a series of Russians connected to the Internet Research Agency.

When lawyers for one of the defendants unexpectedly showed up in court, Mueller declared millions of pages of non-classified documents "sensitive," and obtained a [protective order](#) preventing defense counsel sharing discovery evidence – with their own clients! Nobody in the ostensibly "liberal media" even blinked at this dystopian insanity.

This is the metaphor still playing itself out as Connecticut Attorney General John Durham winds up his investigation of the investigation. We're still at the stage of fighting over how much the public is entitled to learn what secret measures were undertaken on its behalf. That it takes this long and is this difficult for even the President of the United States to learn what tools were used to investigate him should be an enormous red flag, even to those who despise Trump.

Я сподіваюсь, що якщо люди побачать довгий досвід використання таких інструментів проти менш видатних цілей - від мусульман, що перебувають у списку спостереження, до відповідачів за наркотики у внутрішніх містах, судимих у справах “ підказка та ведення ”, до Інтернет-компаній, які ведуть довгі судові битви публічно боротися з таємними повістками, які вони отримали від ФБР - вони можуть почати думати про цю історію.

Russiatgate - це як історія Іраку в іншому розумінні. Навіть після того, як ми з'ясували, що ЗМЗ не було, інтелектуальний аргумент для випереджальної війни залишився. Привід зник, але ідея зберігалася; ми все ще там. Таким же чином, основні ідеї каперсу Росії майже впевнені, що виживе Дональд Трамп.

На початку 2017 року уряд Обами, що виїхав, видав [розвідувальну оцінку](#) щодо втручання Росії. Покриття зосереджувалося на думці про те, що іноземна країна допомогла обрати Трампа, однак газета підштовхувала інші теми. У ньому йшлося про рішучість Росії викликати «радикальне невдоволення» та «невдоволення» серед нас, щоб «підірвати ліберальний демократичний порядок, який очолює США».

У статті, що попередньо переглянув концепт, спеціалісти будуть продовжувати забиватися роками:

- "Розбрат" в Америці натхненний іноземними;
- Скарги на фінансову нерівність, війни, неефективність американської демократії та інші проблеми також підживлюються іноземцями;
- Існує небезпека дозволити схрещування між лівим і правим популістськими рухами, що звертаються до цих скарг;
- Вільна преса та нерегульований Інтернет - це диявольські майданчики, і пильність експертів потрібна, щоб захистити нас від іноземної «дезінформації».

It's my hope that if people see the long background of how such tools have been used against less prominent targets – from Muslims on the Watch List to inner-city drug defendants tried in “tip and lead” cases to Internet companies fighting long court battles just to publicly fight the secret subpoenas they've received from the FBI – they might start to think differently about this story.

Russiagate is like the Iraq story in another sense. Even after we found out there were no WMDs, the intellectual argument for pre-emptive war remained. The pretext vanished but the idea persisted; we're still over there. In the same way, the core ideas of the Russia caper are almost sure to survive Donald Trump.

In early 2017, the outgoing Obama government issued an [Intelligence Assessment](#) about Russian interference. Coverage focused on the notion that a foreign country had helped elect Trump, but the paper pushed other themes. It talked about Russian determination to fuel “radical discontent” and “dissatisfaction” among us, in order to “undermine the US-led liberal democratic order.”

The paper previewed concepts pundits would continue hammering for years:

- “Discord” in America is foreign-inspired;
- Complaints about financial inequality, wars, the inefficacy of American democracy, and other problems are also fueled by foreigners;
- There is danger in allowing crossover between the left and right populist movements appealing to these complaints;
- The free press and an unregulated Internet are the devil's playgrounds, and the vigilance of experts is needed to protect us from foreign “disinformation.”

Ці ідеї підштовхнули нас до досвіду прямо з Оруелла: драматичне і майже миттєве гортання народних припущень. Самоописувані « **прогресисти (крайні ліві)** », які лише десять років тому згуртувалися за Дікськими курчатами, тепер здирають страхітливі трактати, написані фальшиво-кириличними текстами про «активи» серед нас. Той самий терор перед небаченими погрозами, які охопили американських містечок після 11 вересня, підкорив наші міські вищі класи. Дональда Трампа недостатньо для пояснення цього.

Навіть якщо громадська думка не зміниться, варто почути історію цього божевілля. Я сподіваюся, що майбутні покоління будуть досить розумними, щоб не повірити в це.

Перша частина, наступна, починається з сімейних коштовностей, ґрунтовки на війну проти терору та пари судових позовів.

(Фото [Манделя Нгана](#) / АФР через Getty Images)

These ideas have pushed us into an experience straight out of Orwell: a dramatic and almost instantaneous flipping of popular assumptions. Self-described “[progressives \(far leftists\)](#)” who just a decade ago rallied behind the Dixie Chicks now gobble up scare tracts written in faux-Cyrillic texts about “assets” in our midst. The same terror before unseen threats that gripped small-town Americans after 9/11 has now conquered our urban upper classes. Donald Trump is not sufficient to explain this.

Even if public opinion doesn't change, it feels worth writing a history of this madness. I hope future generations will be sane enough to disbelieve it.

Part one, next, begins with the Family Jewels, a War on Terror primer, and a pair of lawsuits.

(Photo by [Mandel Ngan](#)/AFP via Getty Images)

Глосарій

Наступні терміни корисні для пояснення

Росіягейт	З моменту скандалу з Уотергейтом, який змусив Річарда Ніксона з посади у 1973 році, кожен великий політичний скандал у США ототожнювався із суфіксом "ворота". Тіаббі використовує серед інших терміни Spugate, Reportergate та Ukrainegate.
Глибокий стан	Постійна бюрократія, над якою обраний Президент мало контролює. Шпигунські агенції лежать в основі.
антиглибокий стан	Схильний зменшити потужність глибокого стану.
розсекречувати	Робить секретні документи доступними для громадськості
класифікувати	Декларуйте інформацію як таємну

ABC	Американська мережа мовлення
AP	Associated Press
BS	фігня (дурниця)
CBS	Американська мережа мовлення
CDO	Зобов'язання по забезпеченому боргу (забезпечена заборгованість)
Генеральний директор	Головний виконавчий директор (корпоративний лідер)
ЦРУ	Центральне розвідувальне агентство (іноземні розслідування)
CNI	Центр національних інтересів
CNN	Мережа кабельних новин
DIA	Defense Intelligence Agency - організація, яка координує розвідувальну діяльність американських збройних служб.

Glossary

The following terms benefit by explanation

Russiagate	Ever since the Watergate scandal that drove Richard Nixon from office in 1973, every major political scandal in the United States has been identified with the suffix "- gate". Tiabbi uses the terms Spygate, Reportergate and Ukrainegate among others.
Deep state	The permanent bureaucracy, over which the elected President has little control. The spy agencies are at its core.
anti deep-state	Tending to reduce the power of the deep state.
declassify	Make secret documents available to the public
classify	Declare information as secret

ABC	American Broadcast network
AP	Associated Press
BS	bullshit (nonsense)
CBS	American Broadcast network
CDOs	Collateralized Debt Obligations (secured debt)
CEO	Chief Executive Officer (corporate leader)
CIA	Central Intelligence Agency (foreign investigations)
CNI	Center for the National Interest
CNN	Cable News Network
DIA	Defense Intelligence Agency, an organization that coordinates the intelligence activities of the

DNC	Демократичний національний комітет, партійний орган демократів, опозиція партії Дональда Трампа, республіканці.
DOD	Міністерство оборони
DP	Просування демократії
ESPN	Кабельний телеканал зі спортивним покриттям
FAIR.org	Справедливість та акуратність у звіті
ФАРА	Закон про реєстрацію іноземних агентів
ФБР	Федеральне бюро розслідувань (внутрішні розслідування)
FISA	Закон про нагляд за зовнішньою розвідкою
Лисиця	Американська мережа мовлення
ФСБ	Російське шпигунське агентство
GCHQ	Британське електронне шпигунське агентство
GOP	Велика стара партія (тобто республіканська партія)
ГРУ	Російська військова розвідка
ІГ	Генеральний інспектор
МВФ	Міжнародний Валютний Фонд
IRI	Міжнародний республіканський інститут - міжнародний аналітичний центр, пов'язаний з республіканською партією
ISI	Пакистанська розвідувальна агенція
ICIC	Ісламська держава Ірак - арабська терористична організація
JCS	Американські спільні начальники штабів
JFK	Президент Кеннеді
КДБ	Російське шпигунське агентство перед ФСБ
ТОВ	Корпорація з обмеженою відповідальністю - недержавна корпорація
MSNBC	Microsoft NBC
NBC	Американська мережа мовлення
NPR	Американська мережа мовлення
АНБ	Агенція національної безпеки

	American armed services.
DNC	Democratic National Committee, the party organ of the Democrats, the opposition to Donald Trump's party, Republicans.
DOD	Department of Defense
DP	Democracy Promotion
ESPN	Cable TV channel with sports coverage
FAIR.org	Fairness and Accuracy in Reporting
FARA	Foreign Agents Registration Act
FBI	Federal Bureau of Investigation (domestic investigations)
FISA	Foreign Intelligence Surveillance Act
Fox	American Broadcast network
FSB	Russian spy agency
GCHQ	British electronic spy agency
GOP	Grand Old Party (ie, Republican party)
GRU	Russian military intelligence agency
IG	Inspector General
IMF	International Monetary Fund
IRI	International Republican Institute – international think tank associated with Republican party
ISI	Pakistan intelligence agency
ISIS	Islamic State of Iraq – Arab terrorist organization
JCS	American Joint Chiefs of Staff
JFK	President Kennedy
KGB	Russian spy agency before the FSB
LLC	Limited Liability Corporation – non-public corporation
MSNBC	Microsoft NBC
NBC	American Broadcast network
NPR	American Broadcast network
NSA	National Security Agency
PSI	Pounds per Square Inch (14 PSI = 1 atmosphere)
RNC	Republican National Committee

PSI	Фунти на квадратний дюйм (14 PSI = 1 атмосфера)
PHK	Республіканський національний комітет
RT	Росія сьогодні
TL: DR	Занадто довго - не читав
USAID	Агентство США з міжнародного розвитку
ЗМЗ	Зброя масового знищення (привід для початку другої війни в Іраку в 2003 році)
WWE	Підприємства світової боротьби, масові розваги

RT	Russia Today
TL:DR	Too Long – Did not read
USAID	US Agency for International Development
WMD	Weapons of Mass Destruction (the excuse for starting the second Iraq war in 2003)
WWE	World Wrestling Enterprises, lowbrow mass entertainment